ELEEN KELLY

Vraja grotei albastre

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

– Aș vrea să-mi găsești fiul, spuse Beatrice London, cu o privire inexpresivă și rece.

Chelsea Ross era așezată în fața ei în elegantul salon din Wellesley Hills. Problema în sine n-o surprinse, deoarece era obișnuită cu acest gen de cereri. Dar ceea ce o descumpănea profund era vârsta doamnei London, care se apropia de vreo șaizeci de ani și ambianța luxoasă în care se afla acum. În general, Chelsea era chemată în apartamente sărăcăcioase, dacă nu chiar sordide, în care familiile trăiau câte trei-patru persoane în cameră, și de cele mai multe ori se confrunta cu câte o mamă înlăcrimată al cărei fiu sau fiică fugise de acasă. Și, în toate cazurile, exista o reală îngrijorare care se ghicea în aceste chemări în ajutor care-i erau adresate.

Dar nu și de data aceasta.

– Fiul dumneavoastră? întrebă ea calm.

Beatrice London nu tresări. Nici un fir de păr din coafura ei îngrijită nu se clinti. Degetele, cu o manichiură impecabilă rămaseră liniștite pe brațul fotoliului Regence.

– Da, fiul meu... Samuel Prescott London.

Dacă ar fi trebuit ca Chelsea să recunoască numele, atunci eșuă lamentabil.

– Mă tem că numele acesta nu-mi spune nimic, zise ea cu toată diplomația de care se simțea în stare. De obicei, eu lucrez într-un cu totul alt mediu...

– Sunt perfect conștientă de asta, domnișoară Ross, precum și de reușitele dumitale în acest domeniu cu totul special. De aceea vreau să te angajez.

Chelsea dădu încet din cap, își puse picior peste picior și se aplecă ușor în față.

– Ce vârstă are fiul dumneavoastră, doamnă London?

– Va face patruzeci de ani luna viitoare.

Chelsea primi informația cu o seninătate prefăcută. În sinea ei, problema era cel puțin ciudată.

– Și de când a dispărut?

– De șase luni. N-a dispărut, o corectă doamna London. Știu destul de precis unde se ascunde, și mai știu că se simte foarte bine.

– Doamnă London, în cazul acesta nu sunt sigură că înțeleg prea bine ce...

– Samuel a plecat de la biroul său în decembrie ca să petreacă o săptămână în Mexic. A abandonat o întreprindere înfloritoare al cărei președinte este, un apartament superb în zona portului, și o fermecătoare tânără care s-ar putea să nu-l mai aștepte o veșnicie. Are deci toate motivele să se întoarcă. Dar din moment ce pare să nu țină cont de toate astea, fac apel la dumneata ca să-l aduci înapoi.

Aceste cuvinte, chiar dacă fuseseră rostite pe un ton neutru, trădau o furie stăpânită.

– Patruzeci de ani... oftă Chelsea. Nu prea mai este un copil. Nu credeți că hotărârea de a se întoarce îi aparține doar lui?

– Se vede limpede, domnișoară Ross, că n-ai copii, altfel n-ai gândi așa. O mamă se simte răspunzătoare pentru copilul ei, orice vârstă ar avea acesta. Deocamdată, Samuel se eschivează de la obligațiile pe care le are. Este de datoria mea să-i reamintesc acest lucru.

Dintr-o dată, Chelsea fu cuprinsă de compasiune pentru bietul Samuel. Dacă ar fi avut și ea o mamă atât de tiranică, fără îndoială că ar fi fugit de acasă. Dar mama ei fusese oricum altfel, dar nu tiranică, și totuși sora ei mai mică dispăruse de acasă...

– Vorbiți-mi despre el, doamnă London. Știți cumva de ce a plecat?

– Voia o vacanță, cel puțin așa spunea el. Nu mai avusese concediu de mai bine de un an, și voia să se odihnească.

– Dacă știți unde se „ascunde", trebuie să fi avut vești de la el...

– Nu în mod direct. A telefonat de mai multe ori la biroul lui, și astfel am aflat că este în Yucatan.

– V-a lăsat mesaje?

– Nu. Trebuie să telefonez eu unor asociați ca să obțin câteva informații, zise ea pe un ton disprețuitor.

– Are asociați?

Doamna London ridică ochii spre cer într-un gest nedisimulat de iritare.

– *London and McGee* sunt cei mai importanți antreprenori din New England. Sper că, totuși, numele acestea nu-ți sunt străine!

– Mă tem că da, răspunse calm Chelsea. Vă repet, de obicei lucrez într-un cu totul alt mediu. Sediul social al acestei companii este la Boston?

– Da. Birourile se află pe Beacon Street nr. 1.

De data aceasta, Chelsea recunoscu numele străzii și prestigiul de care se bucura.

– Dacă fiul dumneavoastră este președintele companiei, cine este acest McGee?

– Vicepreședintele.

– Se ocupă de afaceri în absența fiului dumneavoastră?

– Din păcate, da. Și, dacă refuză să se întoarcă, Samuel riscă foarte mult să nu-și mai regăsească locul.

– Se pare că nu aveți încredere în domnul McGee... remarcă Chelsea.

– Nu prea, într-adevăr. N-are clasă... Pentru mine a fost întotdeauna un mister faptul că Samuel s-a asociat cu el, când afacerea era familială.

– Ce înseamnă o afacere familială, doamnă London?

Din moment ce-și recunoscuse deja ignoranța, Chelsea nu se jenă să pună această întrebare după care avu parte de o nouă privire glacială și disprețuitoare din partea doamnei London.

– Afacerea de familie veche de generații este *London Corporation.* Avem trei teatre, mai multe săli de concerte și altele. Tatăl soțului meu a inițiat această afacere. Soțul meu a preluat-o apoi eu după decesul lui în urmă cu patru ani.

– Înțeleg... Presupun că fiul dumneavoastră a refuzat să preia conducerea în ciuda voinței dumneavoastră?

– Domnișoară Ross, replică doamna London crispându-se imperceptibil pe scaunul ei, mi se pare că această întrebare nu-și are rostul. Eu te angajez să-mi găsești fiul și nu ca să discutăm probleme de familie.

– Contrar a ceea ce credeți, doamnă, am nevoie să obțin maximum de informații.

Se întrerupse brusc, înclinând ușor capul.

– Dar, ca să fiu sinceră, nu înțeleg prea bine de ce ați apelat la mine. Mi se pare că un detectiv particular ar fi fost mult mai potrivit pentru acest caz...

– Mă așteptam la această remarcă, domnișoară Ross. Într-adevăr, un detectiv particular mi-ar fi găsit fiul, dar mă îndoiesc că l-ar fi și putut aduce înapoi.

– Și credeți că eu...

– Da.

– De ce?

– Pentru că în primul rând, ești femeie. O femeie frumoasă. Apoi, pentru că ești blondă. Și în sfârșit, pari să fii o bună actriță.

De data aceasta, Chelsea nu-și mai putu ascunde uimirea. Își trecu o mână nervoasă prin păr. Da, era blondă. Părul ei scurt și cu siguranță ciufulit de vânt în această clipă, avea nuanța aurie a grâului copt în miez de vară. Frumoasă? Poate, într-un anume fel. Dar...

– Actriță? întrebă ea, perplexă. Scuzați-mă, dar mă tem că nu înțeleg...

Doamna London zâmbi ușor, fără căldură.

– Te-am văzut săptămâna trecută la televizor, domnișoară Ross. Reușeai să dai dovadă de o clasă și de o demnitate pe care cu siguranță nu le-ai putut dobândi în mod firesc născându-te în acea localitate modestă din New Hampshire.

Chelsea se pregătea să răspundă răspicat acestei acuzații. Dar își dădu seama că n-ar fi făcut decât să întărească argumentul doamnei London.

– Nu toată lumea poate să se nască bogată, doamnă London. Există însă unele calități pe care banii nu le pot cumpăra.

– Poate că demnitatea, da. Dar clasa se cumpără, îți garantez.

Se înfruntară câteva clipe în tăcere, apoi Chelsea se strădui să-și recapete o atitudine calmă.

– De unde îmi cunoașteți originea? întrebă ea.

– Am recurs la serviciile unui detectiv, bineînțeles, o informă simplu.

Chelsea simți că pălește sub tenul bronzat. Nu pentru că ar fi avut ceva de ascuns, dar principiul în sine îi displăcea profund.

– A fost nevoie să faceți asta? întrebă tânăra cu răceală.

– Pentru mine, da. Trebuia să cunosc bine persoana pe care urma s-o angajez. Aș fi fost inconștientă dacă n-aș fi făcut-o. Am aflat astfel că faci acest gen de muncă de vreo șase ani și că ai reușite în trei cazuri din patru. Știu de asemenea și despre sora dumitale, domnișoară Ross, și despre faptul că fuga ei te-a determinat și te-a îndreptat spre această vocație.

Chelsea nici nu clipi, pe de o parte pentru a nu-i da satisfacție doamnei London, iar pe de altă parte pentru că

aflase pe propria-i piele că unele cazuri nu puteau fi rezolvate. Asta nu însemna că această rană sufletească s-ar fi închis, dimpotrivă. Dar acum putea să înfrunte faptele cu o anume filozofie și să-și consacre viața ajutând alte familii cu asemenea probleme.

– Probabil că știți și faptul că n-am nici o diplomă pentru a practica această meserie.

– Da, știu, dar n-ai nevoie. Relațiile pe care le ai cu autoritățile, precum și simpatia pe care o trezești persoanelor particulare, sunt absolut suficiente. Nu eziți când trebuie să călătorești dacă este nevoie și ești destul de rezonabilă când stabilești tarifele clienților. Știu că îți plătești la centimă impozitele.

Chelsea strânse din dinți o clipă și respiră profund.

– Este evident că ați angajat un detectiv foarte conștiincios, remarcă ea sarcastic. Sper că n-a fost la fel de „rezonabil" cu dumneavoastră.

– Nu-ți fie teamă. De altfel, vei vedea că banii deschid adesea ușile cele mai ermetic închise. Îți vei da seama de asta când vom începe să discutăm afaceri...

– Am crezut că asta facem de o oră, dar se pare că ne-am îndepărtat de subiect. Trebuie totuși să am mai multe detalii în privința situației fiului dumneavoastră înainte să accept cazul.

Beatrice London privi atent câteva clipe chipul Chelsei. Era evident că nu aprecia deloc caracterul independent al fetei, nici perspectiva de a trebui să dezvăluie unele aspecte ale vieții ei private. Totuși, Chelsea era convinsă de necesitatea

cererii sale. La urma urmei, nu era nici mai mult nici mai puțin decât ceea ce făcuse doamna London înainte de a o angaja.

În sfârșit, Beatrice ajunse probabil la aceeași concluzie.

– Foarte bine, oftă ea, resemnată. Samuel a crescut în această casă. A urmat studiile la Harvard, apoi a intrat în afacerile familiei. Doi ani mai târziu, și-a înființat propria societate, singur.

– De ce singur?

– Se certase cu tatăl său. Eu n-am știut niciodată de ce. Soțul meu a refuzat să-mi spună.

– Până atunci, Samuel locuia cu dumneavoastră?

– Da. După moartea soțului meu, am încercat să-l conving să se întoarcă și să preia afacerile familiei, dar nici n-a vrut să audă, chiar dacă el este moștenitorul. Eu nu mai am alți copii.

– Sunteți apropiată de fiul dumneavoastră? îndrăzni Chelsea să întrebe.

– Nu atât cât mi-aș fi dorit. Oh, ne vedem adeseori. Din când în când, mă însoțește la petreceri. Dar atât.

O dată în plus, Chelsea căută să perceapă unele semne de căldură sufletească sau de regrete în cuvintele Beatricei, dar nu găsi decât nota de autoritate cu care aceasta se învăluia ca într-o capă regală.

– Mai vorbiți-mi despre el... despre gusturile lui, despre pasiuni.

Beatrice ridică imperceptibil din umeri.

– Îi plac restaurantele, teatrele. Joacă golf, dar n-a fost niciodată pasionat de sport. Munca îl acaparează enorm.

– Și... femeia cu care se vedea... Era o aventură... serioasă?

– „Aventură" nu este cuvântul potrivit, replică ea cu o vagă notă de dispreț. Samuel și Linda se cunoșteau de ani de zile. Ea este fata unuia dintre cei mai vechi prieteni ai noștri.

– Aveau de gând să se căsătorească?

– Da, nutreau această speranță. El își dorea o soție și copii.

– Dar are aproape patruzeci de ani. De ce nu s-a hotărât mai devreme?

– Pretinde că este foarte ocupat.

– Așadar, ați discutat cu el.

– Firește. Acesta este rolul meu de mamă.

Străduindu-se să adune toate piesele acestui joc de puzzle, Chelsea se cufundă câteva clipe în contemplarea covorului oriental.

– Bun, zise ea în sfârșit, ridicând ochii. Samuel a dispărut deci de șase luni în Mexic. Aveți vreo idee despre ce anume l-ar reține acolo?

– Asta trebuie să descoperi dumneata.

– Mmm... Este în Yucatan, nu-i așa?

– Exact. A plecat din Cancun și, de acolo, a mers spre interior. Știu că trăiește într-un mic sat mayaș.

– Un sat mayaș? repetă Chelsea, uimită. Dar ce face acolo?

– Dacă aș ști, nu te-aș fi angajat, ripostă iritată Beatrice.

– N-am acceptat încă să preiau cazul...

– Vei accepta. Ai nevoie de bani.

Preț de o clipă, Chelsea avu senzația că nu-și va putea stăpâni furia în fața observației remarci jignitoare.

– Aceasta este încă o informație culeasă de detectivul pe care l-ați angajat? întrebă ea pe un ton glacial.

Beatrice London părea a fi acum în totalitate în elementul ei. Evident, puterea era ceva ce savura cu voluptate.

– Într-adevăr, detectivul meu a fost foarte eficient. Știu până la ultima centimă ce salariu primești de la *Icabod.* Bineînțeles că o femeie ca dumneata primește probabil și bacșișuri generoase. Mai ales când ești chelneriță într-un local unde se adună oameni de afaceri bogați, bucuroși să vadă o femeie frumoasă înainte de a se duce acasă la nevastă...

De data aceasta, era prea mult. Chelsea se ridică repede, punându-și poșeta sub braț.

– Cred că va trebui să găsiți pe altcineva, doamnă London. Dacă și fiul dumneavoastră este la fel de arogant, n-am nici un chef să mă duc până la capătul Mexicului ca să-l caut.

Se pregătea să se îndrepte spre ușă, când vocea Beatricei o opri.

– Știu exact cât te-ar costa să te întorci la universitate ca să-ți iei diploma aceea la care ții atât de mult...

Chelsea nu se întoarse. Se mulțumi să asculte cu ochii închiși, cu unghiile înfipte în pielea poșetei.

– După cum vezi, viața dumitale n-are nici un secret pentru mine, continuă Beatrice. Trebuie să mărturisesc că te admir sincer pentru ceea ce dorești să faci. Speri cumva să-i potolești pe tinerii care fug de acasă dându-ți doctoratul în psihologie?

– De fapt, răspunse Chelsea pe un ton neutru, aș dori mai ales să fiu un sfătuitor al familiilor lor. Un fugar are întotdeauna motive serioase s-o facă și în nouă cazuri din zece, părinții sunt răspunzători de această situație.

Insinuarea abia ascunsă fu ignorată total de Beatrice London care rămase neclintită, cu mâinile încrucișate liniștit pe genunchi.

– Îți voi plăti cheltuielile celor trei ani de studii adăugând și o sumă în plus pentru a-ți acoperi celelalte cheltuieli anexe în tot acest timp. Jumătate acum, jumătate după ce-ți vei încheia contractul. Mă angajez de asemenea să-ți facilitez intrarea la Harvard. Am destule relații sus-puse...

Chelsea se întoarse brusc, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

– N-am nevoie de „ajutorul" dumneavoastră pentru asta, doamnă London. Pot foarte bine să mă descurc și singură!

Zâmbetul rece și zeflemitor al Beatricei spori și mai mult furia Chelsei dar se străduí totuși să reflecteze înainte de a-i trânti ușa în nas acestei femei odioase – și mai ales față de o propunere pe care nu putea s-o ignore. Își petrecuse ore în șir calculând și apoi ajungând la concluzia că, chiar dacă va lucra în timpul zilei la aceste cazuri de fugari, și seara la barul *Icabod,* îi vor trebui încă trei ani ca să economisească suficient pentru a-și putea permite să urmeze cursurile universității la zi.

Beatrice London îi oferea o adevărată comoară... Dar cu ce preț! Cel al mândriei sale...

– Aș minți dacă aș pretinde că nu mă interesează propunerea dumneavoastră, doamnă London, reluă ea mai calm. Dar fiul dumneavoastră este un adult, și în ciuda faptului că sunt o femeie cu părul blond, de ce credeți că l-aș putea aduce înapoi?

– Fiul meu nu este orb, domnișoară Ross. Ești frumoasă și el însuși este un tip seducător. Să zicem că, având fizicul și inteligența dumitale, cred că ești foarte capabilă să-i... întinzi o capcană.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți... răspunse cu prudență Chelsea.

Mai bine zis, îi era teamă că înțelesese prea bine spusele Beatricei. Aceasta, de altfel, se grăbi să-i confirme.

– Vrei neapărat să pun punctul pe „i”?... Ei bine, vreau să-ți folosești tot farmecul, și orice altă stratagemă pe care o vei considera necesară pentru a-l readuce la Boston.

– Altfel spus, vreți să-l seduc?!

– N-am folosit acest cuvânt. Nu-ți sugerez nimic de genul acesta de prost gust, și oricum, Samuel, chiar dacă nu se poate spune că este lispit de experiență, n-are temperamentul unui playboy. Nu, lui îi trebuie ceva mai subtil, și aici intervine inteligența dumitale. Vreau să-l farmeci și să-i dai motive serioase să te urmeze când te vei întoarce aici. Nu țin neapărat să-ți forțez mâna, domnișoară Ross, continuă ea văzând că Chelsea tace, dar cred că îți dau o șansă să câștigi câțiva ani. Îți ofer timpul pe care l-ai fi pierdut ca să economisești bani... Și apoi, momentul este foarte bine ales. Suntem în iunie. Ai toată vara la dispoziție ca să-l localizezi pe Samuel și să-l aduci înapoi. Vei putea să fii aici în septembrie ca să-ți începi cursurile...

– Ați prevăzut totul, nu-i așa?

– Da. Totuși, dumneata vei avea în totalitate jocul în mână o dată ajunsă în Mexic. Și, bineînțeles, Samuel nu trebuie să bănuiască sub nici o formă că lucrezi pentru mine. Va trebui deci să inventezi o poveste plauzibilă.

Chelsea oftă și dădu din cap.

– Știu și eu, doamnă London... În ciuda a ceea ce credeți, nu sunt sigură că sunt o bună actriță...

– Pot să cresc prețul...

– Nu este o chestiune de bani.

– Crezi? Dacă n-ar fi o chestiune de bani, ai fi ieșit de mult din această încăpere. N-o spun ca pe o critică, se grăbi ea să adauge. În situația dumitale fără îndoială că și eu aș face la fel. Unele lucruri merită efortul de a-ți sacrifica un pic din mândrie pentru a le obține, și eu cred sincer că dumneata ai o vocație de consilier-psiholog. Cu siguranță ai excelente motive să fii.

Ridicându-se, Beatrice luă de pe un bufet o ramă dintre mai multe fotografii așezate acolo și i-o întinse Chelsei.

– Pentru ambițiile dumitale de a deveni psiholog, poate că merită să-ți petreci câteva luni în compania acestui bărbat...

Chelsea privi în tăcere fotografia lui Samuel Prescott London. Nu era chiar un portret, iar celelalte păreau făcute la petreceri cu prietenii. Dar toate înfățișau un bărbat sobru, cu tenul palid, părul negru tuns scurt. Ochelarii îi accentuau și mai mult înfățișarea austeră, și Chelsea se gândi că părea mai în vârstă decât cei patruzeci de ani ai lui.

– Pot s-o păstrez pe aceasta? întrebă ea arătând portretul lui Samuel.

– Dacă poate să te ajute... răspunse Beatrice întinzându-i poza după ce o scoase din ramă.

Se întoarse apoi lângă masa de marmură și împinse spre Chelsea un plic mare.

– Vei găsi aici informații despre Samuel care s-ar putea să-ți folosească, precum și adresa hotelului în care stătea la Cancun.

Chelsea își deschise poșeta ca să pună plicul și scoase un notes și un stilou.

– Aș vrea să-mi dați numele unor prieteni de-ai lui. Mi-ar putea fi de mare folos.

– Aș fi prefrat să evităm aceste contacte... Ar putea să ne deconspire complotul.

– Nu și dacă voi spune că sunt o veche prietenă de-a lui Samuel. Aș putea pretexta că scriu un articol despre cultura maya, de exemplu, și că am auzit că el se află în Yucatan, exact acolo unde aș vrea să mă duc...

– Și ce informații speri să obții de la ei?

– În cel mai bun caz, locul exact unde se află. Dar ați fi surprinsă să știți câte lucruri se pot afla din discuții în aparență anodine...

Beatrice ezită câteva clipe apoi, cu mersul ei semeț, ieși din salon pentru a reveni aproape imediat cu un carnețel. La dictarea ei, Chelsea notă mai multe nume și numere de telefon. Unii erau asociați de-ai lui Samuel, alții prieteni din vremea studenției sau diverse relații.

– Și Linda? întrebă ea înainte de a-și închide notesul.

– Linda este o tânără foarte perspicace, obiectă Beatrice. Mă tem să nu bănuiască imediat ceva.

– O voi aborda cu mult tact. Vă rog, doamnă London, trebuie să-mi acordați încredere.

– Bine... se resemnă fără tragere de inimă Beatrice. Se numește Linda Huntington. Locuiește în oraș, dar cred că s-a dus la părinții ei la Osterville pe perioada verii.

– Perfect. Ei bine, cred că acum, cu ajutorul involuntar al prietenilor lui, îl voi putea localiza repede pe fiul dumneavoastră.

Beatrice dădu încet din cap, apoi scoase din sertarul mesei un cec pe care i-l înmână fetei.

– Aș dori să mă ții la curent cu progresele dumitale până când vei pleca. După aceea, mă voi mulțumi să sper că vei face tot posibilul să-ți îndeplinești misiunea.

– Voi încerca, doamnă London. Dar nu vă pot garanta că voi reuși.

– Suma aceasta este a dumitale orice s-ar întâmpla, doar dacă, bineînțeles, aflu că n-ai depus nici minimum de efort necesar să-l aduci pe Samuel. Restul sumei ți-l voi da când vă veți întoarce... amândoi...

– Înțeleg... murmură Chelsea.

– Nu mă îndoiesc. Acum, te rog să mă scuzi, sunt așteptată la birou.

Pe drumul de întoarcere către micul ei apartament din Cambridge, la volanul bătrânului Chevrolet, Chelsea începea să realizeze pe deplin enormitatea sarcinii pe care tocmai o acceptase.

Mai întâi, simți o vagă vinovăție. O vinovăție față de toți tinerii fugari pe care nu-i va putea ajuta să-și reia o viață normală în sânul familiilor lor. Îi venea greu să întoarcă spatele tuturor acestor oameni care, în nefericirea lor, snu puteau concura cu bogăția insolentă a doamnei Prescott London. Se consolă însă cu gândul la diploma pe care, cu ajutorul acesteia, o va putea obține, și deci la ajutorul pe care, mai târziu, îl va putea acorda acestor tineri.

Și apoi, până la urmă, această aventură promitea să fie interesantă...

*
* *

Săptămâna ce urmă fu pentru Chelsea cea mai nebună din câte avusese parte vreodată. Din fericire, n-avea nici o anchetă în curs și avu timpul necesar pentru numeroasele formalități cerute la înscrierea la universitate, rugându-se să mai fi rămas locuri vacante la cursul de psihologie. Nici nu se punea problema să apeleze la relațiile Beatricei London...

Se întâlni apoi cu câțiva dintre asociații lui Samuel London ale căror nume le obținuse de la Beatrice, dar, deși nimeni nu-i bănuia impostura, obținu puține informații suplimentare; află doar că s-ar fi aflat undeva între o veche cetate mayașă și Chichen Itza. Dat fiind că între cele două localități erau cam o sută de kilometri și că drumul era jalonat de nenumărate cătune, va avea de efectuat numeroase cercetări după ce va ajunge în Yucatan.

Informațiile pe care le culese de la *prietenii* lui Samuel erau la fel de descurajante. Constată că Samuel n-avea prea mulți prieteni, mai bine zis n-avea *cu adevărat* prieteni; era acaparat în totalitate de munca sa. Bărbatul era un singuratic la fel de rezervat și auster pe cât îl înfățișau fotografiile. Chelsea începu să aibă unele îndoieli în privința capitolului *seducție* pe care-l conținea planul ei...

În ciuda zilelor foarte încărcate, se străduí totuși să se ducă până la Osterville ca s-o întâlnească pe Linda. Spre marea ei surprindere, tânăra se dovedi foarte primitoare.

– Așadar, te duci în Yucatan... spuse ea oferindu-i Chelsei un pahar cu ceai rece.

Se așezaseră pe peluza dintre verandă și piscină.

– Da, vreau să plec poimâine, răspunse Chelsea cu un entuziasm aparent sincer.

Nu putea spune că avea ceva împotriva Yucatanului. În alte circumstanțe, probabil că ar fi fost foarte încântată de o asemenea călătorie. Dar, până acum, îi fusese imposibil să-și permită o vacanță în străinătate...

– Așa cum ți-am spus la telefon, continuă ea, vreau să scriu un articol despre cultura maya. Așa că este mai bine să mă duc chiar acolo... Și când am auzit că Samuel London trăiește de luni de zile într-un sat mayaș, n-am rezistat impulsului de a încerca să-l întâlnesc. Singura problemă este că nimeni nu pare să știe exact unde se află... Mi s-a spus că dumneata îi ești mai apropiată și...

Linda îi zâmbi călduros.

– Sam și cu mine suntem prieteni vechi...

– Eu înțelesesem... scuză-mi indiscreția... că ați fi logodiți.

De data aceasta, Linda scutură din cap și râse încetișor.

– Nu, nu suntem logodiți.

Chelsea oftă ușurată în sinea ei. Minciunile pe care le spunea ar fi apăsat-o și mai mult – ca să nu mai vorbim de rolul pe care urma să-l joace pentru Samuel – dacă Linda și el ar fi avut de gând să se căsătorească.

– Totuși, mama lui a insinuat că...

– Ah, Beatrice!... o întrerupse Linda. Ea speră de ani de zile că ne vom căsători. De altfel, și părinții mei. Eu și cu Sam îi lăsăm să viseze... Dar de fapt, noi doi nu ne iubim. În fine, nu la modul la care ne-am și căsători. Sam îmi este un prieten drag pe care-l ador, și care a fost întotdeauna alături de mine. Petreceam ore întregi discutând despre nevoia pe care o resimțea de a lăsa baltă totul. Era obosit și...

Linda se întrerupse lăsând să se instaleze între ele un moment de tăcere. Chelsea era sigură că Linda era pe punctul de a-i face mai multe confidențe, de a-i lămuri unele motive ale dispariției lui Samuel, dar își dădu seama că aceasta se temuse brusc că va trăda încrederea prietenului ei, ceea ce Chelsea nu putea decât să respecte.

– Ce crezi că face acolo de atâta timp? întrebă ea cu o „inocentă" curiozitate.

– Sper că se relaxează. Muncește mult...

– Cred că se distrează nebunește, glumi Chelsea. Un sat mayaș trebuie să fie foarte liniștit, dar la Cancun este plin de turiști, de restaurante, de discoteci...

– Îi doresc sincer să se distreze, oftă Linda. Dar mă îndoiesc că este așa. Sam este un bărbat mai degrabă introvertit! La fel ca mine, presupun. Așa că vezi ce pereche plictisitoare am fi fost! spuse ea pe un ton ironic.

– Cred că te judeci prea sever, răspunse Chelsea.

– Aș dori să te pot ajuta mai mult, Chelsea, dar n-am nici o idee despre locul unde se află.

Chelsea ezită câteva clipe, apoi înclină puțin capul privind-o pe Linda.

– După părerea dumitale, cum își petrece timpul dacă nu frecventează localurile la modă din Cancun?

– Nu știu, răspunse Linda. Dacă ar fi la Roma, ar colinda muzeele de la Vatican. Dacă ar fi la Tokyo, ar studia tehnologiile moderne. La Londra, ar asista la toate ședințele Parlamentului. Dar într-un sat mayaș... bineînțeles, există probabil ruine pe care le vizitează. Dar, timp de șase luni?...

Ridică din umeri mărturisindu-și neputința, un gest atât de uman în comparație cu trufia disprețuitoare a Beatricei, încât Chelsea își dădu seama că tânăra aceasta îi inspira simpatie.

*
* *

Următoarele două zile, Chelsea le consacră ultimelor pregătiri pentru plecare. Fără voia ei, Linda îi dăduse o informație primordială: Samuel avea nevoie de un prieten – sau de o prietenă. Și rolul acesta i se potrivea ca o mănușă

Chelsei. Se pricepea foarte bine să asculte confidențele altora, ceea ce-i confirmase și patronul ei de la *Icabod* când își prezentase demisia.

– Ai fost cea mai bună chelneriță pe care am avut-o de ani de zile, Chels. Bărbații te adoră.

– Nu-i de mirare! Eu prepar cele mai bune blody-mary din oraș! îl tachinase ea.

– Nu, nu... nu vorbesc despre asta. Știi bine. Ei îți făceau confidențe pentru că știi să-i asculți. Și asta le place. Dacă vei vrea să-ți reiei postul într-o zi, nu ezita să vii la mine!

Dar nu va trebui să mai muncească deocamdată. Cel puțin, așa spera...

Gândul la Samuel o obseda zi și noapte. Prea de multe ori întâlnea acea privire serioasă care o fixa, imperturbabil, de pe colțul biroului unde-i pusese portretul. Linda îi spunea „Sam", dar ea nu-și putea imagina că poți să-i spui astfel unui om trist. Pentru ea, rămânea Samuel Prescott London.

Abia când ajunse să se așeze pe scaunul din avion, Chelsea își recunoscu teama. Cum va putea să pretindă că este interesată de un bărbat atât de rece, serios și auster care, în schimb, s-ar putea foarte bine să nu-i acorde nici o privire tinerei ziariste-studente, care urma – chipurile – să scrie un articol despre cultura maya?

Dar Samuel London era pașaportul ei către un viitor sigur și înfloritor.

Încurajată de acest gând, acceptă paharul cu Martini pe care i-l oferi stewardesa; deschise cartea de pe genunchi și se cufundă în istoria culturii maya.

Capitolul 2

Ploua torențial când avionul ieși din nori și-și începu coborârea spre peisajul plat din nord-estul Yucatanului. Chelsea se gândi că este un semn rău. Știa, firește, că venea aici în plin sezon ploios dar ar fi preferat să aibă soarele de partea ei. Nici măcar previziunile optimiste ale pilotului care-i anunța că, înainte de sfârșitul zilei, cerul va fi din nou albastru, n-o reconfortară deloc.

Nici faptul că bagajele ei se pierduseră... După o oră de așteptare în umiditatea apăsătoare a aeroportului, i se spuse că valizele ei fie că rămăseseră la Boston, fie că fuseseră îmbarcate pe vreun avion cu cine știe ce destinație...

Avu astfel ocazia să constate că „urgent" era un cuvânt care nu aparținea vocabularului mexican.

Tremurând de furie, completă declarația de pierdere a bagajelor, indicând hotelul la care urma să stea.

Din fericire, hotelul *Camino Real* îi înregistrase bine rezervarea. Și camera era foarte plăcută, cu podeaua acoperită

cu preșuri roșii, cuvertura în tonuri calde de galben și maro, și diverse obiecte de artizanat local. Pe balcon era agățat un hamac, dar ploaia care nu încetase să cadă nu-i permitea să-l folosească după cum nu-și permitea nici plăcerea unei plimbări pe plajă.

Descurajată, se întinse pe pat și oftă adânc. N-avea nici costum de baie, nici pălărie, nici rochie, nici periuța de dinți, nici trusa de machiaj... Tot ce-i rămăsese era o mică geantă de voiaj căreia îi făcu inventarul: cecuri de călătorie, pașaportul, un plic mai mare cu *dosarul* și fotografia lui Samuel Prescott London, un pulovăr ușor, o perie de păr, un pachet de chewing-gum, două cărți enorme despre civilizația maya, două stilouri și un pachet de șervețele.

– Cam puțin ca să încerc să seduc un bărbat de patruzeci de ani... murmură ea, exasperată. Și este prima dată când îmi pierd bagajele.

Ridică receptorul și sună la aeroport, dar nu reuși să obțină nici o informație de la cele patru persoane cu care discută destul de dificil. Atâta doar că va trebui să aștepte între una și șase zile pentru ca valizele ei să fie localizate.

Știind din experiență că inactivitatea era dușmanul ei cel mai rău, luă dosarul lui Samuel să-l studieze. Și el își începuse șederea în Mexic tot la *Camino Real.* Așa că recepția acestui hotel va constitui punctul de plecare al cercetărilor ei.

Fiecare persoană căreia îi arăta fotografia lui Samuel dădea din cap cu bunăvoință, zâmbind. Da, bineînțeles, Samuel P. London stătuse la *Camino Real.* Dar după zece zile își plătise nota și plecase.

Înfruntând ploaia care, din fericire, nu mai era decât o burniță ușoară, Chelsea făcu turul hotelurilor din cartier, întrebând recepționerii, portarii, organizatorii de excursii... Dar în zadar.

Cu rochia udă de acum, cu părul lipit din cauza ploii, ezită în fața unui centru comercial, dar hotărî că ar fi o prostie să cheltuiască prea mulți bani ca să-și cumpere cam ce conținea valiza ei. Se mulțumi cu o periuță de dinți și se întoarse în camera de hotel unde se cufundă într-o baie caldă. La ora cinei, rochia ei încă nu se uscase, așa că-și comandă masa în cameră.

În timp ce mânca, făcu un bilanț al situației. În ce privește bagajele, n-avea decât să aștepte...

În schimb, în privința lui Samuel London, putea să acționeze. Chiar mâine, se va duce la postul de poliție. Autoritățile mexicane cereau o viză turistică pe care o puteai obține ușor atunci când sejurul nu depășea șase luni. Samuel trebuie să fi depășit acest termen și cu siguranță că a cerut o altfel de viză.

Îi va fi de-ajuns să povestească polițiștilor varianta pe care și-o stabilise: era scriitoare și făcea cercetări despre civilizația maya. Samuel îi fusese recomandat ca expert în materie și doamna London, mama sa, o informase că în prezent locuia în regiune.

Da, va spune că mama lui a îndrumat-o aici deși știa bine că doamna London îi ceruse să nu-i menționeze numele. Chelsea considera însă că este preferabil să fie cât mai aproape cu putință de adevăr.

*
* *

După o noapte nedormită – datorată proastei funcționări a aerului condiționat – Chelsea ieși devreme din hotel.

Pentru mai multă ușurință, închirie o mașină. Agenția nu dispunea decât de un Volkswagen „broscuță", un model vechi. Când Chelsea îl întrebă pe funcționar despre fiabilitatea acestei mașini, acesta îi răspunse zâmbind – zâmbetul era, după cum se vede, o trăsătură caracteristică a mexicanilor – că mașina era perfectă și foarte rezistentă. Neavând de ales, plecă la volanul „Broscuței".

Poliția din Cancun, deși foarte meticuloasă, n-avea nici un dosar pe numele lui Samuel Prescott London. Orașul Cancun depindea de Chetumal, capitala provinciei Quintana Roo, în timp ce Chichen Itza depindea de Merida, capitala Yucatanului. Dacă Samuel se afla prin zonă, cererea lui de viză trebuie să fi fost despusă la unul sau altul din aceste orașe principale. În ciuda cunoștințelor ei sumare de limbă spaniolă, Chelsea reuși să obțină aceste informații precum și numerele de telefon corespunzătoare.

De îndată ce se întoarse la hotel, se puse pe treabă. Deja începuse să-și mai recapete încrederea. Procedura de căutare a persoanelor dispărute îi era cunoscută și simțea un fel de emoție când se gândea la această „vânătoare de comori" mai deosebită.

Singurul inconvenient consta în dificultatea de a se exprima în spaniolă. La Cancun, oraș cu precădere turistic,

majoritatea locuitorilor aveau măcar un minim de cunoștințe de engleză. Dar nu la fel stăteau lucrurile la Chetumal sau Merida. După mai multe încercări nereușite de a se face înțeleasă la postul de poliție din Chetumal, Chelsea abandonă și coborî la librăria hotelului pentru a-și cumpăra un dicționar de expresii, care însă în afara frazelor tipice cum ar fi: *Unde este stația de autobuz?* sau *Vă rog să-mi dați meniul,* n-o ajută cu nimic.

Totuși, o singură frază îi justifică cheltuiala și se grăbi s-o folosească atunci când formă din nou numărul de telefon de la Chetumal.

– Vorbește cineva acolo engleza? întrebă ea cu un accent deplorabil.

Îi răspunse o tânără și, în ciuda englezei șovăitoare, o informă totuși că Samuel London depășise termenul de șase luni și, obligatoriu, trebuie să-și fi făcut cererea de prelungire în capitală.

Deloc descurajată, Chelsea formă atunci numărul Secretariatului Guvernului din Mexico. De data aceasta, investigația ei dădu roade. Într-adevăr, Samuel London venise personal ca să-și obțină viza și chiar dacă nu-și lăsase nici o adresă unde putea fi găsit, indicase numele unui mexican, profesorul Paredes de la universitatea din Merida, care garantase pentru moralitatea lui.

Toată ziua, Chelsea încercă să dea de profesor, dar fără succes. Pentru ca așteptarea să nu i se pară prea lungă, se plimbă pe plajă, se mai informă o dată despre bagajele pierdute și colindă prin diferite magazine din oraș, rezistând

însă ispitei de a-și cumpăra vreo două rochii. Valiza ei era plină de haine și până la urmă tot o va gasi, se gândi ea.

În fine, spre seară, profesorul Paredes răspunse la telefon, și Chelsea fu răsplătită pentru răbdarea ei. Într-o engleză perfectă, profesorul îi spuse că Samuel London locuiește acum undeva pe lângă Xcan, la vreo oră și jumătate de Cancun, fără să poată însă să-i precizeze în ce *pueblito* sau cătun locuia exact. Cel mai bine era să-și înceapă investigația pornind din Xcan, îi sugeră el.

*
* *

A doua zi dimineață, Chelsea se trezi exact cu această intenție. Își spălase rochia aseară și ea însăși părea mai proaspătă, deși nici noaptea aceasta nu dormise prea bine. De data asta însă, nu din cauza aerului condiționat, ci din cauză că toată noaptea o obsedase imaginea lui Samuel London.

Nu mai era nevoie să privească fotografia pentru a-i revedea chipul palid, obrajii supți și ochelarii sobri. Trăsăturile lui îi erau de acum familiare. În schimb, motivele dispariției lui îi rămâneau încă ascunse.

După informațiile ei, era un om bogat și n-avea nimic dintr-un rebel. Poate că fugise din fața unei obligații insurmontabile? Dar care? În orice caz, nu era vorba de o problemă financiară, se gândi Chelsea cu ușoară invidie. Poate din cauza mamei sale?... Era posibil. Dar de ce așteptase patruzeci de ani ca să reacționeze? Și ce interese avea în Yucatan?

Poate că, la urma urmei, își acorda doar o vacanță mai prelungită...

În vreme de „Broscuța" se îndepărta de shotel, Chelsea avu convingerea că este pe calea cea bună și instinctul o asigură că-și va atinge scopul până la sfârșitul zilei.

După o mulțime de ocoluri, găsi în sfârșit șoseaua 180, singura care lega Cancun de Chichen Itza trecând prin Xcan, și apăsă pe accelerație. Mașina tuși ușor, ca și cum n-ar fi avut chef să iasă din oraș. Dar nerăbdarea de a-l găsi pe Samuel London era prea mare pentru ca Chelsea să mai țină cont de acest avertisment.

Temperatura era deja ridicată și geamurile deschise ale mașinii nu-i aduceau decât praf și aer cald. În plus, peisajul pustiu și arid era de o monotonie dezolantă.

Deodată, câteva colibe apărură pe marginea drumului și abia avu timp să încetinească mașina că deja depășise minusculul sat maya. Chiar dacă fu ispitită să întoarcă pe șoseaua care avea acum lărgimea unui drum de țară, continuă totuși să meargă, sigură că va mai întâlni și alte asemenea *pueblitos.*

Ceea ce se și întâmplă câțiva kilometri mai departe. Reduse viteza la timp și examină cătunele formate din câte cinci-șase colibe cu pereții din crengi împletite, cu acoperișuri de paie și cu o gaură căscată în loc de ușă. Câțiva copii așezați pe jos o priviră râzând.

Încântată, își continuă drumul, încetinind în dreptul fiecărui cătun, înregistrând detaliile tipice acestei vieți la țară: o femeie care ducea o oală de pământ în echilibru pe cap, un țăran care trăgea după el un catâr costeliv, un câine flămând rătăcind pe mijlocul drumului, găini speriate.

Își aminti dintr-o dată că nu era în voiaj turistic, ci în misiune, și că trebuia să fie mai atentă la rarele panouri indicatoare dacă voia să nu se rătăcească.

La intrarea într-un sat mai important zări o benzinărie și consideră că era prudent să facă plinul. „Angajatul", un băiat de vreo doisprezece ani, îi adresă o privire total lipsită de expresie când îl întrebă încotro este Xcan. Conștientă de exprimarea ei defectuoasă în spaniolă, încercă mai multe variante. Una dintre ele trebuie să fi fost bună pentru că băiatul arătă cu degetul înspre șosea, dar fără prea multă precizie.

Două fetițe se apropiară atunci de Chelsea, râzând de părul ei blond și de pielea albă.

– Bună ziua, le spuse ea observând paharul cu suc de fructe din mâna uneia dintre fete. Este de vânzare?

Dându-și seama deodată că probabil fetițele n-o înțelegeau, se pregăti să-și caute dicționarul când cea mai mare spuse:

– Un dolar.

Chelsea nu se gândi să mai negocieze pentru că i se păru dintr-o dată că supraviețuirea ei depindea de acest pahar cu suc. Îi întinse repede copilei o monedă și luă paharul pe care-l bău cu sete. Sucul de grepfrut nu era prea rece, dar îl simți cu plăcere alunecând pe gâtul uscat.

– Mulțumesc... *Muchas gracias,* spuse ea înapoind paharul gol.

Fetițele izbucniră în râs și Chelsea bănui că de vină era accentul ei îngrozitor.

Amuzată, se urcă iarăși la volan și demară. Trecu de alte cătune și sate înainte de a observa un panou indicator pe care scria *Noul Xcan.* Așadar, nu era prea departe de țintă.

Dar, după vreo jumătate de oră, ajunse într-un oraș mare numit Valladolid. Presimțind că greșise drumul, se opri lângă o persoană care-i confirmă că localitatea Xcan – pronunțată *Chcan* – era departe în urma ei.

Istovită de căldură, descurajată și flămândă, se hotărî să mănânce în curtea unui mic hotel, sub un umbrar din plante agățătoare. După aceea, în încercarea de a întârzia cât mai mult posibil momentul când va trebui să înfrunte din nou căldura sufocantă din mașină, se plimbă la întâmplare pe străzi, cu fotografia lui Samuel în mână. Ca de obicei, singurul răspuns pe care-l obținu fu zâmbetul.

După vreo oră, plecă din Valladolid, visând că seara, când va ajunge la hotelul ei, își va găsi valiza, va face o baie răcoritoare și va dormi liniștită între cearșafuri curate.

Înainte de toate însă, trebuia să descopere ascunzătoarea lui Samuel London și să-l scoată de acolo înainte de apusul soarelui!

Și urmă catastrofa... După nenumărate „sughițuri" și poticneli, Broscuța se opri pe marginea șoselei pustii. Furioasă că mașina o trăda, Chelsea se enervă pe cheia de contact, apăsă pe toate pedalele și butoanele de la tabloul de bord, lovi cu pumnii volanul. Apoi, se dezlănțui într-o ploaie de înjurături.

Furia cedă repede locul panicii când Chelsea coborî din mașină. În jur, pustiu, nici o urmă de viață sau de vreun cătun.

Și toate astea numai din cauza lui Samuel Prescott London!

Chelsea închise ochii, inspiră adânc și numără până la zece, să se mai calmeze. Inutil să încerce să se întoarcă în ultimul sat prin care trecuse, era la mai bine de o oră de mers. Se

hotărî să aștepte. Nu se poate ca, până-n seară, să nu treacă vreo mașină pe aici... S-o ducă măcar până-n orașul vecin...

Ridicând capota Broscuței, se sprijini de portieră și-și încrucișă brațele, blestemând Mexicul, soarele, țânțarii și pe Samuel London.

După vreo cinci minute, care i se părură că durează ore, un camion vechi și hodorogit se profilă la orizont și înainta cu viteza melcului. Fără să fie nevoie să facă vreun semn, camionul se opri.

Doi bărbați coborâră imediat. Erau îmbrăcați în pantaloni de pânză maro, cămăși largi albe și pălării mototolite; afișau eternul zâmbet al locuitorilor acestei țări.

Problema Chelsei era atât de evidentă încât cei doi se aplecară imediat deasupra motorului. Din păcate, după câteva secunde se ridicară și scuturară din cap în semn de neputință.

– Xcan, le spuse ea. Trebuie să ajung la Xcan.

Pronunță fiecare cuvânt limpede și rar, dar ei o priviră fără să înțeleagă.

Ea mai încercă o dată.

– Trebuie să merg la Xcan. Puteți să mă duceți? întrebă ea, gesticulând, arătând cu degetul spre cei doi bărbați, spre camion și spre ea.

– Xcan! repetă ea.

Când în sfârșit șoferul înclină capul zâmbind, Chelsea oftă ușurată. Temându-se să nu plece fără ea, își luă repede geanta și se urcă în cabină.

În comparație cu camionul, Broscuța era un vehicul de lux. Înghesuită între cei doi, Chelsea strângea la piept geanta al cărei conținut i se păru dintr-o dată o comoară inestimabilă, singura ei legătură cu lumea civilizată.

O duseră până în piața din Xcan și, după nenumărate *gracias,* urmări cu privirea camionul care se îndepărta. Apoi se întoarse și admiră satul. Era aproape un orășel, se gândi Chelsea când descoperi un magazin alimentar, un hangar pe post de garaj, o bisericuță și, un pic mai departe, o școală.

Intră în magazin și, sub privirile curioase ale unui bărbat, trei femei și doi copii, luă o sticlă de cola și scoase din buzunar câteva monezi. Apoi, extrăgând din geantă fotografia lui Samuel, le-o arătă.

Cei prezenți discutară îndelung între ei și Chelsea nutri o oarecare speranță. Până la urmă însă, una dintre femei îi înapoie fotografia și scutură din cap cu părere de rău că n-o poate ajuta.

Descurajată, Chelsea le mulțumi și se îndreptă spre garaj. Biserica era închisă și școala părea dezolant de abandonată.

Un singur bărbat se afla în garaj, așezat pe un scaun, legănându-se nonșalant cu picioarele puse pe o bancă de lemn. Când Chelsea intră, omul nici nu se clinti, ci doar îi zâmbi binevoitor.

– *Habla usted igles?* întrebă ea cu glas șovăitor.

– Da, puțin, răspunse el.

Ea oftă ușurată.

– Am o problemă serioasă cu mașina mea, care a rămas în pană la câțiva kilometri de aici...

Se întrerupse văzând aerul buimac al tânărului și reîncepu explicațiile ceva mai rar și deslușit.

– Mașina mea este în pană. Pe șosea... Este cineva care ar putea să mi-o repare?...

– Ah, da seniorita, la Valladolid...

– Dar de acolo vin! exclamă Chelsea. Și nu pot să mă întorc fără mașină... Oh, scuză-mă, vorbesc prea repede... Poate ai putea dumneata să arunci măcar o privire...

Tânărul păru că se gândește și Chelsea se întrebă dacă încerca doar să-i înțeleagă cuvintele sau avea în vedere posibilitatea unei reparații.

– Imposibil. Am de lucru...

Chiar muncea!...

– N-o să dureze mult, își pledă ea cauza. Doar o privire...

El ridică din umeri.

– Nu, nu se poate... Foarte important este să rămân aici.

– Și nu mai este nimeni altcineva? insistă ea.

– Poate... două ore... trei... *Mi padre...* Tata se întoarce.

– Două sau trei ore?... mormăi ea.

I se păru o eternitate, dar era evident că ar fi fost inutil să mai discute. N-avea decât să aștepte...

Scoase și aici fotografia lui Samuel și i-o arătă.

– Îl cunoști pe acest bărbat?

Tânărul privi îndelung poza, se încruntă concentrându-se, dădu din cap, apoi aruncă o privire spre Chelsea înainte de a se uita din nou la fotografie.

– Da, poate...

Chelsea își ținu respirația.

– L-ai mai văzut?

– Gândesc... Un american locuiește nu departe. Poate este el...

– Unde? Poți să-mi spui unde?... îl grăbi ea, emoționată dintr-o dată.

– Zece minute mers pe jos... Este un drum prin pădure la *izquierda...* la stânga... La capăt, găsești un *pueblito...* Întrebi acolo...

Zece minute de mers pe jos... Chelsea se gândi că are destul timp să se ducă și să se întoarcă înainte să se ocupe de mașină.

– Mulțumesc, *gracias...* îi spuse ea tânărului, zâmbind. Mă voi întoarce să vorbesc cu tatăl dumitale.

O luă pe drumul pe care i-l arătase bărbatul. Chiar dacă fiecare pas o îndepărta de Xcan și de mașina ei, gândurile îi erau acum concentrate în întregime către Samuel London. Și era firesc, își zise ea. Din cauza lui, venise la Cancun, își pierduse bagajele, petrecuse ore întregi la telefon, încercând să se facă înțeleasă, închiriase o mașină oribilă care o abandonase în plin pustiu... Din cauza lui o durea acum spatele, mergea pe jos prin pampa mexicană, se lupta cu țânțarii, strângând din dinți când își răsucea glezna prin gropile drumului prăfuit...

Toate astea, pentru Samuel Prescott London, cu fața lui slabă și sobră, al cărui singur scop în viață era munca...

Deodată, soarele se ascunse și, ridicând ochii spre cer, Chelsea privi îngrijorată norii cenușii care se adunau. Aerul era umed, înăbușitor, și rochia i se lipea de piele.

După vreo zece minute, începu să-și facă griji. Încă nu se zărea nici urmă de drum la stânga. Și dacă tânărul de la garaj se încurcase în explicații?...

Se opri după ce omorî un țânțar care o pișcase de braț. Nemulțumită de situație, șovăi să se întoarcă la Xcan și să aștepte răbdătoare ca mașina să-i fie reparată. Și dacă tatăl

tânărului înfăptuia minunea s-o repare, se va duce neapărat să le spună vreo două celor de la agenția de închiriere!...

Și lui Samuel Prescott London!

Dar nu, își reaminti ea brusc, misiunea ei era să-l farmece!... Izbucni în râs, gândindu-se la situația ei mai degrabă jalnică... Era plină de praf, de înțepături de țânțari și părul i se lipise din cauza transpirației...

Oricum, se liniștea, n-avea deloc de gând să-l întâlnească astăzi. Dacă va reuși să ajungă în *pueblito* și i se va confirma că bărbatul acela locuiește acolo, se va întoarce la Xcan, apoi la Cancun, la hotel, își va aștepta bagajele și se va întoarce într-o stare mai bună.

Dacă va ajunge la *pueblito!... Dacă* va găsi afurisitul acela de drum!... *Dacă* Samuel London chiar locuia acolo!...

Oftând adânc, se hotărî să continue. Și zări drumul. Pe stânga. Pătrundea în pădurea deasă, asemenea unei fâșii de lumină. Chelsea se înfioră gândindu-se la animalele sălbatice care trebuie să fi trăit acolo.

Continuând să se lupte cu țânțarii care o asaltau fără milă, înaintă cu îndârjire, cu umărul rănit de cureaua genții, cu bășici la picioare care o făceau să sufere la fiecare pas. Aerul cald și umed îi ardea plămânii și visă la o briză ușoară și răcoroasă.

Și, în continuare, nici urmă de *pueblito.*

Privi în urma ei drumul pe care-l parcursese. Acum ar fi fost irațional să se mai gândească la întoarcere. Trebuie să fi fost aproape de țintă. Doar dacă n-o fi greșit direcția... Doar dacă nu cumva omul de la garaj n-o fi indus-o în eroare... Doar dacă...

O primă picătură de ploaie îi căzu pe braț. Apoi alta. Disperată, se opri și privi cerul cenușiu. N-avea nici un mijloc de a se proteja, doar să se fi afundat în pădure. Dar era imposibil, n-ar putea niciodată să...

În câteva clipe, ploaia deveni violentă. Aflată în inima junglei, la kilometri de orice civilizație, Chelsea începu să râdă nervos, cu apa șiroind pe ea din cap pân-n picioare. Apoi, epuizată și descurajată, se lăsă să cadă pe pământ și începu să plângă.

Ghemuită pe jos, strângându-și în brațe geanta, se lăsă pradă disperării. Lacrimile, ploaia, nu mai era nici o diferență... Era murdară, udă, rănită, lamentabilă... Atât de necăjită încât nu auzi tropotul de pași care alergau spre ea. Ridică dintr-o dată ochii, îngrozită, și văzu un grup de bărbați care o înconjurau. Unul dintre ei o ridică repede în brațe și își reluă cursa alături de ceilalți.

Lacrimile încetară imediat.

– Dar ce faceți? strigă ea încercând să scape din brațele lui.

– Te duc la adăpost... Nu-ți fac nici un rău...

Bărbatul care o ducea îi vorbise într-o engleză perfectă, cu o voce caldă și profundă care o mai liniști.

În ciuda ploii care-i lipise părul de frunte, îi examină trăsăturile. Era american, fără nici o îndoială. Chiar dacă pielea îi era bronzată, n-avea acea nuanță arămie proprie mexicanilor, și părul îi era mai deschis la culoare și mai lung. Dar ceea ce-i confirma presupunerea erau mai ales ochii, de un gri-albăstrui.

În câteva minute, ajunseră în *pueblito* pe care-l căutase Chelsea. Prin perdeaua de ploaie care îi încețoșa vederea, zări câteva cabane de chirpici; fu dusă într-una dintre ele și pusă cu grijă pe picioarele ei.

Salvatorul ei dispăru imediat în cealaltă încăpere și se întoarse cu două prosoape în mână. Îi întinse ei unul, și Chelsea rămase o clipă nemișcată, privindu-l cum își usucă brațele, părul, fața.

– Haide, dă-i drumul, șterge-te!... îi spuse el zâmbind, mai am și altele...

Chelsea își punea nenumărate întrebări, întrebându-se mai ales cine era acest bărbat. Era foarte frumos. Constată că era înalt, mult mai înalt decât ea, și că avea un corp perfect. Pantalonul ud care i se lipise de piele sublinia musculatura picioarelor iar cămașa fără mâneci îi scotea în evidență umerii largi și brațele puternice.

– Totul e-n regulă, declară el. Pot spune chiar că te plac. De fapt, chiar cred că te plac. Mi-ai salvat viața.

-*Eu* ți-am salvat viața?... repetă ea, buimăcită. Eu... Nu crezi că este mai degrabă invers?

– Nu. Oricum, dumneata ai fi supraviețuit acestei ploi. Pe când eu, nu știu dacă aș fi supraviețuit sorții care mă aștepta dacă n-ai fi apărut. Haide, acum usucă-te... Îmi uzi prea tare covorul...

Chelsea privi în jos și constată că de fapt, în loc de covor, pe jos era doar pământ bătut.

– Oh, îmi pare rău, se scuză ea intrând în joc.

Își puse repede geanta lângă picioare și începu să se frece pe cap cu prosopul.

– Și ce soartă te așteaptă?

– Unul dintre tipii cu care eram are o soră pe care vrea neapărat să mi-o dea de nevastă. Până acum, am reușit să mă eschivez invocând tot felul de pretexte, dar începeam să fiu în criză de idei...

– Este chiar atât de urâtă? întrebă Chelsea, stupefiată.

– Nu, nu... Este drăgălașă și încântătoare, absolut capabilă să facă un bărbat fericit. Numai că n-are decât cincisprezece ani.

– Oh, înțeleg...

Bărbatul din fața ei trebuie să fi avut vreo trezeci și cinci.

– Aici, se căsătoresc întotdeauna atât de tineri?

– Da... Sora Juanei, care are cu un an mai puțin decât ea, este măritată și are deja un copil.

– Dumnezeule! exclamă ea. La paisprezece ani! Este extraordinar...

– Nicidecum. Cel puțin aici. Familii întregi trăiesc în acest sat. Copiii, nepoții și strănepoții sunt primiți cu bucurie și adorați. Oamenii aceștia, atât de lipsiți de resurse materiale, sunt cei mai bogați din câți cunosc în materie de iubire.

Chelsea se simți fascinată de admirația ce strălucea în ochii lui. Dar în timp ce-l studia, expresia lui se schimbă și o privi într-un fel mai aparte. Ea își ținu respirația, uitând dintr-o dată de durere și de oboseală.

Fără să-și desprindă privirea de ea, el își aruncă prosopul peste umeri și se apropie. Emana o seducție naturală, în stare brută. Chelsea se gândi că poate experiențele vieții îl învățaseră cu siguranță să fie el însuși, să trăiască în perfectă armonie cu natura lui profundă.

– Vreau să-ți pun două întrebări, murmură el zâmbindu-i prietenos. Ești căsătorită?

Paralizată de puternica lui senzualitate care o atrăgea dintr-o dată spre el, Chelsea neg ușor din cap.

– Ești liberă? continuă el cu o voce răgușită.

Total hipnotizată de fermecul lui devastator, rămasă fără glas, dădu din cap.

El ridică mâinile și-i cuprinse cu delicatețe fața. Cu un deget ușor îi urmări conturul sprâncenelor, rotunjimea obrazului, ca și cum ar fi încercat să se convingă de realitatea acestei apariții.

Foarte încet, se aplecă spre ea și-i atinse buzele cu buzele lui. Un val de dorință intensă înflăcără simțurile Chelsei. Închizând ochii, își simți genunchii moi, gata s-o trădeze, dar brațe puternice o învăluiră și sărutul lui deveni fierbinte.

Subjutată de pasiunea acestei clipe, Chelsea își strecură degetele în părul lui ud, încercând să prelungească astfel mângâierea buzelor lui calde.

Era pentru prima oară în viața ei că simțea o asemenea emoție. Fusese de multe ori sărutată, iubită, dar niciodată nu trăise o atracție atât de bruscă și atât de minunată. Ar fi vrut să-i șoptească numele dar nu putea... Această constatare o readuse la realitate și, sprijinindu-și palmele de pieptul lui, îl împinse ușor. Ridicând capul, trezit parcă dintr-un vis, el o privi, cu răsuflarea tăiată și cu ochii scânteietori.

– Dumnezeule! murmură ea, copleșită de forța emoțiilor pe care le trăia. Nici măcar nu știu cine ești...

El o mângâie ușor pe obraz, zâmbind, apoi se retrase, stânjenit.

– Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, se scuză el cu un aer spășit. Îmi pare rău... Eu... doar... am... Oh, nu mai știu...

– Cine ești?

El păru să reflecteze o clipă, apoi ridică din umeri.

– Începând de astăzi, presupun că voi fi umilul dumitale servitor pentru întreaga viață...

Îi întinse mâna și se prezentă.

– Numele meu este Sam London, și sunt foarte fericit că te-am cunoscut...

Capitolul 3

Chelsei nu-i venea să-și creadă urechilor! Sam London?! Își dădu seama dintr-o dată că de când avusese de înfruntat această ploaie torențială, nu se mai gândise nici o clipă la bărbatul pe care voia să-l găsească. Acum, îl fixa cu intensitate pe acest străin care afirma că se numește Samuel London.

– Sam! Dumneata ești Samuel London?

El încuviință din cap, surprins la rândul lui, și se încruntă ușor.

– Îmi cunoști numele?

– Te-am căutat peste tot, dar...

Se întrerupse o clipă, gândindu-se că n-ar trebui să-și dezvăluie adevăratele motive.

– Nu poți să fii dumneata. Am văzut fotografii de-ale lui Samuel London, nu-ți seamănă deloc.

– Am plecat de șase luni de acasă, replică el râzând, și trebuie să recunosc că m-am schimbat un pic.

– Dar este imposibil... Părul, de exemplu...

– Într-adevăr, mi-a mai crescut și soarele l-a decolorat!

Chelsea nu putea să creadă că bărbatul acesta teribil de seducător și viril este unul și același cu Sam London din coșmarurile sale!

– Cum pot să fiu sigură că nu ești un impostor?

– Dar dumneata? De unde știu că nu ești cumva o spioană în slujba mamei mele?

Preț de câteva secunde, Chelsea fu descumpănită dar își reveni repede și alese ofensiva.

– Vorbește-mi despre dumneata, îi ordonă ea calm. Încearcă să mă convingi că ești într-adevăr Samuel London.

El se supuse fără să clipească.

– Sunt din Boston, dar am crescut la Wellesley Hills, sub tutela autoritară a mamei mele și a aceleia mult mai blânde a tatălui meu, Thomas, mort acum patru ani. Ceea ce i-a permis mamei să preia în mod oficial rolul de șef al familiei, rol pe care-l deținea din umbră dintotdeauna... Am un apartament lângă port și sunt directorul întreprinderii *London and McGee* care se ocupă de afaceri imobiliare. Trebuie să-ți mai mărturisesc că joc golf o dată pe săptămână, spuse el pe un ton ironic. Este de-ajuns?

I-ar fi fost foarte ușor Chelsei să respingă aceste argumente. Într-adevăr, ar fi fost simplu ca acest bărbat să citească undeva C.V.-ul lui Samuel London. Totuși, discursul lui o convinse. În plus, după o examinare mai atentă, observă că nasul, gura, ochii erau identici cu aceia ai bărbatului din fotografie.

– Da, cred că spui adevărul, domnule London, răspunse ea încetișor. Dar trebuie să mă obișnuiesc cu acest gând.

– Ești încă udă și fără îndoială că un duș ți-ar face foarte bine...

Făcu o mutră încântătoare privindu-i rochia șifonată și udă.

– Cred că arăt oribil... Iar rochia...

– N-ai nimic de schimb?

– Nici aici, nici la hotel, declară ea râzând. Mi s-au rătăcit bagajele la aeroport... Călătoria mea a fost un adevărat dezastru.

– Constat într-adevăr că n-ai avut noroc deloc... Dar, știi că nu mi-ai spus încă numele dumitale?

– Așa este, recunoscu ea.

Așadar, sărutase un bărbat al cărui nume nici nu-l știa!

– Ei bine... mă numesc Chelsea Ross, afirmă ea întinzându-i mâna.

– Sunt încântat să te cunosc, Chelsea Ross, răspunse el reținându-i mâna ceva mai mult. Acum că am terminat cu politețile, poți să te duci să faci un duș... Este în spatele casei, o să-l găsești ușor.

Deschise un cufăr și scoase o cămașă albă pe care i-o întinse.

– Poftim, pune-ți asta. Nu este ceva prea feminin, dar...

Ea acceptă surâzând. Apoi, el îi arătă cu degetul încăperea alăturată unde putea să se schimbe și ea o traversă sub privirea malițioasă a lui Sam.

Deschizând ușa ce dădea în spatele colibei, Chelsea aruncă o privire și zări un fel de cabină. Cu capul plecat, alergă până la ea și, intrând, dădu peste un aer la fel de umed și cald ca și cel de afară. Aprecie însă apa rece ce i se prelinse pe corp. După ce-și clăti hainele pline de noroi, se îmbrăcă în cămașa lungă a lui Sam.

Nu-i mai rămânea acum decât să-l manevreze cu abilitate pentru a-l readuce la Boston... Dacă judeca după modul în care o sărutase, sarcina ei nu se arăta a fi atât de neplăcută pe cât se temuse... Totuși, nu putea spune că sărutul lui Sam era semnificativ pentru eventualul lui interes față de ea. Fără îndoială, simțea doar o simplă dorință pentru o femeie și nu pentru „Chelsea Ross" în special. Nu-și făcea nici o iluzie în privința declarației lui de dragoste care nu era decât exaltarea unui bărbat ce trăise ca un pustnic timp de șase luni. Nu-i va fi deci atât de ușor să îndeplinească sarcina pentru care o plătise Beatrice London. Mai întâi însă va trebui să descopere motivele ședерii prelungite a lui Sam London în Yucatan.

Își trecu în grabă o mână prin păr, sceptică în privința rezultatului, apoi se întoarse în casă. Dacă își închipuise că-și recăpătase controlul asupra emoțiilor, se înșelase amarnic. Mai ales că nu se așteptase să-l găsească pe Sam astfel: stătea cu spatele sprijinit de tocul ușii, cu o mână în buzunarul șortului său de blugi – singura îmbrăcăminte pe care o purta.

Chelsea trebui să-și țină răsuflarea când îi văzu umerii largi și musculoși, picioarele lungi și atletice. O cuprinse o dulce emoție la gândul cât de plăcut ar fi să mângâie pielea aceasta arsă de soare, spatele puternic, șoldurile înguste...

Dintr-o dată, atracția irezistibilă pentru Sam o sperie și vru s-o ia la fugă. Nu trebuia neapărat să-și păstreze mintea limpede pentru a-și îndeplini misiunea?

Fără să se aștepte, el se întoarse brusc și zâmbetul lui larg o descumpăni și mai mult. El se apropie nonșalant de ea.

– Acum te simți mai bine? o întrebă cu o voce caldă.

– Da, da, mulțumesc... reuși să articuleze, desprinzându-și privirea de trupul lui, cu un aer ușor vinovat.

El o prinse de cot și o conduse spre o mică bancă.

– Nu știu mare lucru despre ținutul acesta, spuse ea aruncând o privire afară... Suntem în sezonul ploilor și vremea asta...

– Într-adevăr, și ploile pot dura până și douăsprezece ore... Vrei o bere? Asta-i tot ce pot să-ți ofer.

Dar, nefiind atentă la înălțimea băncii, care era foarte joasă, fu cât pe ce să cadă și se redresă în ultima clipă.

– Au! exclamă ea scuturându-și mâna.

– Te-ai lovit? întrebă el apropiindu-se de ea.

– Nu, doar că m-am julit adineauri când am căzut pe drum... Iar cât privește mijlocul, continuă ea masându-și șalele, este din cauza proastelor amortizoare ale camionului care m-a luat de pe șosea... Și asta, spuse ea scărpinându-se pe brațe, din cauza țânțarilor... Când se vorbește de răzbunarea lui Montezuma, nu sunt vorbe-n vânt!

Izbucniră amândoi în râs și Sam se îndreptă spre ușa din partea cealaltă a încăperii. Chelsea profită ca să privească mai atent în jurul ei. Camera era destul de mare și mobilată sumar cu o masă rotundă de lemn și câteva bănci împrăștiate ici-colo.

– Iată! zise Sam, reapărând cu două cutii de bere și o trusă de prim-ajutor.

Se aplecă spre Chelsea și începu să aplice o alifie pe mâna ei rănită.

– Este o alifie antiseptică, îi explică el. Niciodată nu ești suficient de precaut contra infecțiilor în țara asta.

Ea se simți deodată fragilă și se temu de acest sentiment care-i scotea la iveală nevoia de protecție, sentiment pe care nu-l mai încercase până acum.

– Îți mulțumesc, spuse ea un pic cam brusc.

Sam puse mâna pe coapsa ei și, prin țesătura cămășii, atingerea aceasta fu ca o arsură delicioasă. Ca să-și ascundă tulburarea, sorbi o gură de bere și, spre ușurarea ei, Sam se ridică să ducă la loc trusa de urgență.

– Acum, Chelsea, povestește-mi de ce ai venit să mă cauți tocmai aici.

Ea inspiră profund, temându-se mai degrabă de apropierea lui decât de cuvintele pe care le va rosti.

– Sunt ziaristă, începu ea, și m-am gândit să scriu un articol despre noua civilizație maya. Când am aflat că dumneata ești aici, mi s-a părut interesant să te întâlnesc.

– Pentru ce ziar lucrezi? întrebă el pe un ton de conversație.

– Pentru nici unul. Sunt ziarist independent și încă nu știu cui voi vinde articolul, dar sunt sigură că voi găsi cumpărător... Nu sunt decât de puțină vreme aici, dar sunt deja fascinată.

Ea spera să îndrepte discuția spre acest subiect, dar se pare că Sam nu dorea să continue pe acest făgaș. Fără îndoială, era prea inteligent ca să nu priceapă că-i ascundea ceva.

– Cine ți-a spus că mă găsești aici?

Ea remarcă nota de ironie ce străbătea din tonul lui.

– Oh! un vechi prieten. Cred că ai fost coleg de școală cu el. Este vorba despre Jason Ingram.

I se păru că discerne oarecare uimire în ochi lui și se grăbi să-și continue povestea. După spusele mamei lui Sam, cei doi nu se mai văzuseră pe pe vremea anilor de facultate și cu siguranță că Sam se întreba cum de aflase Jason că era în prezent în Yucatan.

– L-am întâlnit pe Jason luna trecută la Boston, continuă ea, și când i-am spus despre intenția mea de a scrie un articol, mi-a vorbit dspre dumneata; aflase prin intermediul unui alt prieten că ești în Yucatan.

– Ce mai face *bătrânul* Jason? întrebă vesel Sam.

– Oh, foarte bine! Îți trimite salutări și toată prietenia lui...

– Dar tot el ți-a arătat fotografiile?

– Nu. Am sunat-o pe mama dumitale ca să verific ce-mi spusese Jason. Ea nu era sigură de locul unde te afli, dar pentru mai multă siguranță mi-a dat numele unor persoane pe care să le contactez.

– Nu mă miră din partea ei! murmură el ca pentru sine.

Fără îndoială că ar fi părut suspect ca ea să arate un interes prea mare acestei observații și, din acest motiv, se prefăcu a o ignora.

– Unul din funcționarii dumitale mi-a precizat că te afli undeva între Cancun și Chichen Itza. El mi-a arătat fotografia... Când am ajuns în Mexic, am pus câteva întrebări unor persoane un pic la întâmplare și care m-au îndreptat către profesorul Paredes din Merida. Chiar el m-a sfătuit să-mi îndrept căutările spre Xcan.

Era convinsă că fusese foarte abilă. Dacă s-ar întâmpla că David McGee sau Norman Schialli îi scriau lui Sam și-i vor spune despre vizita ei, acesta nu va fi surprins. Mulțumită de ea, își duse cutia cu bere la buze și bău.

Sam părea cufundat adânc în gânduri. Aproape distrat, mângâie talia lui Chelsea și aceasta trebui să lupte împotriva dorinței de a se abandona în brațele lui. Brusc, el își trase mâna și-i căută privirea.

– Cine ești cu adevărat? o întrebă el încetișor.

Chelsea nu era prea sigură că înțelesese sensul întrebării lui, dar la urma urmei părea convins de explicațiile ei și poate că era și el surprins de forța atracției care exista între ei. Și totuși, dacă suspecta cumva cea mai mică înșelătorie...

– Ce vrei să spui?

– De unde vii?... De când scrii?... În fine... ce făceai înainte să apari în viața mea?

Ușurată de aparenta lui curiozitate nevinovată, Chelsea îi zâmbi.

– M-am născut într-un orășel muncitoresc din New Hampshire unde am locuit până am intrat la universitate. Apoi am obținut o diplomă în literatură care mi-a permis să predau timp de un an în Massachusetts.

– Doar un an?

– Da. Nu mi-a plăcut prea mult în învățământ. Presupun că n-am răbdare... sau mai degrabă, căutam o ocupație mai personală.

– După aceea, ce ai făcut? Ai început să scrii?

Chelsea se simți deodată un pic derutată. Într-adevăr, tocmai îi spusese pur și simplu adevărul, lăsându-se cu plăcere în voia confidențelor. Dar acum trebuia să-l mintă din nou și trebuia să se concentreze ca să nu se trădeze. Își încrucișă brațele pe piept într-un gest involuntar de protecție și imediat, el păru îngrijorat.

– Nu cumva ești bolnavă?

– Nu, nu, mă simt foarte bine.

– Destul de des, străinii care vin în Mexic se îmbolnăvesc, spuse el.

– La mine, nu este cazul. Am o sănătate de fier, să știi! glumi ea.

– Sunt încântat să aflu asta... Dar vorbește-mi despre cariera dumitale jurnalistică...

Jucându-se cu o agrafă din păr, ea încerca să pară relaxată.

– Ce vrei să știi? întrebă ea cu o voce cam nesigură.

– Ei bine, de exemplu... ai avut parte imediat de succes?

– Nu. Adeseori, scriitorii trăiesc în sărăcie, afirmă ea fără convingere. A trebuit să găsesc alte mijloace de a-mi câștiga pâinea. A trebuit să mă angajez chelneriță într-un bar.

– Într-un bar? Este fantastic! Măcar ai dat dovadă de originalitate, exclamă el, cu o licărire amuzată în adâncul ochilor.

Entuziasmul lui era molipsitor și ea se mai relaxă.

– Nu este întotdeauna prea nostim, știi...

– Probabil că ai întâlnit totuși oameni interesanți, nu? Și ai văzut o mulțime de lucruri amuzante.

Preț de o clipă, ea rămase tăcută. Cu o oră în urmă, nu și-ar fi imaginat că Sam London poate să discute cu atâta însuflețire despre un asemenea subiect. Dându-și seama că-l privea fix, clipi din ochi și se uită spre peretele opus. Se miră dintr-o dată.

– Este cu adevărat un bec electric?

– Da. Am unul în fiecare încăpere.

– Când veneam încoace, am văzut într-adevăr fire legate la unele colibe de chirpici. Instalație de apă... electricitate... Totuși, colibele sunt atât de primitive...

– Practic, nu există nici o diferență față de cele construite de mayași în urmă cu o mie cinci sute de ani, o informă el cu o notă de respect în glas.

– Cum ai obținut această casă? întrebă ea, curioasă.

– Bătrânul care o locuia a murit de curând... Eu am sosit de patru luni și n-am schimbat nimic, am instalat doar un duș. Trebuie să-ți mărturisesc că-mi place mult aici.

– Nu-ți lipsește confortul.

– Nu. Am învățat enorm de multe lucruri trăind aici. Înainte, luam tot ce mi se întâmpla ca un lucru cuvenit. În felul acesta, treceam pe lângă cele mai mari bucurii ale vieții... de fapt, ale supraviețuirii: să mănânci hrana pe care tu însuți ai semănat-o, să bei apă de izvor, să te adăpostești de ploaie...

– Și munca dumitale? N-o regreți?

– Da, într-un anume fel, muncesc... mai dur decât am făcut-o vreodată, dar cu mai multă plăcere.

Chelsei i-ar fi plăcut să continue această discuție. Totuși, se temea să nu pară prea indiscretă. Și apoi, nu trebuia să se intereseze mai ales de cultura maya?

– Mi-ar plăcea să-mi mai vorbești despre localnici...

– Și mie, mi-ar plăcea să-mi vorbești despre dumneata... Îmi spuneai despre perioada cât ai fost chelneriță. Unde anume în Boston?

Chelsea își prinse degetele în jurul genunchilor.

– Lucram la *Icabod,* în Park Street.

– Cunosc foarte bine locul acela și totuși, sunt sigur că nu te-am văzut niciodată acolo, cel puțin așa cum arăți acum.

Își plimbă o privire apreciatoare peste trupul ei și Chelsea fremătă imperceptibil. Ochii ei rătăciră peste coapsele musculoase ale lui Sam. Deodată, el îi prinse bărbia în palmă și o fixă cu intensitate.

– Dacă vei continua să mă studiezi astfel, nu mai răspund de actele mele... o avertiză el cu blândețe.

Ca să-și ascundă stânjeneala, ea căută să facă o glumă, dar în zadar, pentru că buzele lui Sam rămăseseră întredeschise, senzuale și calde, hipnotizând-o. Inima îi bătea cu putere când el puse stăpânire pe buzele ei, risipindu-i orice urmă de voință.

Chelsea parcă se îneca într-o mare de foc și se agăța de buzele lui Sam ca de un colac de salvare, lăsând ca respirația lui să-i redea viață.

– Ce mi se întâmplă, Chelsea? murmură el în sfârșit la urechea ei. Nu m-am simțit niciodată atât de atras de o femeie. Ținându-i cu o mâna capul, și-o strecură pe cealaltă pe sub cămașă mângâindu-i spatele.

– Dar ești goală! se neliniști el.

Își retrase brusc mâna și, descumpănită, ea își luă repede cutia cu bere ducânu-și-o la buze.

– Hainele mele erau pline de noroi și... și cu siguranță că n-ar fi trebuit să...

El o atrase ușor și o făcu să-și lipească obrazul de pieptul lui. Avea pielea caldă și degaja un parfum viril, trezind în ea senzații tulburătoare.

– Va trebui să găsim o soluție, murmură el. Vreau să spun că... nu te-am mai văzut niciodată până acum, dar te doresc la nebunie.

O obligă apoi să-l privească.

– Nu vreau să te forțez, îți jur. N-am obiceiul să mă impun cu forța femeilor, dar există ceva în tine... și în mine... între noi...

– Știu... Nici eu n-am mai simțit asemenea emoții și mi-e teamă, Sam...

– Abia ne cunoaștem...

– Știu...

– Poate ar trebui să ne gândim încotro ne poartă această atracție? Poate ar trebui să ne abandonăm dorinței care ne mistuie?

El puse mâna pe artera care pulsa rapid pe gâtul ei și-și lăsă degetul să coboare până la răscroiala cămășii.

– Aș putea să desfac acest nasture, apoi pe următorul, dar n-aș avea răbdare până nu te-aș vedea în toată splendorea, până nu ți-aș afla gustul pielii, până nu te-aș atinge... Și apoi... Oh, Chelsea! Vreau să te am chiar acum, să te iubesc...

Cuvintele acestea erau la fel de tulburătoare ca și bărbatul însuși. Chelsea simți că va ceda.

– Nu putem să... bâigui ea.

Se doreau la fel de mult unul pe altul, dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu se cunoscuseră până acum și că ea fusese plătită să-l caute.

El oftă și-și lipi fruntea de a ei.

– Știu. Trebuie s-o luăm altfel... Vei rămâne, nu-i așa?

– Să rămân?

Privirea i se îndreptă încet spre ușă.

– Doamne, mașina mea! exclamă ea deodată. Va trebui să mă întorc la Xcan ca s-o repar.

Sam îi dădu drumul.

– Ai mașina stricată?

– Da și probabil mecanicul s-a întors până acum.

– Cu ploaia asta, mă îndoiesc. În plus, ar fi o prostie să pleci pe vrema asta. Mașina nu pățește nimic. Lasă agenția care ți-a închiriat-o să se ocupe de ea.

– Dar este imposibil! strigă ea. Eu sunt răspunzătoare.

– Acum, sunt eu pentru tine. Voi trimite un mesaj la Xcan ca să anunțe agenția că pot veni să-și recupereze mașina.

Simțind intens nevoia de a se sustrage farmecului degajat de Sam, ea se ridică și merse spre ușă. Privi câteva secunde afară înainte de a se întoarce spre el.

– Trebuie să mă întorc la Cancun. Valiza mea probabil că a sosit deja.

– N-ai nimic în valiză de care ai avea nevoie aici.

– Dar, hainele mele?

– Aș putea să-ți fac rost de haine. Și apoi... arăți superb așa, în cămașă... adăugă el cu un zâmbet.

– Dar n-am nici lenjerie de corp...

– Te rog, nu-mi mai reaminti... Încerc să uit...

– Totuși, mă simt stânjenită, am impresia că sunt complet goală.

– Îmi dau seama foarte bine și asta mă înnebunește, Chelsea...

Ea se apropie de el, cu o expresie rugătoare în ochi.

– Trebuie să mă întorc la Cancun, Sam, chiar astă-seară.

El se gândi o clipă, apoi se ridică.

– Dă-mi un singur motiv rezonabil s-o faci... Pot foarte bine să telefonez la hotelul tău și să le spun că eliberezi camera. Este ridicol s-o păstrezi atâta vreme cât poți locui aici.

– Dar... se neliniști Chelsea, privind în jurul ei. Nici măcar nu văd unde dormi tu! Și eu, unde o să dorm?

– Am un hamac în cealaltă încăpere și pot să mai fixez unul pentru tine.

– Dar eu nici nu sunt în stare să mă așez într-un hamac! Dar să mai și dorm...

– La început și eu am avut aceeași reacție, răspunse el râzând.

– Ai o mașină de teren, nu-i așa?

– N-are acoperiș, Chelsea... și...

– Sam... gemu ea, exasperată.

El se apropie și-i puse mâinile pe umeri.

– Ești de-a dreptul terorizată, nu-i așa? întrebă el fără intenția de a o critica sau a o ironiza.

– Da, așa este...

Și totuși, știa că ar trebui să rămână. Așa ar fi făcut femeia pe care o angajase Beatrice London... Viitorul ei era în joc, își reaminti ea. Sam trebuie să-i fi citit pe față că era gata să capituleze.

– Dacă rămâi cu mine, vei scrie un articol minunat, Chelsea.

Ea roși ușor, amintindu-și minciuna pe care i-o servise.

– Îți promit că mă voi purta civilizat, Chelsea. Dacă între noi trebuie să se întâmple ceva, atunci va fi când vom fi pregătiți amândoi.

O strânse în brațe râzând.

– Ești nemaipomenită, Chelsea. Ești unică. Ți s-a mai spus vreodată?

Nu, se gândi ea, nimeni nu-i mai spusese asta... Hotărî să se lase în voia sorții. Îl adora pe Sam. Nu numai că semăna cu un zeu, dar cu siguranță că era cel mai blând și cel mai tandru dintre bărbații pe care-i cunoscuse vreodată. N-avea nimic arogant, era deschis, cald, atent... tot ceea ce căutase până acum fără să găsească vreodată. Se bucură de senzația plăcută a brațelor lui în jurul ei și se gândi că plăcerea de care va avea parte rămânând alături de el merita să fie trăită, chiar dacă, după ce se vor întoarce la Boston, nu se vor mai vedea niciodată.

Capitolul 4

– Să începem cu începutul, spuse Sam frecându-și mâinile. Pun pariu că-ți este foame.

Chelsea se plimba prin încăperea principală a cabanei din chirpici, căutând vreun detaliu care i-ar fi scăpat la prima vedere. El aprinsese lumina pentru că, afară, cerul era mai plumburiu ca oricând și ploaia continua să cadă fără încetare. Chiar și luminată, încăperea i se păru și mai primitoare și constată că nu mai era nimic de văzut.

– Am mâncat la Valladolid, răspunse ea întorcându-se spre el. O mâncare tradițională, dar îmi era atât de cald și eram atât de nervoasă încât cu siguranță n-am apreciat-o pe cât merita.

– Așadar, îți este foame. Și fără îndoială că ești și obosită. N-ai vrea să te întinzi puțin până ce voi căuta de mâncare?

– Nu... unde te duci? se neliniști Chelsea pe care perspectiva de a rămâne singură o cam speria.

– La Aldana. Nevasta lui îți va împrumuta un hamac și câteva haine. Este, de asemenea și cea mai bună bucătăreasă

din sat. De obicei, mănânc la ei, dar pentru că tocmai ai sosit, adăugă el cu o privire scânteietoare, sunt sigur că va înțelege dacă am s-o rog să aducă mâncarea aici.

– Pot să gătesc și eu, propuse repede Chelsea. Dar mi se pare că n-am văzut nici o mașină de gătit...

– Așa este! Aici, mâncarea se face pe o vatră din piatră în spatele casei, cel puțin pe o căldură ca asta. În lunile de iarnă, când este mai rece, mayașii îngrămădesc niște pietre în încăperea principală și fac foc în interior.

– Ca pe vremuri, remarcă ea.

– Exact, răspunse Sam apropiindu-se de ea.

– Dar eu n-aș putea să profit la nesfârșit de bunăvoința prietenilor tăi. Și în plus, îmi place să gătesc! Trebuie să fac și eu ceva!

– Nu-ți face griji, o să-ți încredințăm sarcini. Acesta va fi cel mai bun mod de a studia felul de viață al acestor oameni. Dar, deocamdată, ești invitata mea.

Expresia îngândurată, aproape vulnerabilă, de pe chipul lui Sam îi atâță curiozitatea.

– Ce este, Sam?

El se scărpină în cap, apoi își trecu mâna prin păr și Chelsea se minună de suplețea acestuia după atâtea luni de zile fără să fi mers la frizer. Foarte încet, el se apropie de un perete și se lăsă să alunece în jos, cu picioarele adunate în fața lui.

– Este ceva ciudat, începu el. Credeam că sunt fericit trăind aici singur. O singurătate relativă firește, pentru că ușile casei mele sunt întotdeauna deschise și oamenii intră și ies când vor. Sunt minunați, Chelsea. Sunt discreți, calzi, sinceri și

generoși. Dar... cum să-ți spun... sunt într-adevăr bucuros că te afli aici. Este ca și când... ca și cum mi-ar fi lipsit mereu ceva fără să-mi dau seama.

Ridică spre ea o privire oarecum vinovată.

– Pentru prima oară în viața mea, simt nevoia unei prezențe.

Fericită că Sam i se destăinuie, Chelsea se lăsă lângă el așezându-se pe călcâie.

– Nu cred totuși că ai dus vreodată lipsă de companie, zise ea încetișor, gândindu-se la viața trepidantă pe care trebuie s-o fi dus în Boston.

– Da, bineînțeles, dar era ca și cum aș fi trăiat într-o cochilie. Făceam gesturi ca un automat, fără să pun suflet. Cred că în afară de Linda, n-am fost niciodată apropiat cu adevărat de cineva. Doar ea a ghicit cât de nefericit eram și doar ea m-a încurajat să plec. Și sunt sigur că doar ea înțelege motivele pentru care nu m-am mai întors.

– Am vorbit cu ea, spuse Chelsea. Își făcea multe griji pentru tine.

– Ai vorbit cu Linda?

– Numele ei figura pe lista pe care mi-a dat-o mama ta. Și în treacăt, pot să spun că este foarte frumoasă. Spera sincer că ești fericit.

– Am fost, într-adevăr nespus de fericit. De aceea mă surprinde reacția mea față de tine. Probabil că tu ești de vină, Chelsea. Dacă ar fi venit să mă caute un membru al familiei mele, fără nici o îndoială că m-aș fi înfuriat îngrozitor. Nu vreau să mă întorc în circul acela, nu sunt în stare.

Punându-și mâna pe brațul lui, Chelsea îl privi cu intensitate.

– Nu te obligă nimeni la nimic, Sam. Când vei fi pregătit să te întorci, vei ști. Și te vei întoarce la Boston în condițiile stabilite de tine.

Cu un aer absent, el îi acoperi mâna cu a sa.

– Problema este că nu știu care ar putea să fie aceste condiții. Văd totul numai în alb și negru. Viața mea are două fațete: cea de acolo și cea pe care o duc aici. Nu m-am gândit niciodată că ar putea exista și o fațetă intermediară.

Sam zâmbi și Chelsea simți că se topește sub farmecul lui.

– De luni de zile n-am mai vorbit atât de mult. Am învățat spaniola și dialectul maya, dar nu-i același lucru. Fără îndoială că este vorba despre faptul că oamenii de aici nu-mi pot înțelege problemele. Poate că nici tu... Crezi probabil că mă port ca un puștan bogat și răsfățat care traversează o criză întârziată de adolescență.

– Ai ghicit! îl tachină ea.

Trecându-și mâna după umerii ei, își apropie fața de a ei.

– Am vorbit destul. Acum, odihnește-te. Culcă-te în hamacul meu, dacă vrei. N-am să întârzii mult.

Rămasă singură, Chelsea stătu câteva clipe nemișcată, căutând cu disperare să găsească de făcut ceva. I se părea că un val uriaș îi năvălise în creier, tulburându-i toate ideile. Și cu cât se gândea mai mult la aventurile pe care le trăise din clipa în care plecase din Cancun, cu atât era mai uluită.

Da, era obosită; o dureau toate oasele și suferea din cauza căldurii. Umiditatea din aer o apăsa și pielea îi lucea de transpirație. Oftând, se duse în cealaltă cameră, dacă o putea numi așa.

Când răsuci comutatorul, privirea îi fu atrasă imediat de hamacul suspendat într-un colț, plin de mai multe perne de culori și mărimi diferite.

Hamacul lui Sam. Cel în care adormea în fiecare noapte. Se apropie și mângâie cu vârful degetelor corzile aspre. Doar gândul la trupul suplu și atletic al lui Sam întins aici, cu ochii închiși, printre aceste perne moi, fu de-ajuns ca să-i ațâțe simțurile.

Își desprinse imediat privirea și examină restul încăperii. În mijloc, trona o măsuță pe care fusese abandonată o carte deschisă, alături de o pereche de ochelari. Apoi îi atrase atenția un joc de șah pus pe un cufăr de lemn. Piesele și tabla de șah erau încrustate cu onix și tonuri de gri, bej și alb. Deasupra, pe o etajeră mare, erau expuse niște obiecte ciudate care-i treziră curiozitatea. Zări o statuetă din lemn pe care o recunoscu drept efigia unui zeu mayaș; măști triunghiulare cu nasul coroiat; podoabe cu pene și câteva bibelouri de argilă, unul pictat în culori vii, celelalte lăsate de artist în culoarea lor nturală.

Chelsea luă cu delicatețe unul dintre ele. Reprezenta o pasăre al cărui corp era străpuns de găuri. Cu un gest impulsiv, duse ciocul păsării la buze și suflă încet, răsplătită imediat de un suav sunet de fluier. Zâmbind, puse obiectul la loc și se întoarse spre cufăr, întrebându-se asupra conținutului său. Ciuli urechea, pândind zgomotul pașilor lui Sam și, liniștită, se hotărî să-l deschidă. În câteva secunde, jocul de șah fu pus jos și capacul deschis. Hainele lui Sam! Pantaloni largi din stofă moale și pufoasă, la fel ca aceia pe care-i purta, o pereche de blugi decolorați, cămăși largi cusute de mână. Ar mai fi continuat explorarea, dar rușinată de indiscreția ei, închise repede capacul și puse la loc jocul de șah. Un obiect anacronic în acest loc sărăcăcios îi atrase atenția. Aruncată într-un colț, o valiză luxoasă părea abandonată. Probabil că în ea se aflau *celelalte* haine, se gândi Chelsea.

Își desprinse privirea și oftă adânc. Sam ducea aici o viață monahală, atât de diferită de cea pe care o trăise înainte. Ea era obișnuită cu zumzetul neîncetat al activității și deja i se părea că aici timpul se lungește. Dacă măcar Sam s-ar hotărî să se întoarcă...

– Chelsea! Chelsea! Ajutor!

Într-o clipă, se repezi în încăperea principală exact când el trecea pragul.

– Frige! strigă el.

Pe unul din brațele lui zări o grămadă de haine de bumbac, iar pe celălalt, două farfurii aburinde în care se vedeau *tortillas.* Chelsea luă una dintre farfurii și nu-și putu reține un strigăt de durere.

– Ai dreptate! Frige! strigă ea repezindu-se spre masă.

Se întoarse în grabă și-l ușură pe Sam și de a doua farfurie.

– Ah... mă simt mai bine, exclamă el. Tonia voia să fie sigură că vom mânca mâncarea caldă, dar cred că a exagerat un pic. Picăturile de ploaie sfârâiau pe farfurie când am trecut strada.

Puse apoi hainele pe masă și începu să i le arate una câte una Chelsei.

– Aceasta este o *huipile,* spuse el despăturind o rochie albă brodată de sora Toniei.

Chipul Chelsei se lumină, îngrijorarea dinainte dispărându-i.

– Este superbă. Sunt sigură că o să-mi vină foarte bine, adăugă ea, zâmbind.

El îi răspunse cu un zâmbet și-i făcu cu ochiul. Chelsea rezistă cu greu farmecului lui irezistibil.

– Tonia spune că mâine îți va mai găsi încă două.

– Dar sunt prea multe! protestă Chelsea.

– Nu fi ridicolă, Tonia este încântată că te afli aici. Ea nu era prea bucuroasă să mă însor cu Juana. Este nepoata ei, fiica Juliei. Și ține neapărat să-ți mai dea și alte rochii. Știi, aici femeile sunt foarte stricte în privința curățeniei și se schimbă de mai multe ori pe zi. Iată și o pălărie. Este a lui Felipe, vărul Aldanei. N-aș vrea să capeți vreo insolație.

– O insolație! Dar de când am sosit, n-a mai contenit ploaia!

– Vei înțelege îngrijorarea mea când soarele va alunga norii. Tu nu-ți poți vedea nasul, dar deja este un pic roz.

Descumpănită, Chelsea își duse mâna la nas.

– Oh, nu! Bășici în tălpi, înțepături de țânțari, păr încrețit, și acum un nas roșu!

– Părul tău este foarte frumos astfel, murmură Sam aruncându-i o privire mângâietoare. Nu este încrețit, ci doar ondulat foarte natural.

Privirile li se întâlniră exact în clipa când Chelsea începea să tremure. Sam îi arătă și ultimul articol pe care i-l adusese.

– Cel mai important lucru, declară el pe un ton solemn, este hamacul tău... Mă tem însă că nu sunt în măsură să-ți ofer și... lenjerie de corp, adăugă el stânjenit. N-am îndrăznit să cer așa ceva.

– Nu-i nimic grav ale mele se vor usca dintr-o clipă în alta.

O dată discuția încheiată, el îi luă din mâini hainele și se pregătea să le ducă în camera lui.

– Așteaptă! strigă Chelsea prinzând mâneca de la *huipile.* Am să mă schimb!

– Păcat, îmi plăcea cum îți stă în cămașa mea.

– Voi dormi în ea, dar pentru cină, prefer să fiu mai... elegantă.

Fusese cât pe ce să spună *mai feminină,* dar văzu după expresia lui Sam că îi ghicise gândul.

– Atunci, grăbește-te. Dacă tocana Toniei se răcește, o să-mi sucească gâtul!

Chelsea ridică din umeri. Era evident că Tonia, Aldana, Julia, Felipe, Juana, toți locuitorii din pueblo îl adorau pe Sam. Se retrase să se îmbrace în coliba alăturată casei.

Un an întreg dacă ar fi stat goală, n-ar fi apreciat mai mult ca acum rochia aceasta răcoroasă și care-i venea atât de bine. Se așeza perfect pe formele ei, lăsându-i în același timp libertatea de mișcare. Fusta era suficient de largă ca să-i dea voie să se ghemuiască pe jos, așa cum era obiceiul pe aceste meleaguri îndepărtate, unde folosirea scaunelor era practic inexistentă. Contemplă o clipă finețea broderiei înainte de a se întoarce la Sam.

– Ești superbă! exclamă el văzând-o. Cina este servită, seniorita.

Ea îi zâmbi timid când el se așeză pe banca din fața ei. Era aproape la fel de plăcut ca și când ar fi strâns-o în brațe... Se smulse din visare și aruncă o privire la mâncarea a cărei aromă înmiresma atmosfera.

– Mi se pare... interesant, spuse ea.

– Este un fel de tocană de porc, cu fasole boabe și tot soiul de alte bunătăți.

Luând o tortilla din farfurie, el o cufundă în amestecul apetisant, folosindu-se de ea ca de o lingură. Chelsea îi urmă exemplul și întinse mâna după o tortilla, fără să se poată abține ca, în sinea ei, să râdă de comicul situației. Într-un alt cadru, la o altă masă Samuel Prescott London, ar fi fost fără îndoială obligat s-o învețe cum se folosesc diferitele cuțite și furculițe de argint așezate în fața ei.

– Mmm, nu-i rea deloc, declară ea lingându-și buzele. Este chiar foarte bună.

– Ți-ai ales bine ziua să vii aici. Puiul și porcul sunt principalele alimente, dar nu mâncăm în fiecare zi. De obicei, mayașii gătesc *frijiles,* adică fasole boabe și mazăre zdrobite și preparate în sos de tocană. Este o mâncare excelentă și-ți potolește pe deplin foamea după o zi grea de muncă.

– Am auzit că mayașii își cultivă totul ei singuri.

– Aproape, da. De altfel, se mândresc oarecum cu asta. Într-o zi, m-am dus la Cancun și le-am adus tot felul de mâncăruri sofisticate de la hotel. Le-au apreciat, nimic de zis, dar râdeau pe înfundate, întrebându-se de ce m-am străduit pentru atât de puțin. Prima oară, reacția lor m-a surprins. A doua oară, m-am simțit ușurat. Nu voiam pentru nimic în lume să-i schimb pe acești oameni. Sunt minunați, și spun asta sincer. Ei nu știu ce este ambiția, egoismul, lăcomia. Au ales acest mod de viață. Sunt fericiți și sănătoși. Nu știu ce sunt acelea migrene sau depresii nervoase.

Ceva din tonul pe care îl folosise o îndemnă pe Chelsea să-l întrebe cu blândețe:

– Asta ți s-a întâmplat ție?

– Aproape. N-am ajuns până la depresie, dar eram aproape.

– De ce?

El oftă profund și se sprijini cu coatele pe masă.

– Cum să-ți explic? Eram mânat de o forță exterioară care mă îndemna să vreau mereu mai mult, mereu mai bine. Eram singur, fără nimeni care să-mi bage mințile-n cap, care să-mi spună: „Hei, acum, oprește-te!" Și nu știam nici cum să scap de această tensiune care mă consuma.

– Dar acum că știi ceea ce este bine pentru tine, nu te simți în stare să rezolvi această problemă în țara ta?

– Nu știu. Mă tem să mă întorc acolo, mă tem că mă voi lăsa din nou cuprins de ritmul infernal al lumii de afaceri. Dacă încetinești, sau dacă pierzi ritmul, ești terminat.

Chelsea privea cu groază trăsăturile lui deformându-se la evocarea acelui univers de care fugise ca să se refugieze în acest pueblo. Vocea îi devenea aspră, tensionată, și o angoasă amenințătoare îi bântuia privirea.

– Oh, Sam, murmură ea, îndurerată. Privește-te! Privește-ți mâinile!

Încremenit dintr-o dată, Sam își plecă ochii spre pumnii încleștați. Îi desfăcu încet, apoi închise ochii.

– Vezi, nu pot să mă întorc acolo. Ar însemna să mă sinucid!

Chelsea simți un nod în gât. Suferea pentru el, ca și pentru ea.

– Dar dacă ai găsi persoana aceea care să te învețe să privești altfel lucrurile...

Sam rămase câteva clipe cu capul plecat, apoi îl ridică brusc.

– Cu vârsta, se pare că înnebunesc, exclamă el. Parcă ne apucasem să sărbătorim venirea ta, nu?

Îi întâlni privirea, șovăi o clipă, apoi zâmbi ușor.

– E mai bine așa?

– Mult mai bine. Celălalt bărbat mă speria.

– M-aș fi gândit mai degrabă că... dimpotrivă.

– Mă sperie efectul pe care-l ai asupra mea... cum ar fi să mănânc tocana de porc folosind tortilla în loc de lingură, să umblu cu părul încrețit, să dorm într-un hamac...

El izbucni în râs și ea îl regăsi pe acel Sam pe care-l adora.

– Nici nu știi ce înseamnă un hamac adevărat. Acestea sunt largi, mai adânci, și te învăluie ca un cocon. Crede-mă Chelsea, nu riști nimic. Mai ales după cei vei fi băut un pahar din licoarea aceasta pe care ți-am promis-o.

– Ai de gând să mă îmbeți cu alcool?

– Eu? N-aș face niciodată asta. Mai ales că mâine nu este „zi liberă". Vei lua prima lecție despre modul de viață al mayașilor. De fapt, de ce nu scrii toate lucrurile pe care ți le spun?

– Mai târziu, răspunse Chelsea pe un ton mieros care-i ascundea perfect vinovăția. Vreau mai întâi să mă gândesc, și după aceea, să arunc câteva note pe hârtie.

– În orice caz, toată populația din pueblito arde de nerăbdare să te cunoască.

– Câți sunt? întrebă Chelsea, ușor intimidată de această perspectivă.

– Douăzeci și șase la ultimul recensământ și, cât de curând, așteptăm încă unul. Hei! Nu face figura asta, sunt sigur că te vor adora. Voiau să te întâlnească astă seară, dar le-am spus că te-ar topi ploaia...

– Nu se poate! Nu le-ai spus asta!

– Ba da. Când și-au amintit cum te-am găsit chircită pe pământ azi după-amiază, m-au crezut.

– Nu eram pe cale să mă topesc sub ploaie! protestă Chelsea, adunând cu capătul tortillei o bucată bună de carne! Eram doar furioasă, obosită și mă dureau toate. Eram convinsă că mă pierdusem pentru totdeauna în junglă și că, într-o oră-două, animalele sălbatice vor ieși de prin tufișuri ca să mă devoreze.

Sam își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs sonor.

– Liniștește-te, animalele nu atacă decât dacă se simt amenințate. Nu cumva încercai, întâmplător, să furi copilul unei mămici-maimuță?

– Bineînțeles că nu!

– Atunci n-aveai de ce să te temi. În afară de *garrapatas,* firește. Sunt un fel de lipitori care trăiesc în tufișurile de pe marginea drumurilor. Evită să te apropii de ele. Ele dispar de îndată ce faci o baie, dar îți lasă niște mâncărimi cumplite.

Fără să observe, goliseră, în timsp ce vorbeau, farfuriile și Sam le îngrămădi în fața ușii de la intrare, apoi plecă să aducă lichiorul. Câteva clipe mai târziu, reveni cu o sticlă, două pahare și două perne, sub fiecare braț câte una. Se lăsă să cadă lângă perete și le așeză cu piciorul înainte s-o invite pe Chelsea să se așeze pe această canapea improvizată.

– Este *xtabentum,* îi explică el întinzându-i un pahar plin.

– Xtabentum, repetă ea, numele acesta amintindu-i lecturile ei despre civilizația maya. În vremurile de demult, lichiorul acesta era oferit tinerelor fete virgine înainte de a fi sacrificate. Și cum acesta nu este cazul meu, nu risc nimic dacă-l voi bea. Cum se prepară?

– Este un derivat de miere, parfumat cu anason. Aici, ne ocupăm cu apicultura, vei vedea mâine.

– Ce oroare!

– Liniștește-te, nu înțeapă, zise el pe un ton calm întinzându-se comod alături de ea.

Cu multă precauție, Chelsea își umezi buzele în lichior și, urmând exemplul lui Sam, se întinse la rândul ei, punându-și paharul pe stomac.

– Povestește-mi ce ai făcut când ai ajuns la Cancun, Sam.

– Când am plecat din Boston, n-aveam în minte decât un singur lucru: trebuia să mă îndepărtez cât mai mult de acel loc

o vreme. Îmi rezervasem o cameră la *Camino Real* pentru o săptămână. În ultima zi, eram la fel de încordat ca un arc. Am hotărât să-mi prelungesc șederea și să găsesc ceva mai interesant de făcut decât să stau zile întregi întins pe plajă.

– Știai unde te duci când ai plecat din Cancun?

– Știam doar că nu voiam să mă întorc acasă. În cursul uneia dintre plimbările mele, m-au intrigat cătunele prin care trecusem. Și apoi, l-am întâlnit pe Rafael – profesorul Paredes. Ne-am împrietenit imediat și am discutat multă vreme. Știa totul despre civilizația maya și m-a vrăjit cu povestirile sale. El a fost primul care mi-a sugerat să merg să locuiesc într-unul din aceste sate. În primul sat în care m-am dus, împărțeam o colibă cu o familie de șase persoane. În al doilea, mi s-a oferit o cabană ai cărei proprietari plecaseră în Belize să-și viziteze familia. Când s-au întors, am „emigrat" aici. Și am rămas.

– Mayașii te-au primit bine?

– Da. Am învățat limba lor, plăteam o chirie, îmi petreceam cu ei ziua de muncă. Cred că mă considerau mai degrabă un prieten decât un străin. Iar ceea ce ai îmi ofereau în schimb... era atât de prețios.

– Dar cum au fost primele zile ale acestei noi vieți?

– Timp de patruzeci și opt de ore, am trăit ca într-o ceață, dormind tot timpul. După aceea, rătăceam fără nici un scop, neștiind ce să fac cu mâinile mele. Mayașii nu-mi puneau nici o întrebare, singura lor grijă fiind aceea de a mă hrăni convenabil. Apoi, din plictiseală presupun, le-am oferit ajutorul meu. A fost pentru mine cel mai bun remediu de pe pământ. Să stau în aer liber toată ziua, să-mi folosesc mușchii a căror existență nici n-o bănuiam...

Chelsea se întoarse pe o parte și-și puse obrazul pe mâna lui.

– Ciudat, remarcă ea cu o voce blândă mângâindu-i fața cu vârful degetelor. În fotografie, pielea ta este netedă. Acum, zăresc riduri pe frunte, în colțul ochilor, în jurul gurii, atunci când zâmbești. Pari mai matur, dar... și mai tânăr.

El zâmbi, încrețindu-și nasul.

– Mă înțelegi? întrebă ea.

– Nu știu, răspunse el încetișor.

– Este ca și cum... ca și cum chipul tău ar fi prins viață, și aceste riduri stau mărturie. În fiecare cută, pe fiecare contur, se citește seninătatea.

Prinzându-i privirea, Sam o contemplă îndelung. Apoi, cu un geamăt abia auzit, își strecură un braț sub ea trăgând-o spre el și așezându-i capul pe umărul lui.

– Sam nu voiam să...

– Înțeleg, Chelsea, o întrerupse el, luându-i paharul din mâini. Lasă-mă să te țin așa, a trecut multă vreme de când n-am mai simțit o asemenea pace.

Pentru nimic în lume Chelsea nu l-ar fi contrazis.

– Te simți bine? șopti el lângă tâmpla ei.

– Mmm...

Și într-o clipă, Chelsea adormi.

Când se trezi, se iviseră zorile. Soarele strălucea printre crăpăturile pereților, dar ea abia remarcă, deoarece primul lucru care o stupefie fu acela să descopere că era înfășurată într-o plasă. Buimăcită și dezorientată, se lăsă cuprinsă de panică.

Capitolul 5

Făcu ochii mari, îngrozită. Tocmai se trezise în pânza unei tarantule uriașe. Un cocon alb o învăluise și o menținea suspendată în aer, prizonieră a acestei capcane mortale.

După ce se zbătu câteva clipe, își lăsă brusc capul să cadă iar pe pernă.

– Uf! Hamacul, murmură ea ușurată. Mi-am petrecut noaptea în hamac. Sam avea dreptate... Sam? strigă ea. Sam!

Era limpede că nu era aici. Trebuia să iasă singură din această plasă. După ce găsi deschizătura „coconului" – plasa contra țânțarilor – își balansă picioarele și se trezi vie și nevătămată pe pământ.

Ușoara migrenă care-i chinuia tâmplele și slăbiciunea pe care o resimțea îi amintiră vag de evenimentele din ajun. Oare abuzase de *xtabentum?* Nu, trebuie să fie doar oboseala călătoriei de vină...

Aruncând o privire prin încăperea goală, zări mai multe *huipiles* așezate cu grijă pe masă. După ce își alese una, se îndreptă spre duș, de unde ieși câteva clipe mai târziu cu senzația că este ceva mai prezentabilă.

– Te-ai trezit?... spuse Sam întâmpinând-o în pragul încăperii principale.

Era îmbrăcat în ținuta rudimentară a mayașilor: un pantalon larg din pânză ușoară, o cămașă amplă și sandale. Dar în ochii încă somnoroși ai Chelsei, era pur și simplu magnific.

– Ai dormit bine?

– Da, în afară de momentul când am crezut că sunt prinsă în plasa unui păianjen uriaș. Aseară, am... am adormit repede? întrebă ea cu simplitate.

– Da, pe brațul meu. Era foarte plăcut... Te-ai stins dintr-o dată ca o lumânare în care sufli. Te simți mai bine, astăzi?

– Încă mai sunt obosită, dar e-n regulă. Ah... mi-am permis să-ți folosesc unele lucruri. Săpunul, șamponul, pieptenele. Sper să nu te superi pe mine...

Sam păstra același zâmbet radios pe care-l afișa de când sosise.

– Bineînțeles că nu. Ești binevenită să te folosești de tot ce se află aici. Îți este foame?

– Nu prea. De altfel, cât este ceasul?

– Opt și jumătate.

– Opt și jumătate? repetă ea, uimită. Credeam că am dormit cel puțin douăsprezece ore în șir! Tu de când te-ai trezit?

– De dimineață devreme. M-am dus împreună cu câțiva oameni să verific niște lanuri de porumb. Cred că Tonia ne așteaptă deja. Ești gata?

– Presupun că da, oftă ea privindu-și sandalele aproape curate și *huipile* impecabilă.

Sam o cuprinse cu brațul după umeri într-un gest liniștitor.

– Ești foarte frumoasă așa, spuse el conducând-o spre ușă. Acum, relaxează-te și nu uita că mayașii sunt de o amabilitate și de o simplitate incredibile. N-ai nici un motiv să fii speriată.

Ea dădu din cap, încurajată de prezența lui.

– Va trebui să fii interpretul meu. Mă tem că spaniola mea este destul de redusă...

– Nu-ți face griji din cauza asta. Totul va fi bine. Sunt sigur că-i vei cuceri.

Chiar dacă nu-i va cuceri, sătenii păreau în orice caz la fel de intimidați ca și ea. O priveau cu o anumită teamă amestecată cu respect. Faptul că era prietena lui Sam era fără îndoială un argument în plus pentru această deferență, dar nici Chelsea nu căuta, așa cum ar fi făcut în alte împrejurări, să-și afirme independența. Înțelegea că această cultură era diferită, că mișcările de eliberare a femeii erau aici necunoscute, și se lăsă cu plăcere condusă de Sam.

Micul dejun, care le fu servit lângă o sobă mare de piatră, era compus din fructe și tortillas.

– Porumbul este aici baza oricărei mese, îi explică Sam în timp ce oamenii din jurul lor se serveau, și tortilla este la fel de importantă ca pâinea.

– Am citit că și în vechime mayașii se hrăneau cu astfel de turte, răspunse ea.

– Nu s-a schimbat nimic. Și privește aceste fructe... Au fost culese chiar acum din arborii de colo.

– Sunt mult mai apetisante decât la supermarket...

Își zâmbiră complice, dar Chelsea nu se putu abține să-și îndrepte atenția către gazdele lor.

– Sunt într-adevăr frumoși, Sam, comentă ea cu sinceritate. Mai ales copiii. Cu pielea lor bronzată, cu ochii mari, negri și strălucitori...

Ea îi zâmbi unui băiețel al cărui chip se lumină imediat.

– Ai grijă, o sfătui el zâmbind. N-o să se mai desprindă de tine toată ziua. Îți plac copiii?

– Foarte mult. Cu prospețimea și inocența lor... Te înspăimânți un când te gândești tot ce li se poate întâmpla când cresc mari.

– Vrei să spui din punct de vedere fizic?

– Mai degrabă emoțional. Lumea asta este atât de mare, atât de periculoasă, și le ies atâtea ispite în cale...

Se întrerupse, conștientă că risca să facă niște confidențe prea personale.

– Dar presupun că aici n-au astfel de probleme, reluă ea. Mayașii trăiesc poate mai bine decât noi, cine știe?

Întâlni privirea curioasă a unei fetițe care-și întoarse imediat capul, roșind.

– Văd că are un fir de aur în jurul dinților, remarcă ea, mirată.

– Da. Aici, este un semn de prestigiu. Și bărbații se împodobesc astfel. Am auzit spunându-se că, pe vremuri, se folosea chiar jadul.

– Am noroc că nu m-am născut mayașă, oftă comic Chelsea. Am groază de dentiști.

– Și încă asta nu-i cel mai rău lucru. Chiar dacă acum nu se mai prea practică, în vechime era de bonton să privești crucișș.

Mamele agățau bijuterii între ochii fetițelor în speranța că astfel vor avea o privire *cochetă.* În fine, mai mult decât cochetă... se corectă el. Când mă gândesc că mama mă forța să port un bandaj peste un ochi pentru a-l întări pe celălalt, tocmai pentru ca nu cumva să privesc cruciș! Detestam asta!

Chelsea înclină capul ca să-l privească mai atent, inconștientă de pericolul unei asemenea examinări! Preț de o clipă, fu cât pe ce să se piardă sub farmecul viril al trăsăturilor lui.

– Dacă ai purta și acum unul, ai semăna cu un pirat...

– Îți plac piraților?

– Nu știu. N-am întâlnit niciodată vreunul.

– Se spune că erau mulți pirați în largul insulei Mujeres. Ai fost vreodată acolo?

– Nu. N-am avut încă timp să vizitez ceva.

– Nici măcar ruinele?

– Nici măcar ruinele.

– Va trebui să te duc să le vezi. Sunt absolut fascinante. Mayașii erau oameni strălucițI. Astronomi, matematicieni, ingineri... Vei vedea.

– Oamenii îi mai venerează pe zeii vechi?

– Unii dintre ei, da. Dar majoritatea a fost convertită la creștinism. Din păcate, știu mai multe despre cultura maya decât localnicii înșiși. Când civilizația lor ancestrală a murit, toate documentele și cărțile au fost distruse o dată cu ea. În ruine au fost găsite *Glyphe* – acele scrieri gravate în piatră, dar nimeni până acum n-a fost în stare să le traducă integral.

Chelsea mai avea și alte întrebări, dar în clipa aceea, prietenii lor începură să se ridice.

– Vino, o invită Sam, o să te prezint lui Reni. Ea locuiește alături și rupe câteva cuvinte englezești. Când a aflat că ești aici, m-a implorat să-ți fie ghid.

Chelsea încercă să-și ascundă dezamăgirea. Sperase că însuși Sam se va ocupa de ea.

– Tu unde vei fi? întrebă ea.

– O să lucrez ceva prin preajmă. După-amiază, mă voi duce la Xcan să văd dacă mașina ta este acolo. Trebuie să te previn, adăugă el, că femeile se așteaptă să fii foarte curioasă în privința modului lor de viață, așa că nu ezita să le pui întrebări.

Chelsea dădu din cap, simțindu-se din nou pradă acelei nesiguranțe pe care o încercase dimineață. Ar fi fost atât de simplu să-l însoțească pe Sam. Sau să se ducă să se culce, se gândi ea constatând că micul dejun nu-i ameliorase deloc starea de slăbiciune.

– Gândește-te la tot ce vei descoperi pentru articolul tău, îi reaminti el.

– Ai dreptate, încuviință ea străduindu-se să zâmbească.

De fapt, dacă nu-și juca mai bine rolul de ziarist avid de informații și care nu lasă nici un amănunt la întâmplare, va risca, mai devreme sau mai târziu, să trezească bănuielile lui Sam.

Reni era o tânără de vreo douăzeci de ani, cu părul lung și negru ca smoala și cu pielea mătăsoasă, îmbrăcată într-o *huipile* colorată care-i punea în valoare tenul măsliniu. Îi privea venind cu o evidentă plăcere care se reflecta în ochii ei mari și veseli.

– Reni, ți-o prezint pe Chelsea, declară Sam. Chelsea, ea este Reni...

– Mă bucur să te cunosc, Reni, spuse Chelsea înainte de a-i arunca o privire ezitantă lui Sam.

– Foarte bine, o asigură el. Reni vrea să-i vorbești englezește. Eu conversez cu ea de câte ori pot, dar sunt sigur că este încântată să aibă un nou profesor. Haide, Reni, adăugă el întorcându-se spre tânăra indiană, cunoști formula de politețe...

– Mă bucur... să te... cunosc, Chelsea, rosti Reni cu un accent absolut fermecător. Aș fi fericită să-ți pot fi ghid.

– Este foarte drăguț din partea ta...

– Ei bine, acum o să vă las singure, interveni Sam. Reni, îți mulțumesc. Chelsea, ne întâlnim mai târziu.

Reni se dovedi o companie foarte plăcută. De îndată ce-și depăși timiditatea inițială, căută prin toate mijloacele s-o mulțumească pe Chelsea acționând ca și cum, pentru ea, era o supremă onoare să-i fie ghid.

Curând, discutau ca între vechi prietene. Chelsea repeta și-i explica răbdătoare cuvintele englezești noi pentru Reni, în timp ce fata îi descria viața localnicilor.

Teoretic, această zi ar fi trebuit să fie calmă și odihnitoare pentru Chelsea. Dar nu-i plăcuse niciodată să lenevească și, în timp ce femeile se ocupau de treburile cotidiene, ea se grăbi să-și ofere ajutorul.

Se așeză pe una din băncile în fața cărora fusese stivuită recolta culeasă de bărbați, și începu să desprindă frunzele de pe știuleții de prumb, imitând fiecare gest al celorlalte femei. Îi veni apoi rândul să încerce meseria de țesătoare și chiar încercă stângaci să brodeze câteva motive pe o rochie. Trebui după aceea să meargă să adune porumbul care fusese pus la

uscat la soare și să-l încarce în saci mari de pânză pe care îi transportă, așa cum era obiceiul, în spate, după ce-și fixă toarta lată a sacului pe frunte. Întoarsă la colibe, curăță știuleții de boabe pe care le cufundă apoi într-un lighean mare plin cu apă și cu lămâi verzi pentru a se macera.

Reni îi răspundea la toate întrebările, îi explica la ce folosea fiecare parte a cerealelor. Dar muncile se desfășurau, în cea mai mare parte a timpului, într-o liniște pe care nimeni nu încerca s-o tulbure. În mod ciudat, Chelsea descoperi că nu era nevoie întotdeauna să vorbești pentru a schimba impresii. Un zâmbet, un discret semn din cap, erau de-ajuns ca să exprime comuniunea care exista în acest grup de femei cărora le plăcea în mod evident munca lor.

Pe la ora prânzului, apăru și Sam împreună cu ceilalți bărbați și o duse pe Chelsea la o plimbare prin împrejurimi, profitând de această oră de odihnă în care căldura copleșitoare îi descuraja chiar și pe cei mai împătimiți de muncă.

Chelsea fu bucuroasă de această reîntâlnire. În prezența lui, oboseala părea să dispară ca prin farmec. Dar el trebui să plece din nou și se întâlniră abia seara, când veni s-o ducă la cabană.

Ajunși aici, el scoase dintr-o pungă de plastic un pieptene nou, o periuță de dinți, un tricou imens pe care cuvântul *Cancun* era scris cu litere mari roz, un șort asortat și... câteva articole de lenjerie.

– Credeam că n-o să îndrăznești să ceri așa ceva, îl tachină Chelsea râzând.

I se păru că, sub bronzul feței, Sam roși ușor.

– Erau expuse pe tejghea, așa că n-a fost nevoie să cer, se apără el.

– Mulțumesc, Sam, zise ea încet. Dar n-ar fi trebuit. Probabil că bagajele mele au sosit deja la Cancun și...

– N-au venit încă. Am verificat. Dar pari istovită, remarcă el privind-o mai atent.

– Chiar sunt, recunoscu ea oftând. Probabil că toată agitația asta... Nu, nu cred că este cuvântul potrivit pentru a descrie viața de aici. Dimpotrivă, sunt fascinată de calmul și seninătatea mayașilor. Ei par să aprecieze fiecare clipă, fiecare minut care se scurge. Încep să înțeleg ceea ce spuneai.

– Reni ți-a fost un ghid bun?

– Oh, da. Și a fost foarte reconfortant s-o știu că se află aici ca să mă ajute să comunic. Îmi place de ea... adăugă Chelsea, îngândurată. Este foarte curioasă față de lumea exterioară, nu-i așa?

Sam ridică, amuzat, o sprânceană.

– Ți-a făcut impresia asta?

– Nu imediat. Nu arată în mod deschis această curiozitate, dar încetul cu încetul, întrebările ei deveneau mai precise. Crezi că are de gând să plece de aici într-o bună zi?

– Nu sunt sigur, mărturisi el cu un aer îngrijorat. S-a măritat acum doi ani cu un băiat din Chetumal. Era unul din acei *chicleros* în drum spre oraș.

– *Chicleros?*

– Da. Sunt cei ce recoltează *chicle.* Este o rășină din care se fabrică chewing-gum. Sunt niște bărbați renumiți pentru violența lor. La cea mai mică provocare izbucnesc scandaluri între ei, și în grupul lor, crima este monedă curentă. De vreo

douăzeci de ani încoace, lucrurile s-au mai ameliorat puțin, dar după câte mi s-au spus, părinții lui Reni erau foarte îngrijorați că fiica lor se mărită cu un astfel de bărbat. Însă după trei luni, s-a întors acasă. Văduvă.

– A fost ucis?

– Nu. A murit când camionul lui s-a răsturnat într-o prăpastie.

– Biata Reni! Nu mi-a pomenit nimic despre asta...

– Nici nu-ți va vorbi. Mayașii nu se împovărează niciodată cu trecutul lor. Este un alt aspect pe care-l respect la ei. Trăiesc în prezent, zi după zi. În afară de Reni. Cred că ea visează la alte orizonturi. Poate la acelea pe care le-a întrezărit când era cu Rufino. Atunci a învățat ea bruma de engleză și n-aș fi surprins să fi cunoscut vreun american care să-i fi dat o imagine cam utopică a Statelor Unite... Sper sincer să uite astfel de gânduri. Altfel, ar fi o catastrofă pentru ea, încheie el dând trist din cap.

– Nu neapărat, obiectă Chelsea. Totul depinde de oamenii pe care i-ar întâlni și de ceea ce ar face.

– Haide, Chelsea! O fată simplă ca Reni ar fi complet pierdută într-o asemenea viață!

– Ar putea foarte bine să urmeze niște studii.

– Și la ce ar ajuta-o? întrebă el cu pumnii strânși pe coapse. Ar fi singură. Aici, este înconjurată de oamenii care o iubesc. Și chiar făcând abstracție de aspectul emoțional, s-ar afla oricum pe treapta de jos a scării sociale, chiar dacă nici treapta de sus nu merită să fie prea râvnită...

– Am impresia că ai o viziune deformată a lucrurilor.

– Mă îndoiesc! Viața este frumoasă aici, Chelsea. Nu cred că Reni ar putea fi fericită în altă parte.

– Viața aici este *diferită,* îl corectă ea. Ceea ce nu înseamnă că *dincolo* este neapărat mai rău. Gândești iarăși în termeni de alb și negru, Sam. Pentru tine, este totul sau nimic. Dar nu orice funcționează astfel. Aș putea să-ți înșir numeroase persoane care sunt foarte mulțumite de viața pe care o duc la Boston, la New York sau în altă parte... Bineînțeles, poate că sunt confruntate cu probleme care aici nu există. Dar acesta este prețul unei vieți mai sofisticate, iar recompensa succesului este cu atât mai mare.

– Dă-mi voie să nu fiu deloc de acord... răspunse el, cu o voce vibrând de o furie stăpânită.

Dându-și seama dintr-o dată de polemica pe care o provocase, Chelsea își plecă privirea și tăcu. I se părea evident că, dacă voia să-l convingă pe Sam să se întoarcă la Boston, va trebui să folosească argumente mai subtile. Și apoi, nu suporta să vadă încruntarea de pe fruntea lui Sam, apărută din cauza ei.

– Oricum, murmură ea în sfârșit, cred că Reni nu este pregătită de plecare. Este încă prea tânără și...

– Are optsprezece ani, replică el pe un ton glacial, și cea mai mare parte a fetelor de seama ei sunt deja soții și mame. Dacă acestea nu sunt roluri de adulți, să-mi spui ce sunt...

Chelsea se înfioră fără voia ei în fața replicii tăioase a lui Sam. Nu voia să se certe cu el. Prietenia lor era încă fragilă, în ciuda atracției fizice pe care o simțeau unul față de altul.

– Cred... că suntem așteptați la cină, îndrăzni ea fără să-l privească.

Cina era ultima ei grijă, dar nu știa ce să facă sau să spună ca să risipească tensiunea care se instalase între ei.

După câteva minute de tăcere, se hazardă să ridice ochii și-l surprinse studiind-o cu o ciudată curiozitate.

– Așa este, să mergem, răspunse el ferindu-și repede privirea.

Se ridică imediat, și Chelsea îl urmă în timp ce se îndrepta spre coliba Aldanei.

Cina decurse într-o atmosferă calmă, dar pentru prima oară, Chelsea nu se simți în largul ei. Nu făcu însă nici un efort să mai învioreze conversația, mulțumindu-se să răspundă în mayașă întrebărilor care i se puneau. Zâmbea amabil, dar Chelsea simți că-i poartă pică pentru afirmațiile pe care le făcuse. De îndată ce putu s-o facă fără să pară nepoliticoasă, se scuză față de gazdele lor și se întoarse la cabană.

Sam mai întârzie la Aldana, și Chelsea profită ca să se culce imediat. Istovită, se îmbrăcă în cămașa lui Sam – devenită acum cămașa ei de noapte – și se urcă în hamac, pradă unei migrene îngrozitoare.

Adormi repede, dar se trezi pe la miezul nopții, cuprinsă de niște grețuri violente. Fără să aștepte să se acomodeze cu întunericul, se îndreptă spre cabana exterioară, conducându-se după o palidă rază de lună.

Se întoarse câteva clipe mai târziu, și se urcă din nou în hamac. Cu un braț peste ochi, chircită ca să încerce să-și potolească durerile de stomac, de data acesta nu-și mai găsi somnul. După zece minute, era din nou în picioare, clătinându-se înspre cabana exterioară.

Nu-și dădu seama cum ajunsese înapoi, dar gemetele ei îl alertară pe Sam care se repezi la căpătâiul ei.

– Chelsea...

Ea tresări brusc, mișcarea provocându-i o durere surdă în tâmple.

– Sam! M-ai speriat.

– Chelsea, ce se întâmplă? Te-ai trezit deja de două ori. Ești bolnavă?

Îi mângâie ușor fruntea fierbinte și umedă.

– Îmi pare rău, murmură ea. N-am vrut să te trezesc.

– Ssst... o liniști el cu blândețe. Unde te doare?

– Am greață... și capul... Oh, Doamne! Mă doare tot corpul.

– Relaxează-te și nu te mișca de aici. Vin imediat.

– Unde crezi că aș putea să merg? mormăi ea în timp ce el se îndepărta.

El se întoarse aproape imediat și, ajutând-o să se ridice ușor, susținând-o cu brațul, se așeză pe hamac în spatele ei.

– Sam... Ce faci? întrebă ea când el începu s-o dezbrace.

– Ai febră, îi explică el, și cămașa asta este udă. Vreau să te șterg puțin, și după aceea să-ți pui ceva uscat.

Ea n-avu putere să protesteze. Se lăsă spre el ca o păpușă de cârpă și-l lăsă s-o dezbrace, prea bolnavă ca să mai reacționeze la senzația produsă de mâinile lui pe pielea ei. Curând, el îi umezi fața cu o mănușă udă și răcoroasă, oftând ușurată.

– Ce plăcut este, șopti ea. Noaptea este cumva prea caldă, sau eu sunt fierbinte?

– Tu ai febră, răspunse el trecându-i mănușa peste umeri. Ești un caz tipic de *turista,* cum o numesc cei de aici. Asta se întâmplă când ești prea obsoită. Și nu te-ai putut abține să participi la toate activitățile de astăzi...

– Nu puteam totuși să stau ca o simplă spectatoare și să-i privesc, spuse ea cu voce slabă.

Efortul minim pe care i-l ceru rostirea acestor cuvinte îi provocară un nou acces de greață. Se ridică ușor și, imediat, Sam o susținu cu fermitate.

– Vrei să ieși?

– Nu... nu, cred că o să-mi treacă.

Din fericire, greața trecu, ferind-o pe Chelsea de o situație prea stânjenitoare.

– Cum te îmbolnăvești de această boală? întrebă ea cu o voce sfârșită.

– De *turista?* Prin bacterii. Aici, sistemele de purificare sunt practic inexistente, și noii veniți n-au anticorpii necesari ca să le combată.

– Și cât timp ești bolnav?

– Asta depinde de tine. Dacă te revolți și insiști să fii activă, poate dura mai multe zile. Pot să-ți spun din experiență. Pe de altă parte, dacă stai cuminte și te odihnești, ar trebui ca mâine să fii pe picioare.

– Ai fost și tu bolnav?!

– Da, când am sosit aici.

– Îmi este greu să-mi imaginez. Pari atât de puternic...

– Uiți de fotografiile pe care le-ai văzut. Eram palid, epuizat... la fel ca tine. Și nici măcar nu puteam să mă opresc din muncă. Era ca un drog pentru mine. Rezultatul: am stat în pat trei zile fără să pot să înghit ceva... Credeam că n-o să mă mai ridic vreodată.

Chelsea închise ochii și se abandonă mângâierii răcoroase a lui Sam a cărui mână desena meandre pe pielea ei fierbinte.

– Sam? întrebă ea după o oarecare ezitare.

– Mmm?

– Ești furios pe mine?

– Pentru că ești bolnavă? Firește că nu.

– Nu. Din cauza celor spuse aseară...

– Oh... Da, cred că am fost furios.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Avem opinii diferite, atâta tot. Și apoi, chiar ne-am plictisi dacă am fi de acord în toate cele...

– Unde te duci? întrebă ea în timp ce el se dădea jos din hamac.

– Nu-ți fie teamă. Nu voi dispărea. Mă duc doar să caut câteva leacuri. Până mă întorc, pune-ți cămașa asta. Acum, nu trebuie să răcești.

După ce o ajută să încheie nasturii dispăru din încăpere și reveni după câteva secunde.

– Poftim, înghite asta... zise el întinzându-i un pahar cu apă și două comprimate de aspirină.

– Nu știu dacă voi putea.

– Dacă stomacul tău se revoltă, mai încercăm o dată.

Dar, în ciuda temerilor Chelsei, stomacul ei nu protestă și putu astfel să adoarmă liniștită. Când se trezi, a doua zi dimineața, Sam era deja în picioare.

– Cum te mai simți? întrebă el apropiindu-se de ea.

– Mai bine. Mult mai bine, murmură ea zâmbind. Pleci deja?

– Mă duc să-i spun Toniei să-ți prepare un ceai.

O învălui într-o privire tandră, atingându-i buzele cu degetul.

– Să știi că n-am de gând să te abandonez...

– Știu... Dar nu sunt deloc obișnuită să aibă cineva grijă de mine astfel...

– Ai fost întotdeauna singură, după ce ți-ai părăsit părinții?

– În viața mea nu există nici un bărbat, dacă asta vrei să spui.

– Nici un bărbat? Niciodată?

Avea dreptul să știe, se gândi ea. Într-un anume fel, voia ca el să știe. Asta ar fi compensat ceea ce ea nu putea să-i mărturisească.

– N-am fost niciodată măritată, nici chiar logodită. Am avut câteva aventuri, dar n-am trăit cu nimeni.

– Cum erau bărbații pe care i-ai cunoscut?

Ea se gândi o clipă, nehotărâtă.

– Erau drăguți. Inteligenți. Dar superficiali. De fapt, nu cred că-i interesa decât propria persoană...

– Parcă o spui cu amărăciune.

Ea ridică din umeri, dezamăgită.

– Nu-i așa. Nu pot să spun că am fost îndrăgostită, asta ar însemna amărăciune. Și apoi, mi-am găsit lucruri mai bune de făcut; sunt întotdeauna ocupată.

Oboseala de peste noapte își spunea din nou cuvântul și Chelsea își lăsă capul pe perne, închizând ochii.

– Bine... murmură el. În orice caz, astăzi o să continui să te odihnești.

Se aplecă și o sărută ușor pe frunte. Chelsea își ridică cu greu pleoapele, zâmbindu-i slab.

– Pe curând, îi spuse el.

Și înainte ca ea să-și adune energia necesară pentru a ridica mâna în semn de rămas-bun, Sam deja ieșise din încăpere.

Capitolul 6

De fapt, Chelsei îi trebuiră două zile ca să-și recupereze forțele. În prima zi, fu atât de bolnavă încât repaosul îi prinse foarte bine. Și a doua zi, chiar dacă febra îi scăzuse, se simțea încă foarte slăbită. Totuși, ar fi vrut să se ridice, dar Sam îi interzise categoric. El nu rămânea în permanență la căpătâiul ei, ocupat fiind cu diverse activități în sat, dar venea s-o vadă cât mai des posibil.

Îi prepara ceaiuri, ceaiuri și iarăși ceaiuri... Se așeza lângă ea, povestindu-i din istoria mayașilor, enumerându-i toate locurile istorice pe care o va duce să le viziteze când va fi pe picioare. Îi vorbi de asemenea și despre prietenii pe care-i întâlnise în Mexico.

O singură dată, făcu aluzie la dezacordul pe care-l avuseseră în ajunul îmbolnăvirii Chelsei.

– Te rog, Chelsea, să nu faci nimic care ar putea-o încuraja pe Reni să părăsească satul.

– Nici n-am de gând! exclamase ea repede, ofensată oarecum de această acuzație. Nu caut s-o influențez în nici un

fel, Sam, pentru că am înțeles punctul tău de vedere. Aici, există o frumusețe deosebită, tradiții pe care nu vreau sub nici o formă să le distrug. Cu siguranță, ai dreptate când spui că Reni ar suferi în urma acestei despărțiri, totuși, decizia îi aparține, nu-i așa?

– Adevărat. Dar aș prefera să n-o ajuți în luarea unei decizii.

– Ce-ar trebui totuși să-i răspund când îmi pune întrebări? Când mă întreabă despre actorii de cinema, despre restaurantele elegante, despre moda feminină? Trebuie s-o mint?

– Să schimbi subiectul... Asta este tot ce-ți cer.

Chelsea nu dorea să se certe cu el. Prietenia lor era prea prețioasă.

– Îți promit... Dar ai încredere în mine.

– Aș vrea, spuse el foarte încet. Dar de fapt, te cunosc atât de puțin...

– Mai mult decât mulți alți oameni...

Se simți dintr-o dată vinovoată și stânjenită.

– Foarte puțini bărbați au avut privilejul să-mi facă un masaj, se strădui ea să glumească.

El o privi cu un oarecare reproș și glumi la rândul său.

– Pentru câtă răsplată am primit... Sper că îmi înțelegi suferința. Tu ești aici, întinsă în acest hamac, dulce, caldă, atrăgătoare... Foarte puțini bărbați au capacitatea de a se controla așa cum o fac eu.

Chelsea îi luă mâna și i-o bătu ușor.

– Și te ador pentru asta, îl tachină ea. Trebuie să recunosc că ești un sfânt.

– Un sfânt care va cădea curând pradă ispitei, bombăni el apropiindu-și fața de a ei. Este doar o chestiune de timp... Ești conștientă de asta, nu-i așa?...

După bătăile precipitate ale inimii, înțelese că era definitiv vindecată.

– Asta mă sperie...

– Te sperie?... Oh nu, va fi minunat, vei vedea...

– Și după aceea, Sam?... Nu voi rămâne aici o veșnicie. Într-o bună zi, mă voi întoarce acasă în vreme ce tu vei rămâne aici. Și atunci?

El ridică din umeri cu dezinvoltură.

– Ești o ziaristă independentă. Dispui de timpul tău așa cum vrei...

– Nu chiar atât pe cât crezi, răspunse ea.

Se gândea la studiile pe care spera să le înceapă, întrebându-se dacă nu cumva era momentul să-i sugereze lui Sam să se întoarcă la Boston, dar instinctul îi șopti să mai aștepte un pic. Trebuia mai întâi să consolideze relația lor... Își aminti cuvintele lui, când îi spusese că nu era decât o chestiune de timp până când vor face dragoste. Avea dreptate, bineînțeles, dar înăuntrul ei încă se mai ducea o luptă pentru că ideea de a-i ceda numai pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea îi era de nesuportat.

– Foarte bine, spuse Sam redresându-se. Ne vom aminti de toate astea la timpul potrivit. Nu vreau să mă îmbolnăvesc gândindu-mă la viitor.

– Credeam că singurul bolnav aici sunt eu...

– Dar îți este din ce în ce mai bine... Poate că astă seară îți voi da voie să mănânci puțin.

– Oh, Sam, voi putea oare să suport?

– Bineînțeles, îți vom supraveghea alimentația câteva zile și totul va fi bine...

*
* *

A doua zi, Chelsea se alătură la cină sătenilor care o întâmpinară cu plăcere. Se părea că participarea ei la muncile femeilor, în prima zi, îi întăriseră acceptarea în grup, astfel că fură dezamăgiți când, după câteva zile, Sam îi anunță că o duce pe Chelsea la Chichen Itza.

Chelsea era încântată că va fi singură cu el. Plecară foarte devreme dimineața, pentru a evita să călătorească pe căldură. Cerul era limpede și el insistă să-și pună pălăria pe care și-o ținea cu mâna când jeepul lua viteză.

– Este ciudat... remarcă ea după câteva clipe de tăcere.

– Ce anume?

Vântul se juca în părul lui Sam, ciufulindu-l în toate direcțiile, și Chelsei i se păru minunat, liber, relaxat și teribil de seducător, îmbrăcat astfel cu un șort din blugi și un tricou alb.

– Să plecăm din pueblito, răspunse ea. Te-ai obișnuit cu locul acesta, nu-i așa?

– Oh da, dar mă întreb dacă tu nu te simți cumva prizonieră...

– Doar când mă obligi să stau în hamacul acela.

– Hei! Pentru că erai bolnavă... Nu poți să-mi reproșezi altceva!

– Dar tu nu-ți iei niciodată vacanță? Vreau să spun că, de patru luni, trebuie să te fi gândit din când în când și la casa ta...

– Mă străduiesc să nu mă gândesc.

– Dar... și se întâmplă? Nu te întrebi ce s-o mai fi întâmplat pe acolo?

– Primesc scrisori de la birou, prin intermediul lui Rafael. Ele îmi confirmă tot ceea ce am nevoie să aflu.

– Că afacerile merg bine?

– Nu, că sunt fericit aici, o corectă el cu un zâmbet radios.

– Te gândești să te întorci într-o bună zi?

– Nu.

– Ești sigur?

– Ți-am mai spus. Nu vreau să mă întorc la viața pe care am dus-o acolo.

– Dar nu-ți lipsește nimic? insistă ea pe un ton pe care-l voia detașat.

– Nimic.

– Și cât ai de gând să stai aici? Doi ani, patru ani, șase ani?....

– Viitorul nu mă preocupă.

Chelsea oftă ușor. Cât de greu era să-și câștige existența... Sam nu se gândea la viitor. Era de datoria ei așadar să-i furnizeze motive bune de a o face.

La timpul potrivit.

*

* *

Când ajunseră la Chichen Itza, Sam parcă mașina în fața la Mayland Hotel.

– Este minunat, comentă Chelsea coborând din mașină și contemplând arcadele de piatră care împodobeau fațada hotelului.

Sam se apropie pe la spate și, punându-i mâinile pe umeri, o obligă să se întoarcă.

– Privește mai degrabă într-acolo...

– Oh, Dumnezeule!

Descoperi o construcție din piatră, pe care se afla o cupolă ușor de recunoscut, și în mod incontestabil foarte veche.

– Observatorul? întrebă ea.

– Exact. Este un loc fantastic. Dar îți voi vorbi despre el când îl vom vizita.

Îi dădu drumul și luă o sacoșă din portbagajul mașinii.

– Să începem cu ce este mai important. Îi întinse o sticlă de plastic ce conținea o loțiune anti-insecte, o cremă solară și o pereche de sandale uzate.

– Sunt *Huaraches,* îi explică el. Sunt ale Toniei, dar ea a insistat să le porți. Te vei simți mai bine decât în sandalele tale de oraș. Ți-am mai tratat o dată bășicile din tălpi, în prima zi...

– De acord, încuviință ea amintindu-și îngrijirile lui atente. Știi, poate ar fi trebuit să te faci medic, îl tachină ea. Te pricepi de minune...

– Ți-a plăcut?... întrebă el apropiindu-se de ea.

Luându-i din mână sticla cu loțiune, Chelsea începu să-și fricționeze brațul.

– De fapt, mai bine uită ideea asta. Ai fi avut probleme cu pacientele tale frumoase. Nu ești suficient de obiectiv...

El era acum atât de aproape încât ea îi putea simți căldura corpului abia protejat de șort și de tricoul subțire.

– Ți-au plăcut îngrijirile mele? repetă el încet.

– A fost... bine.

– Bine?! exclamă el ironic. Eu aș spune mai degrabă că am fost excelent!

El îi luă sticla din mână și, bombănind, începu să se ungă pe coapse.

– Auzi! Bine... Nu te pricepi deloc... Bine?... A fost magistral... Oh! fir-ar să fie!...

Chelsea, care aștepta să primească înapoi sticla, izbucni în râs.

– Ai pus prea multă loțiune... și face spumă ca șamponul!...

– Știu, mormăi el.

Scotoci în portbagaj și scoase un prosop ca să-și șteargă piciorul.

– Este din cauza ta, o acuză el. Mi-ai distras atenția.

– Ești foarte simpatic când te înfurii, îl ironiză ea.

– Nu m-am înfuriat.

– Atunci de ce te-ai înroșit la față?

Deodată, Sam o împinse spre mașină și se lipi de ea.

– M-am înroșit?... murmură el lângă buzele ei. Pentru că mă provoci, pentru că ard de dorință pentru tine și o să te duc cu forța în acest hotel să facem dragoste toată ziua.

– Dar... ruinele...

– Gata cu ruinele!...

– Sam! N-ai dreptul să vorbești așa!

– Vii în hotel?

– Nu.

– De ce?

– Vreau să văd ruinele.

– Și mă provoci pentru că te simți în siguranță aici, nu-i așa?

Pe fața ei se citea vinovăția, dar se străduia să zâmbească.

– Nici vorbă, dar mi s-a părut amuzant să te văd încurcat...

El o strânse un pic mai tare și-i atinse cu tandrețe buzele.

– Sam!

Protestul ei nu fu decât un murmur slab. Ca și cum ar fi fost victima unei vrăji...

– Sărută-mă, șopti el.

Vocea îi era răgușită, răsuflarea caldă lângă obrazul ei. Fără să șovăie, își trecu brațul după gâtul lui, și-i oferi buzele întredeschise. Puterea dorinței o cuprinse năvalnic și pe ea, și se lipi strâns de el.

Se sărutară pătimaș, simțeau că se contopesc.

– Mă duc să închiriez o cameră...

– Nu, Sam... nu încă...

– Mă dorești și tu, Chelsea... Simt...

Ea își sprijini fruntea de bărbia lui și închise ochii.

– Știu... Dar... prefer să aștept...

– De ce, Dumnezeule, de ce?

Cu trupul tremurând de dorință, el reușea cu dificultate să se controleze.

– Te rog, Sam... Te rog...

Respirând adânc, se desprinse de el.

– Îmi pare rău, Chelsea... Poate că sunt prea îngrijorat...

– Îngrijorat?

– Da, mă tem să nu mă părăsești înainte să...

– Ți-am mai spus că am de gând să rămân aici o perioadă de timp, îl liniști ea.

– Dar nu la nesfârșit! adăugă el amintindu-i propriile cuvinte.

– Sam, îți promit să nu plec imediat.

În săptămâna care tocmai trecuse, Sam făcuse parte din viața ei mai mult decât oricare bărbat până acum. Inima îi dezvăluia emoții necunoscute, dar ea avea nevoie de timp ca să le interpreteze, să le înțeleagă și să le accepte.

El oftă profund.

– Presupun că trebuie să mă mulțumesc cu promisiunea ta...

După ce se unseră amândoi cu loțiune, Sam o luă de mână pe Chelsea și se îndreptară spre orașul antic.

Tot povestindu-i despre istoria acestui oraș, se opri la un moment dat lângă o superbă *hevea,* arătându-i seva albă a acestei plante care devenea cauciuc și-i arătă apoi un *tucan* colorat care-și lua zborul.

După ce traversară o pădure cu vegetație luxuriantă, ajunseră la ruine, inima vechii civilizații maya. Vreo cinci-șase monumente se înălțau într-un imens luminiș, impunătoare prin mărimea și forma lor, impregnate încă de magia antichității.

– Este incredibil, murmură Chelsea.

Sam o conduse spre o enormă piramidă.

– Acesta este templul principal, El Castillo, tempul lui Kukulcan, șarpele cu pene. Privește bine, Chelsea. Vezi treptele acestea? Sunt nouăzeci și una pe fiecare față, iar în vârf este o platformă. În total sunt trei sute șaizeci și cinci... Numărul zilelor unui an. Există apoi cincizeci și două de panouri sculptate, unul pentru fiecare săptămână... Plus optsprezece terase care reprezintă cele optsprezece luni ale calendarului mayaș.

– Este de necrezut că au putut construi un asemenea monument.

– Așa se spune și despre piramidele din Egipt... Construcția acestui templu a durat o sută douăzeci de ani.

– Dar cum au putut generații de muncitori să înfăptuiască această muncă?

– Din cauza fricii...

– De frică?

– Poporul mayaș era divizat în două clase. Pe de o parte preoții și savanții, pe de alta, muncitorii. Preoții și savanții erau matematicieni și arhitecți, și se foloseau de religie ca să aservească poporul. De exemplu, El Catillo era dedicat zeului Soare. Savanții fuseseră în stare să determine cu exactitate când vor avea loc eclipsele solare. Astfel, în ziua eclipselor, ei spuneau poporului: *Priviți, zeul Soare este nemulțumit. Dacă nu vă supuneți, nu se va mai întoarce niciodată și voi veți muri...* Muncitorii, îngroziți, se apucau de treabă cu ardoare și, încet-încet, soarele reapărea.

– Foarte inteligent...

Sam îi arătă o sculptură pe fațadă.

– Vezi acest cap de șarpe acolo sus, la capătul scării? Și vezi cum sunt dispuse terasele de fiecare parte?

– Da, văd foarte bine.

– Ei bine, astronomii mayași au conceput această dispoziție astfel ca la 21 martie și la 21 septembrie, la echinocțiul de primăvară și cel de toamnă, umbra teraselor pe scară să dea impresia unui șarpe unduitor, exact în prelungirea capului. Și în zilele noastre, oamenii vin să admire acest fenomen. Durează foarte precis trei ore și douăzeci de minute!...

– Este incredibil!

– Aș vrea să te duc în vârful piramidei, dar mă tem că ești încă prea slăbită.

– Oh, nu, Sam, vreau să merg.

– Nu, nu pe aceasta. Ai văzut ce înalte sunt treptele? Ca să urci, ai fi obligată să te cațări. Dar sunt special făcute așa. Preoții considerau că pentru a urca pe un templu dedicat unui zeu, trebuia să adopți o atitudine umilă. Și crede-mă, este imposibil să le urci în picioare.

– Înțeleg...

– Iar ca să cobori, este și mai rău. Vino, există o piramidă mai accesibilă.

Escaladară templul Războinicilor și contemplară din vârf panorama. Sam stătea în spatele Chelsei, cu o mână pe umărul ei, cu cealaltă arătându-i locurile interesante. Chelsea se întrebă dacă cunoștințele ei aprofundate despre civilizația maya compensau deficiențele culturale ale noii sale vieți.

În orice caz, beneficie cu plăcere de explicațiile lui pasionante. Era un ghid entuziast și răbdător, răspunzând la fiecare întrebare a ei.

– Vrei să te odihnești lângă Chac-Mool câteva clipe înainte să continuăm? îi propuse el arătându-i sculptura care-l reprezenta pe zeul Ploii.

Ea acceptă invitația. Nu era obosită, dar se temea un pic de coborâre.

– N-am să reușesc, Sam, se plânse ea când se află la marginea scării. Treptele sunt prea înalte și am amețeală.

Trecând în fața ei, el îi făcu o demonstrație.

– Mergând în diagonală, o să ți se pară mai puțin greu...

– Picioarele tale sunt mai lungi ca ale mele.

El își continuă coborârea, apoi se opri s-o privească amuzat.

– Nu pot totuși să te duc în brațe... Ar fi periculos. Haide, Chelsea, n-o să rămâi acolo sus...

După câteva clipe de ezitare, ea se hotărî să coboare, așezându-se pe fiecare treaptă.

– Este un mod prudent dar eficace de a coborî, comentă el când ajunse la baza piramidei.

Abia avu timp să-și scuture praful de pe șort că deja el o conducea mai departe.

– Iată peștera sacră, spuse el. Cea în care se sacrificau virginele.

Chelsea se aplecă să vadă mai bine. Era mai egrabă un puț enorm pe fundul căruia se zărea apă acoperită cu mușchi gros.

– Este adâncă?

– Nu, nu prea.

– Atunci, de ce victimele nu încercau să scape?

– Ar fi putut dacă n-ar fi fost inconștiente.

– Ah! În cărți nu este menționat acest detaliu. Așadar, nu se sacrificau de bună voie?

– Unele, da... Mayașii nu erau un popor violent. Toltecii au fost cei ce au introdus obiceiul sacrificiilor.

El o conduse apoi spre *stadion.* Acesta era un câmp mare înconjurat de ziduri de piatră în vârful cărora erau agățate niște cercuri de lemn.

– Erau două echipe a câte șapte jucători. Scopul jocului era să trimiți o minge prin aceste cercuri. În treacăt fie zis, mayașii au fost primii care au folosit mingi de cauciuc.

Chelsea evaluă distanța de la pământ la cercuri.

– Sunt mai înalte decât coșurile de baschet, nu-i așa?

– Da. Și jucătorii nu-și foloseau mâinile.

– Cu ce aruncau mingea?

– Cu genunchii și cu șoldurile.

– Ca să le arunce la înălțimea asta? se miră ea. Dar este imposibil...

– Nu, nu este imposibil, dar este foarte greu. Partidele durau uneori zile în șir, terminându-se la primul gol marcat. Atunci, cel mai bun jucător al echipei învinse era decapitat de cel mai bun jucător al echipei câștigătoare și capul lui era expus în terenul vecin. Pretindeau că sângele acelui valoros jucător va îmbogăți solul și-l va face mai roditor.

– Era cam barbar obiceiul...

– Sunt de acord... Dar, ascultă...

Sam bătu din palme.

– Ecoul.

– Exact. Acum, voi bate iar din palme și tu vei număra ecourile.

El bătu și Chelsea numără.

– Șapte?

Sam dădu din cap zâmbind. Încercă și ea de mai multe ori... Tot de șapte ori îi răspunse ecoul.

– Dar cum de se întâmplă așa?

– Savanții lor erau niște genii. Vino...

În timp ce îi descria sculpturile de pe zidurile stadionului, Chelsea se surprinse interesată mult mai mult de brațul lui puternic și bronzat de pe umerii ei, de mușchii torsului pe care-i simțea fremătând, de vocea lui. Era oare obosită?... Își dădu seama dintr-o dată că-și dorea să fie cu el...

În vreme ce se îndreptau spre mașină, speră în sinea ei că o va duce la hotel, dar constată, dezamăgită, că îi deschide portiera.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Să vizităm grotele.

Îi veni în minte imaginea unei peșteri reci și întunecoase, cu apa prelingându-se pe pereții umezi ai stâncii... Nicidecum ceea ce-și dorise.

Jeepul se opri la marginea unui luminiș pierdut în mijlocul pădurii.

– Nu știu dacă o să-mi placă... îndrăzni Chelsea.

– Vei vedea... răspunse el pe un ton enigmatic, în timp ce scotocea în torpedo.

O conduse pe o potecă ce se pierdea în pădure.

– Urmează-mă, îi spuse el trecând în fața ei.

Iritată, sufocată de această junglă, își potrivi pasul după mersul suplu al lui Sam.

Câteva minute mai târziu, el se opri, o trase aproape și-i arătă o văgăună la piciorul unei stânci.

– Am ajuns.

– Sam... Doar n-o să intrăm acolo?... Mă tem că voi suferi de claustrofobie...

– Nici gând. Doar întoarcerea este mai incomodă... Haide, relaxează-te, murmură el, o să-mi mulțumești. Bun, voi intra primul ca să te ajut.

Fără să-i lase timp pentru vreun protest, se strecură în văgăună apoi își scoase mâna și o prinse pe Chelsea de gleznă.

– Așază-te pe margine, am să te conduc...

Cu o respirație ușor sacadată, îi urmă indicațiile și se trezi la intrarea unui tunel, surprinsă că poate sta în picioare. Sam aprinse lanterna pe care o luase din torpedo și lumină calea. Tunelul era strâmt și neospitalier.

Ținându-l ferm de mână pe Sam, merse în urma lui. Tunelul se înfunda, după un traseu sinuos, în stâncă. Lumina slabă de la intrare dispăruse.

– Mi s-a făcut pielea de găină, șopti ea apropiindu-se de el.

– Ajungem imediat... Asta-i ultima turnantă.

Intrară într-o imensă cavernă a cărei boltă se afla la vreo zece metri de sol.

Sam stinse lanterna și se apropie de Chelsea.

– Ei, ce zici?

Chelsea rămăsese mută de uimire, cu gura căscată. Cu ochii mari, admira micul lac limpede precum cristalul, luminat de o rază ce pătrundea printr-o fisură a bolții și învăluia toată grota într-o lumină albăstruie. Stalactitele se cufundau în lac, asemenea unor coloane fin sculptate de natură de-a lungul secolelor.

– Este absolut feeric, murmură ea. Dar cum ai descoperit acest loc?

– Datorită unui porc.

– Un porc?

– Un fermier din împrejurimi a observat că porcul său dispărea ore întregi în această văgăună. Și într-o zi, l-au urmărit...

– Incredibil! exclamă ea încet, subjugată de liniștea ce domnea aici.

– Vrei să te scalzi?

– Se poate?... întrebă ea, șovăitoare.

– De ce nu?

– Grota aceasta există probabil de sute și sute de ani. Este ca și un... loc sfânt...

– Eu m-am scăldat deja. Apa este fantastică, foarte bogată în calciu și pielea ta va deveni la fel de fină ca mătasea.

Chelsea privi cu poftă apa răcoroasă și cristalină. Îi era atât de cald...

– Sunt teribil de tentată s-o fac, dar... Nu ne-am luat costume de baie...

Expresia amuzată din ochii lui o lămuri cu precizie asupra a ceea ce gândea. Apoi, cu un gest suplu, el își scoase repede tricoul.

– Sam?...

Toate emoțiile pe care le simțise de-a lungul zilei, și care se estompaseră de frica tunelului, reapărură dintr-o dată cu și mai mare intensitate. Pulsul i se acceleră și sângele îi bătea în tâmple.

Fără grabă, el se apropie și-i puse mâinile pe umeri.

– Nu-ți fie teamă, dragostea mea, șopti el cu o voce răgușită.

Cu nemărginită tandrețe, îi luă fața în mâinile-i late și blânde și o sărută pe obraji, pe vârful nasului. Simțind că n-o mai țin picioarele, Chelsea se agăță cu brațele de gâtul lui și închise ochii. El o strânse mai tare în brațe și, sprijinindu-și capul pe pieptul lui, îi ascultă bătăile inimii.

Chelsea știa că inevitabilul se va produce și că va fi minunat. Știa de asemenea, împotriva oricărei rațiuni, că era îndrăgostită nebunește de Sam London.

Capitolul 7

El o sărută cu pasiune crescândă, aprinzându-i simțurile până la a-i tăia răsuflarea. Foarte încet, îi scoase tricoul peste cap și-l aruncă departe în spatele lor. Sânii ei tari i se oferiră, dornici de mângâierile lui. Acum, respirația lui Sam era precipitată și când îi întâlni privirea, vocea nu-i mai era decât un murmur răgușit.

– Ești perfectă, Chelsea. Absolut perfectă...

El mai avusese plăcerea de a-i admira nuditatea, Chelsea știa asta, dar atunci, împrejurările nu erau aceleași. Astăzi, în acest decor de o frumusețe impresionantă, cu senzualitatea ei exacerbată, simțea o imensă mândrie de a fi o femeie arzând de dorință.

– Și tu, șopti ea.

Își puse palmele fierbinți pe pieptul lui, mângâindu-l cu pasiune. O parte a ființei ei îl dorea pe Sam cu o forță aproape irezistibilă, în timp ce cealaltă parte nu dorea să prelungească plăcerea acestor clipe privilegiate. Luptând împotriva acestui sentiment de nerăbdare, se *resemnă* să mai aștepte și, cu

vârful degetelor, exploră fiecare centimetru al pielii lui, savurând senzația pe care i-o dădea respirația lui din ce în ce mai accelerată, senzația rotunjimii umerilor lui musculoși...

El gemu ușor și închise ochii, dar mâinile lui urmară exemplul celor ale Chelsei, mângâind, explorând fiecare regiune a trupului ei. Când în sfârșit îi cuprinse sânul, gemu la rândul ei și un frison îi cuprinse trupul când buzele lui merseră pe calea deschisă de mâini. Involuntar, ea își înfipse unghiile în umerii lui și-i șopti numele.

Înflăcărat de abandonul ei, o strânse cu putere la piept. Simțindu-i forța, căldura, asprimea pielii lui strivindu-i sânii, Chelsea se simți electrizată dincolo de orice imaginație. Și totuși, când el își strecură mâna în șortul ei pentru a o mângâia, își ținu respirația și schiță o mișcare de retragere.

– Sam... nu...

Dar, îmbrățișând-o cu putere, el continuă s-o mângâie, murmurându-i cuvinte de iubire lângă buzele ei.

– Nu-ți fie teamă, Chelsea, dragostea mea...

– Te... te doresc, Sam...

Pierzându-și controlul mâinile ei începură să traseze cu febrilitate contururile virile ale trupului lui. Cu fața lipită de pieptul lui, Chelsea începu să-i muște ușor pielea, respirându-i cu plăcere parfumul natural, în timp ce mângâierile lui Sam o aduceau în culmea exaltării.

– Mângâie-mă, Chelsea, murmură el cu o voce gâtuită. Mângâie-mă, așa...

Ascultându-i îndemnul, ea făcu să-i alunece șortul de-a lungul picioarelor și, cu timiditate, degetele ei îi treziră și mai mult virilitatea.

– Oh, Chelsea... gemu el.

Speriat de violența dorinței pe care i-o trezea, el îi prinse mâinile și, tăcut, o contemplă în toată splendorea ei. Apoi, ținând-o de mână, o conduse până la malul micului lac, întorcând-o cu fața spre el.

– Nu-ți mai este teamă, Chelsea, nu-i așa? o întrebă el cu blândețe, cu o ușoară notă de nesiguranță.

– Doar un pic, răspunse ea ridicând o privire tandră spre el. Dar te doresc atât de mult...

El îi cuprinse fața în mâini și-și apropie încet fruntea de a ei.

– Și eu, sunt chiar înspăimântat de ce simt pentru tine. A trecut atâta timp de când n-am mai ținut în brațe o femeie și aș vrea atât de mult să te copleșesc cu dragostea mea...

Ea îl făcu să tacă, sărutându-l ușor.

– N-ai nici un motiv să fii îngrijorat, Sam, îl liniști ea cu un zâmbet.

Buzele lor se căutară, jucându-se o clipă înainte de a se contopi cu patimă. Când Chelsea crezu că se va pierde de plăcere, Sam o ridică în brațe și coborî spre lac, treaptă cu treaptă, înainte de a o întinde pe suprafața scânteietoare. Cu pleoapele închise pe jumătate, Chelsea se lăsă purtată de apă, cu privirea ațintită pe chipul lui Sam.

Luându-și avânt, se aruncă și el în apă și ieși imediat la suprafață, cuprinzându-i talia cu brațele. Cu o forță surprinzătoare, o ridică și buzele lor, șiroind de apă, se contopiră din nou. Apa răcoroasă a micului lac n-avea putere să-i stingă focul care mocnea în ea, și Chelsea își rătăci mâinile în părul lui arcuindu-se în dorința năvalnică de a-i aparține. Ținând-o de șolduri, el o ridică și mai sus în timp ce buzele îi alunecau cu pasiune spre pântecul ei. Chelsea strigă de plăcere și, coborând-o în apa puțin adâncă, Sam îi ceru din nou buzele.

– Te doresc, Chelsea, murmură el sărutând-o cu înflăcărare. Acum...

Șoldurile lui începură un dans lent și senzual care accentuă și mai mult supliciul așteptării.

– Sam, sunt a ta! îl imploră ea, pierdută.

Electrizat de țipătul ei, îi încolăci gambele în jurul șoldurilor lui și rămase o clipă nemișcat, cufundându-și privirea în ochii ei.

– Vreau să mă privești, Chelsea. Deschide ochii și privește-mă.

Dându-și capul pe spate, ea se lăsă prizonieră a privirii lui de foc în timp ce el o poseda, și obrajii ei se umeziră de lacrimi de fericire și voluptate. Dacă privirea lui adoratoare cu care o învăluia nu era dată de dragoste, atunci, oricum, era inspirată de un sentiment atât de apropiat încât inima Chelsei aproape că se opri... Îl iubea atât de mult...

Foarte lent, și șoldurile ei începură să se unduiască voluptuos în timp ce gemete de plăcere îi scăpau necontrolate. Sam impunea propriul său ritm pasiunii lor, împungând trupurilor o mișcare care-i înnebunea pe amândoi de dorință. Apa care-i înconjura clipocea încet și pereții rotunjiți ai grotei le absorbea gemetele și tânguirile înflăcărate. O lumină albăstruie inunda locul, creând o atmosferă ireală, vrăjită.

Purtați de torentul pasiunii care-i copleșea, uitară de toate, abandonându-se voluptății mișcărilor din ce în ce mai ample care, curând, îi aduse la extaz. Cu un strigăt pătimaș, în aceeași clipă, se chemară unul pe altul, se oferiră unul altuia, apoi, istoviți se lăsară în brațele blânde ale apei...

Plutiră astfel o vreme, cu ochii ațintiți spre bolta grotei, tăcuți. Foarte încet, ajunseră la trepte, se așezară, fericiți și

istoviți, unul în brațele celuilalt. Sam o sărută și mesajul de iubire și gratitudine pe care i-l transmiseră buzele ei era mai elocvent decât cel mai emoționant poem.

– Ești ca o fântână cu apă vie, zise el în sfârșit. De foarte multă vreme nu m-am mai simțit atât de bine. Ești minunată, Chelsea. Știai?

– Da, bineînțeles, dar este plăcut să aud spunându-mi-se asta și de altceineva decât de mine... glumi ea cu tandrețe.

Într-adevăr, acest compliment îi fusese adesea adresat de către părinții recunoscători, când le aducea înapoi acasă vreun copil dispărut, fugit – dar astfel de lucruri nu-și aveau locul și rostul aici.

– Atunci, am să repet, mai rar și din toată inima. Ești minunată, Chelsea. Cum te simți acum?

– Mă simt divin.

– Ești fericită că ai venit aici?

– Ghicește...

– Nu ești supărată pe mine că te-am cam forțat?

– N-am impresia să fi fost obligată la ceva.

Chipul lui Sam deveni dintr-o dată îngrijorat și privirea-i intensă părea să-i sondeze adâncul sufletului.

– De ce ai făcut dragoste cu mine, Chelsea? Știu că voiai să mai aștepți...

Preț de o clipă, se simți îngrozitor de vinovată de duplicitatea ei. Dar nici momentul, nici locul nu erau potrivite pentru a aborda acest subiect și-și alese așadar cu prudență cuvintele, rămânând cât mai aproape cu putință de adevăr.

– Cum ai spus și tu, era inevitabil.

Își plecă privirea spre trupul lui robust și viril.

– Și după ce mi-am petrecut ziua fremătând de dorință din cauza farmecului tău, continuă ea pe un ton lejer, era absurd să mai aștept.

– Fremătând?... Vrei să spui că n-ai văzut nimic din Chichen Itza?

– Bineînțeles că am văzut! Chiar mult mai multe... Numai că, să zicem că mi-am subestimat dorințele.

Îmbrățișarea lor spulberă și ultimele urme de obstacole. Se întoarseră la mașină ținându-se de mână, cinară la Valladolid mângâindu-se neîncetat, sărutându-se, până când, la lăsarea serii, se întoarseră în sat.

Era deja târziu când, ieșind de pe șoseaua principală, o luară pe drumul îngust ce ducea în sat. Parcară mașina și alergară spre cabana de chirpici râzând pe înfundate precum copiii veseli.

Într-o tăcere complice, se dezbrăcară și Sam urcă în hamacul lui, întinzându-se liniștit, în timp ce Chelsea sfârșea de aranjat lucrurile în care veniseră și apoi își puse cămașa lui Sam cu care dormea noaptea. Se întoarse să-l privească, și rămase ca hipnotizată de impresia de forță și virilitate pe care o emana. Când el îi întinse mâna, ea șovăi.

– Nu ne-am urcat niciodată amândoi într-un hamac, Sam.

– Ba da. Amintește-ți când erai bolnavă.

Prinzând-o de mână, o trase sus. Urcarea fu periculoasă și gesturile Chelsei își pierdură mult din grația naturală, dar curând trupul ei se cuibări lângă cel al lui Sam, cu spatele. El o cuprinse în brațe și-și puse bărbia în creștetul ei.

– Povestește-mi copilăria ta, Chelsea, murmură el. Spune-mi cum erai când erai copil...

Vorbise încetișor, fără să tulbure serenitatea nopții, și Chelsea se bucură de o asemenea conversație calmă și intimă.

– Am avut noroc. Părinții mă iubeau mult și am crescut într-o casă fericită. Oh, firește, banii ne cam lipseau, și uneori ne era greu să ne descurcăm de la o lună la alta. Tata era muncitor, iar mama... ei bine, pe vremea aceea, femeile nu lucrau.

– Mai trăiesc părinții tăi?

– Da. Locuiesc tot în casa în care m-am născut. Tata este acum pensionar.

Inima îi bătu ceva mai repede când anticipă întrebarea care cu siguranță urma.

– Erai singură la părinți?

– Nu. Am avut o soră.

Încercase să-și ascundă emoția, dar tremuratul ușor al vocii o trădă.

– „Ai avut"? Ce i s-a întâmplat?

Chelsea inspiră profund și simți mâna lui Sam căutând-o pe a ei.

– Susan era cu șapte ani mai mică decât mine. La șaisprezece ani, a fugit de acasă – sau a fost răpită, n-am aflat niciodată. De atunci, n-am mai văzut-o.

Brațele lui Sam o strânseră mai tare.

– Dumnezeule, Chelsea, este îngrozitor... Poliția n-a făcut cercetări?

– A făcut ancheta de rutină. N-au acceptat s-o caute decât la douăzeci și patru de ore de la dispariția ei. Bineînțeles, era prea târziu.

– Cred că părinții tăi au suferit cumplit.

– Și eu. Nu mai locuiam cu ei de cinci ani, și pe vremea aceea mi-am reproșat mult timp că n-am păstrat niște legături mai strânse cu Susan.

– Presupunând că ar fi plecat de bunăvoie, bănuiești de ce ar fi făcut-o?

– Susan nu vorbea prea mult... Timp de zece ani, am tot încercat să înțeleg, dar zadarnic.

– Dar există organizații specializate în acest gen de căutări...

– Nu și pe vremea aceea, Sam. Am încercat totul ca s-o găsesc. I-am trimis fotografia la toate posturile de poliție din marile orașe, am publicat anunțuri în ziare la intervale regulate. Am telefonat prietenilor ei, prietenilor prietenilor ei, fără să dau de vreo pistă.

El îi puse cu tandrețe mâna pe frunte.

– Sst... nu te chinui, draga mea. Nu ești vinovată, știi bine.

Chelsea oftă adânc și, cu prețul unui imens efort, reuși să se relaxeze. Alungându-și disperarea pe care o simțea încolțind de fiecare dată când vorbea despre Susan, întoarse un pic capul spre Sam.

– Acum, vorbește-mi despre tine, Sam. Cum a fost copilăria ta?

El ezită o clipă, ca și cum i-ar fi plăcut să schimbe subiectul. Neliniștită, Chelsea se temu că nu cumva să fi spus prea mult, să-i fi scăpat vreun cuvânt sau vreo frază care să-i dezvăluie adevărata profesie.

– Am fost un copil privilegiat, bine crescut și bine programat pentru viața căreia părinții mei mă destinaseră.

– Pare pasionant.

– Pentru unii, poate.

– Dar nu și pentru tine.

– Nu, eu eram ca tatăl meu. Aveam întotdeauna în minte vreo idee sau vreun proiect și până la urmă, când am început să lucrez, eram fericit că puteam să-mi pun în practică intuițiile. Doar că m-aș fi lipsit cu ușurință de restul... de petreceri, cocteiluri, croaziere, recepții... La urma urmei, aceste mondenități l-au ucis pe tata. Sau mai degrabă, dacă mă gândesc bine, mama a fost cea care i-a subminat sănătatea.

La aceste cuvinte, Chelsea ar fi putut să-și exprime o oarecare surprindere, dar gândindu-se că ar fi necinstit din partea ei, nu făcu nimic. În plus, Sam părea atât de ușurat să i se confeseze încât n-o lăsa inima să-l întrerupă.

– După ce mi-am luat diploma universitară, am intrat imediat în întreprinderea familiei. Pentru mine, mi se părea că sunt aliatul de care tatăl meu avea nevoie, și numai Dumnezeu știe că era mult de lucru. Atunci mi-am cunoscut și mama în postura de femeie de afaceri și am remarcat că vedeam lucrurile altfel, eu fiind din interior. Ea dădea ordinele ei, otrăvind pe toată lumea, tot timpul, vârându-și nasul peste tot. După doi ani, pentru mine, se umpluse paharul. M-am dus la tata și i-am spus tot ce aveam pe suflet. I-am spus că trebuie neapărat să plec, că și el ar trebui să se pensioneze înainte de a fi prea târziu...

Cu siguranță, Sam se referea la dezacordul despre care îi vorbise Beatrice London. Acum, Chelsea înțelegea de ce tatăl lui Sam nu spusese nimic referitor la acest subiect.

– Tata mi-a răspuns că nu putea să abandoneze afacerea familială și cu atât mai puțin pe mama. O iubea. Cred că și eu, dar nu mai puteam s-o las să-mi conducă viața! Așa că, cu încetul, tata a continuat să sufere. La câțiva ani după aceea, la

primul infarct, inima lui a cedat. Și mulțumesc lui Dumnezeu pentru el, pentru că ea n-ar fi acceptat niciodată să-și înceteze activitatea.

– Te simți vinovat că ai plecat? interveni Chelsea cu timiditate.

– Vinovat? Presupun că da, însă era o problemă de supraviețuire, înțelegi? Oh, nu pot spune că am realizat mare lucru singur.

– Dar afacerea ta era înfloritoare!

– Da, dar cu ce preț? Cu hipertensiune, cu migrene, cu insomnii... Nu mai era mama care să-mi țină cuțitul la gât, ci eu însumi. De când mă aflu aici, am înțeles în sfârșit cât de mult semănam cu mama...

– Nu-i adevărat, tu nu ești rece și dominator.

– Poate că nu, dar aveam o ambiție lacomă, o dorință de a aduna mereu mai mult... Ajunsesem că nimic pe lume nu-mi mai putea smulge un zâmbet, sau o lacrimă. Tot ce făceam sau spuneam îmi era dictat de un scop pe care mi-l fixasem dinainte. Orice urmă de spontaneitate se stinsese în mine.

Cu efortul pe care-l cerea hamacul, Chelsea se întoarse încet spre el.

– Venind aici, ai alungat tot răul. Acum nu te-ai putea întoarce acolo, poate doar ca să te mai descarci de o parte a responsabilităților tale la întreprindere? Înțelegând care era problema, ai repurtat o jumătate de victorie asupra a ceea ce te măcina.

El își cufundă privirea în ochii ei și-și răsuci pe deget o șuviță blondă.

– Nu știu...

– De ce să nu încerci?

Aplecându-se spre ea, el îi sărută obrazul.

– Nu știu. Oricum, cum ai vrea să continuu să vorbesc, acum că te-ai întors cu fața spre mine? murmură el lângă buzele ei.

Conștientă că el ocolea răspunsul, Chelsea simțea și ea intimitatea tulburătoare a noii poziții a trupurilor lor. Sam o sărută cu tandrețe. Când o sărută a doua oară, bătăile inimii li se accelerară; a treia oară, dorința o copleși.

– Să desfacem nasturii, îi șopti el la ureche, înainte de a-i îndepărta cămașa. Sânii tăi sunt atât de frumoși, de tari...

– Datorită ție, murmură ea mângâindu-i pieptul.

Foarte încet, mâna ei coborî spre pântec. Sam gemu înăbușit și ridică ușor coapsa.

– Strecoară-ți coapsa peste a mea... Așa...

– Ai spus că... într-un hamac... este imposibil... șopti ea, cu respirația întretăiată.

El o strânse mai tare și, cu blândețe, o posedă.

– Am zis eu asta?... Mmm... mă întrebam doar... oh, Doamne, Chelsea, ești... ești atât de perfectă... pentru mine.

Încetară să mai vorbească pentru că existau atâtea alte mijloace mai elocvente pentru a-și exprima ce simțeau. Balansul hamacului care, pe deasupra, le mai impunea și o oarecare lentoare și o oarecare reținere, le spori plăcerea.

Doar mai târziu, pe când se odihneau, înlănțuiți, Chelsea trebui să suporte povara duplicității ei. Pentru că, bucurându-se de dragostea pe care i-o dăruia Sam, acceptase și bani – jumătate din sumă îi îngroșa deja contul în bancă – pentru a-i înșela încrederea și a-l aduce pe drumul cel bun. El nu știa nimic despre motivele prezenței ei aici, despre activitățile ei reale, despre proiectele ei de a-și relua studiile peste două luni. Mai devreme sau mai târziu, adevărul trebuia să iasă la lumină... dar când? Și care vor fi consecințele?

*
* *

Zilele treceau și, după exemplul lui Sam, Chelsea alunga în mod sistematic orice gând despre viitor. Uneori, egoismul o tulbura, dar pentru prima oară în viața ei refuza să asculte vocea conștiinței. Îl iubea pe Sam la nebunie și nimic n-o va convinge să strice fericirea momentului.

Cu multă finețe și chiar viclenie, Sam făcea în așa fel încât el și Chelsea să-și petreacă multe ore pe zi împreună. Ea îl urma la culesul frunzelor mari de palmier, îngenunchea alături de el pentru a admira statuia unui zeu mayaș pe care o sculptau sătenii, se alătura râsetelor și bunei dispoziții când, în compania prietenilor lui, Sam croia scândurile destinate a înlocui ușa unei colibe. Se minuna când îi vedea pe bărbați mărind un stup după vechea metodă maya: scobeau un buștean, astupând extremitățile cu argilă uscată în care mai apoi făceau o deschizătură pentru a da acces liber albinelor.

Și în fiecare seară, consemna toate aceste informații în carnetul ei. Mai întâi, o făcu pentru a-și justifica prezența aici, apoi, încetul cu încetul, începu să-i facă plăcere. Când se va întoarce acasă, voia să poată să-și amintească de toate. Astfel că luă obiceiul să scrie un jurnal intim în care sentimentele ei pentru Sam ocupau toate paginile. În mod inconștient, spera că într-o zi el îl va descoperi și va citi rândurile scrise cu aceeași emoție pe care ea o resimțea când scria.

Trecu o săptămână după excursia lor la Chichen și începu alta, găsind-o pe Chelsea din zi în zi mai obișnuită cu noua ei viață. Uneori i se părea că nu cunoscuse niciodată civilizația și marile orașe. Și mereu, Sam era tandru, afectuos, îndrăgostit.

După trei săptămâni, o schimbare subtilă veni să-i tulbure imperceptibil fericirea. Din când în când, preț de câteva clipe, gândurile îi zburau spre casă, spre prieteni. Ea ridica atunci din umeri cu nepăsare, dar de fiecare dată aceste imagini reveneau s-o bântuie, mai vii, mai frecvente, mai durabile... Spre disperarea ei, observă că și Sam suferea de aceeași mâhnire. Din când în când, îi surprindea în privire o licărire îngrijorată și îndepărtată. Ar fi trebuit poate să se felicite, pentru că sarcina ei consta tocmai în a trezi în el această nostalgie. Dar ce se va întâmpla cu ei doi după ce vor părăsi acest cadru feeric?

Într-o zi, el îi propuse să ia mașina și să meargă împreună să petreacă vreo câteva zile la Cancun. Ea încuviință cu plăcere pentru că o bucura gândul de a fi doar cu Sam, dar și pentru că, firește, problema valizei ei nu fusese încă rezolvată.

În dimineața următoare, Chelsea, echipată cu nedespărțita ei geantă de voiaj, și Sam cu valiza lui – pe care tot n-o descuiase și ea îi simțea prezența ca pe o piază rea – rulară fără oprire până la *Camino Real* unde rezervară o cameră. Spre marea ușurare a Chelsei, valiza o aștepta. Dar când băiatul de pe etaj i-o livră, mânerul ei parcă îi fripse degetele cât o transportă până la pat.

– Este ciudat, spuse ea pe un ton ce se voia lejer. Credeam că sunt pierdută fără ea, dar acum mi-e teamă s-o deschid.

Sam o privea și ea simți că și el era cuprins de aceeași incertitudine. Se reîntorseseră la civilizație, o atmosferă pe care n-o mai trăiseră niciodată împreună și rămânea de văzut dacă vraja care-i apropiase în ținuturile mayașe rezista la agresiunile vieții moderne.

Sam făcu primul pas. Apropiindu-se de ea, îi cuprinse fața în mâni.

– Este atât de multă vreme de când am părăsit lumea civilizată încât mă simt un pic dezarmat. Vrei să mă ajuți, Chelsea? Rămâi lângă mine și spune-mi că am făcut bine întorcându-mă cu tine.

În clipa aceea, Chelsea știu că vraja nu se rupsese. Un val de tandrețe îi copleși sufletul.

– Bineînțeles că te voi ajuta... Și eu am nevoie de tine.

Apoi, ceva mai liniștiți de cuvintele lor alinătoare, ridicară fiecare capacul propriei valize.

După un sfert de oră, erau pe plajă, alternând momentele de odihnă la soare cu acelea, răcoritoare, când se cufundau în mare. Întorși la hotel, aproape cu timiditate, făcură o baie într-o cadă adevărată și se îmbrăcară cu haine curate și bine călcate.

Cu inima ușoară, ieșiră din hotel și hotărâră să-și ofere un ospăț de mult timp râvnit: un hamburger cu brânză, stropit cu ketchup și asortat cu ceapă prăjită. Hoinăriră pe străzi, mână-n mână, poposiră îndelung în fața vitrinelor magazinelor. Sam insistă să-i facă Chelsei două cadouri: un calendar mayaș sculptat în lemn și un inel de argint pe care își gravă inițialele.

Când, spre sfârșitul după-amiezii, se întoarseră la hotel, îi imitară pe turiștii aflați acolo așezându-se și ei în fotoliile confortabile din hol, unde o mică orchestră cânta muzică tradițională.

Sam îi luă mna și ea simți un curent aproape palpabil circulând între ei – un amestec de tristețe și de tandrețe. Erau ca doi naufragiați în mijlocul oceanului.

După *concert,* se scăldară în piscină apoi urcară în cameră să se pregătească pentru cină. De data aceasta, Chelsea își

alese o rochie bleu pal. Se machie ușor și-și puse o pereche de sandale cu tocuri înalte. Când se întoarse spre Sam, aproape stânjenită de eleganța ei, acesta nu-și putu reține o exclamație de surpriză.

Preț de o clipă, avu impresia că vede în fața ei un străin. Sam era îmbrăcat într-o cămașă cu dungi mov și gri cu gulerul desfăcut, și un pantalon gri-deschis. Părul îi era pieptănat cu grijă și un parfum discret de after-shave plutea în jurul lui.

– Ești foarte șic, spuse ea stingherită.

– Și tu, răspunse el pe același ton. Dar, în plus, ești și frumoasă.

– Iar tu, teribil de seducător.

– Presupun că îmbrăcați astfel, nu ni se va interzice intrarea în restaurant.

Când el îi întinse brațul, ea își strecură mâna la brațul lui și plecară în căutarea unui taxi.

Mâncarea care le fu servită la *Jardin de France* nu dezminți reputația. Era de un rafinament extrem, frumos prezentată în farfurii decorate, iar atmosfera era calmă și relaxată. Fețele de masă apretate și scaunele confortabile îi făcură să zâmbească nostalgic, mai ales când îi servi un chelner distins.

Din când în când, o tăcere stânjenitoare se lăsa între ei și nici chiar mângâierile lor fugare nu reușea s-o întrerupă. În astfel de momente, fiecare își păstra pentru el gândurile, ceea ce era destul de trist.

Întorși la hotel, Chelsea se temea de clipa în care vor fi din nou singuri. Sam nu se îndepărta niciodată la mai mult de un metru de ea și totuși, ceva o împiedica să întindă mâna spre el.

– O să reușim, spuse el, cu o voce atât de înceată încât ea se întrebă dacă el nu-și vorbise singur.

Maxilarele îi erau încleștate și fața încordată, slab luminată de luna palidă care se oglindea în ocean. Chelsea simți că vorbele lui fuseseră mai mult o rugă decât o constatare și-și aminti că o rugase să-l ajute.

Se strânse cu tandrețe lângă el, dragostea ei liniștindu-i temerile.

– Da, dragul meu, murmură ea, lipindu-și buzele de gâtul lui. Vom reuși.

Îi simți brațele strângând-o cu pasiune.

– Vino, șopti el, conducând-o spre pat.

Într-o înțelegere tacită, se dezbrăcară și pe măsură ce hainele cădeau pe jos, amândoi se mai relaxară. Rămași goi, nu mai erau decât un bărbat și o femeie, fără trecut, fără viitor, la adăpost de lumea exterioară. Și atrași în mod inevitabil unul de altul.

*
* *

A doua zi dimineață, dormiră până târziu, încă fremătând de pasiune. La micul dejun, se îndopară cu clătite cufundate în tone de unt și dulceață. După un asemenea festin, doar plaja mai era cât de cât atrăgătoare. Lenevind pe nisipul fin, cu degetele înlănțuite, gândurile lor hoinăreau spre ziua de mâine...

Se vor întoarce în satul liniștit și familiar. Dar cât timp vor mai putea rămâne acolo? Oare Sam o va urma la Boston dacă îl va anunța că pleacă? Ea credea în iubirea lui, dar această dragoste era suficient de puternică pentru a-l ajuta să se

readapteze la viața de oraș? Era oare această dragoste îndeajuns de puternică încât să reziste dezvăluirilor pe care ea i le va face în curând?

În seara aceea, cinară la *Bogart's.* Restaurantul era modern și bucătăria renumită. Doar ventilatorul cu elice amintea de decorul din *Casablanca,* justificând numele restaurantului.

Chelsea profită din plin de aceste momente de răgaz dinaintea nopții care se anunța furtunoasă, judecând după cuta îngândurată de pe fruntea lui Sam.

Pe timpul mesei, el rămase neobișnuit de tăcut, chiar dacă nici măcar o clipă nu încetă s-o învăluie într-o privire îndrăgostită și tandră.

Când făcură dragoste în noaptea aceea, totul se întâmplă cu o intensitate aproape terifiantă și ea îi răspunse la mângâieri cu o frenezie vecină cu disperarea.

De data aceasta, îmbrățișările lor nu mai fură urmate de discuții tandre. Și când Sam închise ochii și adormi, Chelsea îi murmură toată dragostea ei, repetându-i la nesfârșit numele, până când adormi și ea la rândul ei.

A doua zi dimineața, când se trezi, încordarea care domnea în încăpere era insuportabilă. Se întoarse spre Sam care o privea, cu ochii mari deschiși, și când privirile li se întâlniră, Chelsea își dădu seama că venise momentul explicațiilor.

Capitolul 8

– Chiar vrei să spui că mă iubești? întrebă Sam cu o expresie întunecată.

– Da, Sam, este adevărat. Te iubesc mai mult decât aș fi crezut că este posibil.

În clipa aceasta, era important ca el să afle acest lucru.

– Mai există ceva ce trebuie să-ți mărturiesc, continuă ea.

– Știu, replică el calm, fără s-o piardă din ochi.

Chelsea nu se așteptase la acest răspuns. Se încruntă, se ridică în pat și trase cearșaful peste ea.

– Știai?...

El o privi în tăcere câteva secunde și inima Chelsei începu să bată cu putere. Apoi, el vorbi cu o voce neutră și gravă.

– Jason Ingram este mort de trei ani, Chelsea. A murit într-un accident de mașină.

Jason Ingram, mort!

– De ce nu mi-ai spus nimic? De ce nu m-ai acuzat din prima zi că te mint?

În felul acesta, adevărul ar fi ieșit la iveală înainte ca ea să aibă timp să se îndrăgostească de el! Sau poate ar fi putut să rămână cu el și dragostea lor n-ar fi fost pătată de această îngrozitoare minciună!

– Am preferat să ignor adevărul și am reușit perfect să nu mă gândesc la această sumbră manevră.

– Până astăzi...

– Da, până când mi-ai declarat dragostea ta.

– Dar te iubesc cu adevărat, Sam. Trebuie să mă crezi! Te iubesc cu adevărat!

Maxilarele lui Sam se crispară imperceptibil.

– Este o declarație foarte importantă și trebuie să fii conștientă că te joci cu focul. Cred că am dreptul să aflu adevărul acum, tot adevărul.

În ciuda calmului său aparent, Chelsea își dădu seama că era furios. Și cum să-l blameze? Se simți totuși ușurată de ocazia care i se oferea în sfârșit să-și elibereze sufletul și mintea.

– Tot ce ți-am spus despre copilăria mea este adevărat, declară ea pe un ton umil. Dar nu ți-am spus adevăratul motiv al demisiei mele din postul de profesor.

– Și care este acesta?

– Dispariția Susanei. Mi-am petrecut câteva luni căutând-o și eram foarte singură, deoarece credeam că nimeni nu mă poate ajuta. Atunci am decoperit că numeroase familii erau în aceeași situație și, tot căutând-o pe Susan, am localizat mai mulți copii fugari.

Vorbea foarte repede, cu o voce puțin alterată, sperând să câștige încrederea lui Sam. Expresia lui rămânea însă imperturbabilă.

– Apoi, m-am decis să-mi consacru timpul ajutând persoanele care se aflau în situația în care mă aflasem și eu. Îmi făcusem niște relații cam peste tot și mă simțeam implicată în această cauză în cel mai înalt grad.

– Te înțeleg perfect, o întrerupse Sam fără să-și schimbe totuși expresia rece.

– S-au făcut șase ani de când mă ocup de copiii care au fugit din familiile lor. Din păcate, această *meserie* este foarte prost plătită și de trei ani lucrez la *Icabod* în ficare seară ca să-mi pot face unele economii. Aș vrea să urmez niște cursuri pentru a deveni consilier-psiholog.

– Este o idee bună, remacă Sam, așteptând în mod vizibil să-i explice legătura dintre acest aspect al vieții ei și prezența alături de el.

Era, evident, partea cea mai delicată a povestirii Chelsei, dar venise vremea să vorbească. Respiră adânc mototolind nervos în mâini cearșaful.

– La începutul lunii iunie, mama ta mi-a telefonat și mi-a dat întâlnire la Wellesley. Aici mi-a spus că ar dori să-mi încredințeze o sarcină mai deosebită.

Trăsăturile lui Sam se înăspriră brusc și ochii lui aruncară fulgere.

– Te-ai întâlnit cu mama?! Credeam că doar ai vorbit cu ea la telefon.

– M-am dus la ea fără să știu ce mă aștepta, Sam. Voia pur și simplu să te găsesc și să te aduc înapoi în Boston!

– Dar de ce o privea pe ea treaba asta?

– Sunt de acord cu tine. Eu însămi i-am spus că ești destul de mare ca să-ți trăiești viața așa cum crezi! Dar... o cunoști

mai bine decât mine... N-am vrut să accept sarcina aceasta, Sam, crede-mă... M-a sfătuit chiar să... te seduc pentru a te determina să te întorci la Boston.

Sam sări brusc din pat și traversă încăperea ca un nebun înainte de a se întoarce spre ea.

– Și ai acceptat! aruncă el cu o expresie de dezgust.

– Trebuia, Sam. Mama ta a angajat un detectiv care să mă urmărească și știa că situația mea financiară era mai degrabă precară.

– Și ce dacă? Voia să te șantajeze cu ceva? A găsit ceva fraudulos în viața ta? continuă el pe un ton insinuant. Ce a descoperit, Chelsea?...

– Nimic, bineînțeles!

– În cazul acesta, cum putea să te oblige să seduci un necunoscut?!

– N-am acceptat să mă pretez la acest joc și i-am spus-o.

– Și totuși, ai făcut-o, Chelsea, nu poți să negi! strigă el, scos din fire.

– Nu, dacă m-am dăruit ție, am făcut-o doar din dragoste, Sam.

– Nu te cred! Ai complotat cu vrăjitoarea aceea!

– Nu-i adevărat!

– Spune-mi adevărul! urlă el, aplecându-se peste ea, cu fața lividă de furie.

– Aveam nevoie de banii pe care mi i-a oferit, mărturisi Chelsea cu lacrimi în ochi. Mi-a oferit suma integrală de care aveam nevoie să-mi plătesc studiile timp de trei ani!

El rămase tăcut câteva clipe, dar nu părea să se fi calmat.

– Și n-ai fost nici ziaristă vreodată, nu-i așa? Nu pot spune altceva decât că, nici mai mult nici mai puțin, te-ai vândut! Este adevărat că maniera aceasta este excelentă pentru a reuși în viață, dar nu m-aș fi așteptat ca tu s-o folosești! o ironiză el cu răutate.

Chelsea nici nu-și dădea seama că lacrimile îi inundau obrajii.

– Nu mi-am imaginat niciodată că mă voi îndrăgosti de tine, Sam.

– Cred că este mult mai rău...Te-ai fi dăruit oricui.

Își trecu mâna prin păr cu un gest furios.

– Nu te-aș fi crezut niciodată în stare de așa ceva, Chelsea!

– Dar sunt așa cum mă credeai, Sam!... Unde te duci? strigă ea dintr-o dată.

– Afară! replică el cu mâna pe clanță.

– Te rog, rămâi cu mine și ajută-mă să lămuresc această situație!

– Este inutil. Încearcă să te împaci cu tine însăți, Chelsea; în ceea ce mă privește, știu că eu nu voi reuși.

– Sam, nu...

Prea târziu! Ușa se trânti cu putere și Chelsea se trezi singură, disperată. Hohotele de plâns o sufocau și se prăbuși pe pat, strângând în brațe perna lui Sam. Când se simți istovită și lacrimile îi secară, rămase nemișcată, tăcută și total descumpănită.

Doar camerista o scoase din această stare. Voia să facă ordine, dar Chelsea o rugă să revină mai târziu. Se hotărî

atunci să reacționeze, să se gândească. Se duse în baie, făcu un duș care o mai liniști un pic, apoi se îmbrăcă și se instală într-un fotoliu ca să aștepte întoarcerea lui Sam.

Cu gândul la el, încercă să se liniștească imaginându-și că până la urmă o va înțelege. La urma urmei, și el o iubea. Dar putea să fie sigură? Cea mai bună dovadă de dragoste pe care i-ar putea-o da ar fi să revină lângă ea. Trebuia deci să aștepte... Dar minutele trecură, apoi orele... și ea începu să dispere.

Brusc, își dădu seama că nu privise situația decât din puncul ei de vedere. Dar Sam? Cum vedea el lucrurile? Cu siguranță, nu putea decât să se simtă trădat, înșelat, manipulat!... Și dacă o iubea cu adevărat, suferința îi era firește insuportaabilă. Nu era bărbatul care să-și dăruiască dragostea cu ușurință și probabil că se blestema pentru ceea ce făcuse.

Se apropia ora prânzului și ea se întreba, chinuită de suferință, dacă nu cumva Sam plecase pur și simplu în sat.

Cu senzația că trăia un coșmar îngrozitor, se ridică și începu să-și facă valiza. Un singur gând îi domina mintea: îi adusese lui Sam tulburarea și încordarea de care încercase să fugă venind să trăiască în Mexic. Era de la sine înțeles că doar întorcându-se la Boston îl va elibera de această povară. Trebuia să plece...

*

* *

Era foarte târziu când deschise ușa micului ei apartament. Refuzând să se mai gândească, se culcă imediat și-și impuse să considere că nu părăsise niciodată Bostonul, că această seară era ca multe alte seri calde și umede de iulie.

Și totuși, gândurile îi zburau fără încetare la Sam și chiar dacă era epuizată, reîncepu să plângă. Când nu mai avu lacrimi, se ridică și făcu un duș rece, dar își aminti de cele făcute împreună cu Sam în coliba de chirpici și începu să plângă iar. În sfârșit, se culcă și adormi, dar somnul îi fu bântuit de vise agitate și neliniștitoare.

A doua zi dimineață, înțelese că doar o activitate debordantă o va ajuta să nu cadă într-o depresie catastrofală.

Toată ziua își făcu de lucru, alergă prin oraș, trecu pe la bancă spre sfârșitul după-amiezii ca să retragă totalitatea banilor pe care Beatrice London i-i vărsase în cont. Se hotărî să-și oprească din ei doar cheltuielile de călătorie. Banii aceștia erau murdari și nu voia să se mai atingă de ei.

Hotărâtă, telefonă la biroul Beatricei London. Aceasta era însă într-o conferință și secretara îi spuse că va fi sunată mai târziu. Frustrată, Chelsea deschise corespondența și nu se putu abține să zâmbească atunci când găsi o scrisoare prin care era înștiințată că era admisă la cursurile de psihologie la universitatea din Boston.

Apoi începu să se plimbe prin încăpere, fulgerând cu privirea telefonul. Știa că nu va putea face absolut nimic până când această poveste nu va fi lămurită. Deodată, avu un sentiment intens de gol sufletesc. Trebuia însă cu orice preț să se ferească să cadă în disperare.

Ca să evite să-și plângă de milă, făcu un bilanț al aspectelor pozitive din viața ei. Avea un apartament mic, dar destul de plăcut în Cambridge, a cărui chirie nu era prea mare. Avea o meserie dură dar care-i aducea mari satisfacții și planurile ei de a deveni consilier în psihologie îi va permite să îmbunătățească soarta multor copii. În plus, la *Icabod* avea un prieten în persoana patronului care-i promisese că o va reangaja de îndată ce va dori. Trecuse cu succes examenul de intrare la universitate. Și, fără nici o îndoială, dată fiind experiența sa, îi va fi posibil să-și scurteze durata studiilor.

Cu toate acestea, resimțea o greutate imensă în suflet. Sam îi lipsea enorm!... Ochii i se încețoșară iar de lacrimi. Gândul la zilele, lunile, anii care vor veni fără prezența lui, fără să-i simtă brațele în jurul ei, fără dragostea și tandrețea lui, îi dădea un sentiment de profundă suferință.

Telefonul sună și Chelsea sări în picioare.

– Alo, domnișoara Ross? Beatrice London la telefon.

Avea o voce mai dezagreabilă ca de obicei.

– Da. Aș vrea să ne întâlnim cât mai curând cu putință, doamnă.

– Da, și eu, domnișoară Ross. Biroul meu se află în Boston Place, la numărul unu. Te aștept într-o jumătate de oră.

– De acord, răspunse Chelsea cu îndrăzneală înainte să închidă telefonul.

Dacă Beatrice London era furioasă – fără îndoială pentru că se întorsese fără Sam – nici ea nu era mai puțin furioasă. Era hotărâtă să-i spună acestei femei părerea ei despre felul în care se *ocupa* de fiul ei.

Chelsea își puse mantoul, își luă geanta și ieși.

*
* *

În timp ce recepționera o conducea spre etajul directorial al London Corporation, Chelsea inspiră adânc, încercând să se calmeze.

– Doamna London vă așteaptă, îi spuse secretara înainte de a o invita în biroul mamei lui Sam.

Beatrice London era îmbrăcată și machiată la fel de impecabil ca și la prima lor întâlnire, dar stătea un pic cam prea dreaptă în fotoliul de piele, iar colțurile buzelor erau marcate de un rictus care nu prevestea nimic bun.

– Te rog, ia loc, spuse ea sec.

– Mulțumesc, răspunse Chelsea, încercând să pară sigură pe ea.

Totuși, nu se simțea deloc în largul ei într-atât de intimidantă putea să fie Beatrice London. Chelsea înțelegea perfect de ce încercase Sam să se îndepărteze de mama sa, pur și simplu ca să supraviețuiască.

Scoțând din geantă ordinul de virament pe care banca i-l dăduse, Chelsea îl puse pe biroul de acaju. Avusese grijă să adauge cheltuielile detaliate de călătorie.

– Aceasta este suma pe care mi-ați dat-o, minus cea pe care am cheltuit-o pe biletul de avion, pe taxi și pe mașina închiriată. Veți găsi lista detaliată pe pagina a doua. Nu pot să mai lucrez pentru dumneavoastră, doamnă London. Va trebui să găsiți pe altcineva care să accepte să-și murdărească mâinile.

Privirea pe care i-o aruncă Beatrice London era rece ca gheața.

– Este un pic cam târziu să dai înapoi, domnișoară Ross. Pot să te dau în judecată pentru despăgubiri. Așa că, dacă ții neapărat să-ți continui studiile, gândește-te de două ori, o amenință ea.

Chelsea nu se așteptase la asta.

– Nu sunt sigură că vă înțeleg prea bine, doamnă.

– Samuel m-a sunat aseară, domnișoară Ross. Era absolut furios, cel puțin la fel ca mine. Mi s-a părut totuși limpede atunci când te-am angajat că el nu trebuia în nici un caz să fie la curent cu intervenția mea.

Așadar, Sam îi telefonase mamei sale... Chelsei îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza ce înseamnă asta.

– Am circumstanțe atenuante, zise ea în sfârșit, dar cu o voce prea slabă ca să fie înțeleasă.

Își drese vocea înainte de a continua.

– Am trăit trei săptămâni împreună cu Sam și nu m-am hotărât să-i dezvălui adevărul decât în ultima zi.

– Ai stricat totul! se enervă Beatrice London. Din cauza dumitale, îmi reproșează cine știe e! Acum este inutil să mai sper că se va mai întoarce și niciodată nu va mai avea încredere în nimeni. Și numai dumitale îți datorez acest eșec, domnișoară Ross!

– N-aveam în gând să vă contracarez planurile.

– Apropo, care erau intențiile dumitale? Se pare că ai reușit să te faci iubită de Samuel. Sperai cumva să te căsătorești cu un bărbat bogat și astfel să-ți asiguri viitorul?

– Dacă ați fi văzut felul în care trăia Sam, ați vorbi altfel, replică Chelsea, îngrozită de această acuzație perfidă. În decursul celor trei săptămâni petrecute împreună, nici nu mi-a trecut prin minte că era mai bogat decât mine.

– În cazul acesta, de ce nu te-ai întors când ți-ai dat seama că nu va accepta să se întoarcă la Boston?

Chelsea încercă să-și stăpânească furia și-și alese cu grijă cuvintele. Era incredibil faptul că această femeie o acuza de o asemenea viclenie.

– M-ați angajat pentru o treabă precisă și de lungă durată, acestea sunt aproape cuvintele dumneavoastră. Nu era vorba pur și simplu să-i cer lui Sam să se întoarcă acasă și să mă aștept să se supună cu docilitate.

– I-ai dat apă la moară împotriva mea, nu-i așa? o întrerupse doamna London. Mi-am dat seama de asta după furia lui atunci când mi-a telefonat. Dumneata i-ai spus să nu se mai întoarcă!

– Nu-i adevărat! I-am spus doar că lucrez pentru dumneavoastră. Atâta tot. Și eu aș fi dorit să se întoarcă la Boston.

– Mă întreb de ce îmi înapoiezi banii pe care ți i-am dat. Singura explicație plauzibilă este că recunoști că te-ai purtat de o manieră prea puțin elegantă și încerci acum să-ți împaci conștiința. Te simți vinovată, nu-i așa?

Chelsea nu mai putu să-și păstreze calmul.

– Da, mă simt vinovată! Dar nu din motivul pe care vi-l imaginați. Vă înapoiez banii pentru că sunt murdari! Și dacă mă simt vinovată, este pentru că am păstrat acest secret josnic

prea mult timp! Și, fie că vă place sau nu, sunt îndrăgostită de Sam. Și cred că și el mă iubește, chiar dacă acum este la curent cu manevra dumneavoastră. Eram îngrozită de gândul că trebuie să-i mărturisesc jocul dumneavoastră și evenimentele care au urmat mi-au dat dreptate.

– Oh, este foarte emoționant... Dar crezi sincer că un bărbat care are poziția socială a fiului meu ar fi interesat de o fată ca dumneata?

– Sunt sigură că s-ar fi întors împreună cu mine dacă n-ar fi aflat adevărul.

– Așadar, te-ai întors aici cu inima frântă... Ei bine, închipuie-ți că suntem două care suferim.

– Nu, doamnă London. Nu faceți greșeala de a compara sentimentele noastre. Îl iubesc pe Sam nu din datorie, ci cu sinceritate și nu-mi pasă de situația lui socială sau financiară. Îl iubesc pentru ceea ce este el însuși.

Se ridică să plece, presimțind că nu va mai putea să se controleze dacă va mai rămâne un minut în plus.

– Vreau să mai știți un singur lucru, adăugă ea înainte să iasă. Fiul dumneavoastră este într-adevăr cea mai caldă și mai generoasă ființă pe care am întâlnit-o în viața mea. În plus, a avut curajul să abandoneze totul pentru a fugi de o viață care-l distrugea încetul cu încetul. Îl respect pentru asta, și-l iubesc. Îl voi iubi întotdeauna, doamnă London, și doresc din tot sufletul să-și găsească liniștea și fericirea pe care o merită!

Chelsea era în culmea furiei când coborî treptele de la London Corporation. Încet-încet, furia i se mai potoli și se simți iarăși singură și disperată.

Ghearele scoase ale Beatricei London fuseseră ultima formalitate pentru a rupe orice legătură cu Sam. Cu toate acestea, se simțea mult mai liberă. Își scoase din geană ochelarii de soare și-i puse pe nas ca să-și ascundă de lume suferința. Nu vru să intre în mulțimea de la metrou și merse pe jos de-a lungul fluviului spre Cambridge. Voia să meargă până la epuizare pentru ca, o dată ajunsă acasă, să se prăbușească și să nu se mai gândească la nimic.

Când, după câteva ore de mers, ajunse în apartamentul său, se culcă imediat, chiar dacă încă nu se înserase. În ciuda căldurii, își trase pledul peste ea. Un frig interior parcă o devora și nimic nu putea s-o liniștească. Până la urmă adormi și, la trezire, se simți, dacă nu odihnită, măcar un pic mai distanțată de scena penibilă pe care o trăise în biroul doamnei London.

Imaginea lui Sam însă continua s-o bântuie și-i era cu neputință s-o alunge. Fiecare clipă petrecută cu el îi era gravată pentru totdeauna în memorie. Ce făcea oare în momentul acesta?... Îl urmărea pas cu pas cu gândul, în cele mai mici activități zilnice. Scoase din geantă calendarul mayaș și-l strânse la piept, pentru că Sam îl atinsese. Apoi, își privi inelul acela simplu și știu că nu-l va mai da jos vreodată de pe deget pentru că el i-l oferise. Apoi scoase tricoul pe care scria Cancun și și-l puse pe genunchi. Și plânse îndelung, nemișcată, contemplând aceste obiecte care însă nu i-l vor readuce niciodată înapoi pe Sam.

*

* *

A doua zi dimineață, își luă mașina de la garaj și se duse la părinții săi. Simțea o nevoie disperată de puțină căldură. Deși fusese hotărâtă să nu le spună nimic, după primele ore petrecute la ei era deja cu ochii înroșiți de plâns. Nu se putu abține să nu le mărturisească dragostea și afecțiunea iar înțelegerea pe care i-o arătară o mai reconfortară. Totuși, îndată ce-i părăsi, după două zile, singurătatea pe care o simțea era atât de profundă încât nu vedea nici o ieșire.

Se cufundă cu înverșunare în muncă și mai multe familii îi încredințară sarcina de a le găsi copilul. Îi telefonă patronului de la Icabod și-și reluă slujba de chelneriță în fiecare seară.

Când se culca, epuizată de zilele lungi de muncă, nu reușea să adoarmă și, în orele de insomnie, suferea să simtă locul gol de lângă ea... De vreo câteva ori, în momentele de disperare intensă, îi trecu prin minte să se întoarcă în Mexic și să-l implore pe Sam s-o ierte, dar știa că el n-ar accepta. Încercă să fie rațională și să-și imagineze că Beatrice London avea dreptate. Și poate că la urma urmei chiar avea dreptate... Sam și cu ea veneau din lumi prea diferite și fără îndoială că dragostea lor n-ar fi supraviețuit la întoarcerea în Boston. El își va regăsi angoasele și cursa lui contracronometru l-ar înghiți din nou. Cercul infernal îl va închide iarăși în el.

Totuși, nici un raționament nu reușea să-i ușureze suferința și se simțea din ce în ce mai deprimată. Pe de altă parte, ritmul zilelor ei era istovitor și se simțea din ce în ce mai slăbită. Nu mai suporta. Nici măcar ideea de a mânca, de a mânca singură...

*
* *

În ziua aceea, vremea era caldă și, umedă și întoarsă în apartamentul ei, Chelsea se simți obosită și nervoasă. Se întorsese din Yucatan doar de două săptămâni, dar i se părea că îmbătrânise cu zece ani.

Afară, se auzi un tunet și, cu o mișcare de spaimă, își duse mâna la inimă.

În clipa următoare, se auzi o bătaie în ușă și tresări iarăși. O ușoară amețeală o făcu să se clatine și se sprijini de masă. Nu se simțea deloc în stare să primească pe cineva. Și apoi, nu-i mai rămăsese decât o oră până să plece la Icabod. Dar vizitatorul ei insista. Cu dosul palmei, Chelsea își șterse fruntea umedă și încercă să se calmeze înainte de a se îndrepta spre ușă.

Se aștepta să fie proprietarul, vreun vecin, sau poștașul. Dar să vadă în prag silueta înaltă a lui Sam fu mult prea mult decât putea starea ei să accepte.

Și pentru prima oară în viața ei, Chelsea leșină.

Capitolul 9

Chelsea își reveni încet. Era vag conștientă că cineva îi lovea ușor obrajii, o striga pe nume. Vocea semăna atât de mult cu cea a lui Sam, atât de caldă, de mângâietoare, încât rămase cu ochii închiși pentru a-și prelungi visul.

Dar o palmă ceva mai tare o readuse la realitate și ridică încet pleoapele. Clipi din ochi și, fixând chipul de deasupra ei, fu convinsă că este victima unei halucinații.

– Chelsea!... Oh, doamne, Chelsea, cum te simți?

Era Sam!... Confuză și speriată, vru să plângă. Dar lacrimile refuzau să curgă.

Aruncă priviri neliniștite în jurul ei. Era întinsă pe canapea, Sam stătea pe margine, aplecat spre ea.

– Totul este în regulă... Respiră liniștit...

Apoi, el tăcu îndelung.

– Ce s-a întâmplat, Chelsea? începu el cu tristețe în glas. Arăți îngrozitor.

Ea se ridică încet și, cu picioarele tremurând, se lăsă să cadă pe fotoliul din fața canapelei.

– Ce faci *tu* aici? murmură ea agățându-se de brațele fotoliului.

Un frison nestăpânit o scutură din cap până-n picioare.

– M-am întors.

– Dar ce faci *aici?* Nu te recunosc!

Chiar dacă reacția ei se datora în mare parte șocului provocat de leșin, era în ea o mare parte de adevăr. Sam era îmbrăcat într-un costum gri, o cămașă albă și o cravată bleu. Părul îi era tuns cu grijă și fața, în ciuda bronzului persistent, era încordată și severă. Redevenise omul de afaceri agresiv și preocupat...

– Mă recunoști, Chelsea, zise el cu blândețe. Chiar dacă sunt îmbrăcat altfel, sunt același om.

Ea era uluită și teribil de mâhnită.

– Dar de ce ești aici?

El făcu o mișcare spre ea, dar se opri brusc văzând-o că tresare.

– Am venit să-ți spun că te iubesc. Că te iubesc din prima zi...

Chelsea își puse mâinile pe urechi și scutură din cap.

– Taci!

– Este adevărat, Chelsea...

– De ce acum, Sam? strigă ea, disperată.

De data aceasta, lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Era o cruzime din partea lui, se gândi Chelsea. De ce s-o facă să sufere astfel, acum când era convinsă de eșecul relației lor.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse el cu tristețe. Nu plânge, Chelsea, te rog.

Se ridică și se apropie de ea.

– Ni s-a întâmplat ceva cumplit. Nu înțeleg...

– M-ai rănit! strigă ea suspinând. Atât de rău!...

Ea se ridică repede și se repezi spre dormitor, dar slăbiciunea o trădă și căzu. Rămase acolo, ghemuită, și se lăsă pradă disperării.

Abia remarcă faptul că Sam îngenunchease lângă ea și o îmbrățișa.

– Nu plânge, Chelsea, murmură el pierdut, totul se va aranja, îți promit, dar nu mai plânge...

Se așeză lângă ea, o strânse în brațe și o legănă, așteptând să se calmeze. Apoi începu să-i vorbească încet, cu blândețe, tandru.

– Am fost nebun, Chelsea, dar atât de crud rănit în ziua aceea... Știam că urmăreai ceva, la cererea cuiva, dar nu voiam să mă gândesc pentru că te iubeam atât de mult...

Se întrerupse câteva clipe. Chelsea îl asculta, calm, suspinând înăbușit din când în când.

– Când mi-ai spus că mă iubești, continuă el, am simțit că tot viitorul meu este în joc. Voiam să-ți cer să rămâi cu mine pentru totdeauna, dar aveam nevoie să aflu adevărul. Auzindu-l chiar din gura ta, a fost ca o lovitură de pumnal în inimă.

Își apăsă obrazul pe capul ei blond.

– Știu că reacția mea a fost poate exagerată. Dar sunt doar un om, cu defectele și calitățile sale... Eram speriat

pentru că nu mai simțisem niciodată asemenea sentimente pentru o femeie... și să aflu că m-ai mințit, că *ea* te trimisese să mă cauți... a fost cumplit... ceva s-a frânt atunci în inima mea.

Chelsea nu se mișca. Tot ce spunea era adevărat, dar venea prea târziu...

– Am rătăcit toată ziua prin Cancun, descumpănit. Apoi mi-am dat seama de greșeală, dar din orgoliu nu voiam să capitulez. Nu înțeleg nici acum de ce ai perseverat în minciună, știind că te iubesc. Mi-a făcut o imensă plăcere să-ți arăt viața pe care o duceam, realizând însă dintr-o dată că și acea viață începea să mi se pară lipsită de interes, pentru că, fie la Boston sau în Yucatan, plictiseala mă urmărea. Dar, a avea posibilitastea să privești lucrurile prin ochii unei persoane pe care o iubești, să le împărtășești cu ea, era ceva nou pentru mine, și infinit mai prețios... Mă asculți, Chelsea?...

Incapabilă să rostească vreun cuvânt, ea încuviință din cap. El păru mulțumit de răspunsul ei nerostit.

– Știam că nu voiai să rămâi la nesfârșit în Mexic și, brusc, m-am îndoit de propria-mi decizie. Nu mai puteam să-mi suport singurătatea. Aveam prea multă nevoie de tine.

O sărută tandru pe tâmplă.

– Toate aceste gânduri mi se învălmășeau în minte în vreme ce mergeam aiurea prin Cancun. Furia și durerea mi se mai potoliseră. Când m-am întors la hotel, tu plecaseși deja. Eram zdrobit, mai întâi din cauza plecării tale și apoi pentru că, de-a lungul întregii zile, nu mă gândisem decât la mine. Așezat în holul hotelului, retrăiam cearta noastră. Auzeam

cuvintele crude pe care ți le aruncasem, acuzațiile nedrepte pe care ți le-am adus sub imperiul furiei... M-am purtat ca un ticălos, Chelsea...

Vocea îi era mai puțin sigură, alterată de suferința ce se ghicea în ea.

– Primul meu gând a fost să te urmez. Dar mi-am dat seama că aveai nevoie să fii singură, și eu la fel. Trecuseră șapte luni de când fugisem de lumea aceasta și trebuia să fiu împăcat cu mine însumi înainte de a mă întoarce. Și atunci m-am reîntors în sat. Dar fără tine, nu mai eram același. După cinci zile, m-am hotărât să mă întorc.

El se întrerupse, dar Chelsea se încăpățâna să tacă.

– Mi-ar plăcea să pot spune că de când m-am întors, de nouă zile, mi-am putut rezolva problemele, dar ar fi fals. Am discutat cu David diferitele posibilități privind întreprinderea, dar mai ales ți-am urmat sfaturile, acordându-mi mai mult timp liber pentru plimbări lungi pe plajă sau la munte.

Un surâs slab și trist îi apăru pe buze.

– Singura problemă era că nu-mi puteam desprinde gândurile de tine, imaginându-mi plăcerea pe care am avea-o să facem aceste plimbări împreună... Am vrut să-ți dau mai mult timp de gândire Chelsea, dar a fost peste puterile mele. În cursul săptămânii trecute, am venit în fiecare zi în fața casei tale, neîndrăznind să-ți bat la ușă. Dar acum când mi-ai deschis, când te-am văzut atât de deprimată și ai leșinat... Dumnezeule, Chelsea, vorbește-mi...

Chelsea inspiră adânc. Se simțea mai obosită decât se simțise vreodată în viața ei.

– Ar fi un eșec, spuse ea cu voce slabă.

– Ce anume?

– Relația noastră.

– De ce?

– Pentru că viețile noastre sunt prea diferite. Și pentru că ne-am sfâșiat unul pe altul...

– Dacă aș putea să dau timpul înapoi și să șterg totul...

– Dar nu poți, remarcă ea lipsită de vlagă. Aș avea mereu în minte acuzațiile tale și teama de a le auzi din nou.

– N-ai nici un motiv să-ți fie teamă. Te iubesc și n-o să mă satur toată viața să ți-o dovedesc.

Ea dădu din cap întristată și obrazul i se atinse de cămașa lui.

– Sunt atât de obosită, murmură ea. Te înșeli în afirmațiile tale, dar acum nu mai am puterea să discut.

Se lăsă moale, asemeni unei păpuși de cârpă și Sam, îmbrățișând-o cu putere, o duse în pat.

– Odihnește-te un pic până ce adun câteva lucruri.

– Ce lucruri?

El deschise șifonierul și-i trecu rapid în revistă hainele.

– Câteva lucruri de schimb... ai cumva o geantă de voiaj?

– Nu pot să plec cu tine. Trebuie să lucrez.

– N-ai putere acum, ești prea obosită.

– Ba da, mă așteaptă patronul.

– O să-i telefonez să-i spun că ești bolnavă.

– Nu sunt bolnavă, sunt doar obosită. În noaptea asta voi dormi bine.

– Ce număr are?

Ea se ridică încet și se sprijini într-un cot.

– Nu vreau să-i telefonezi.

Sam, cu blândețe dar și cu fermitate, o obligă să se culce la loc.

– Abia în urmă cu o jumătate de oră, ai leșinat în brațele mele. Ești surmenată, istovită, subalimentată. Ai nevoie de odihnă, Chelsea, și am de gând să mă ocup de asta.

– Dar, serviciul meu....

– O să te aștepte. Dacă este o chestiune de bani, voi fi fericit să te împrumut...

Ea se ridică brusc, cu ochii încărcați de furie.

– N-am nevoie de banii tăi! *Niciodată* n-am avut nevoie de banii tăi! Înțelegi?...

Șocat de brusca ei violență, el îi răspunse calm.

– Știu, este unul din lucrurile despre care va trebui să vorbim... dar acum cea mai importantă este odihna.

– Pot foarte bune să mă odihnesc aici.

– Este mult prea cald.

– În pueblito, căldura parcă nu te deranja... Vezi, Sam, te-ai schimbat, îl înfruntă ea, fulgerându-l cu privirea.

Străduindu-se să nu-și piardă răbdarea, el își strânse buzele, închise ochii și respiră adânc.

– Da. M-am schimbat. Dar așa cum mi-ai repetat de atâtea ori, am înțeles că viața nu este doar în alb și negru, în totul sau nimic. Că n-ar trebui să resping totul sub pretextul că unele lucruri nu-mi convin. Câștig bine și-mi pot permite un anumit lux cum ar fi o mașină frumoasă, haine elegante sau aer condiționat. Și apoi, adăugă el încet, știi foarte bine că temperatura de aici n-are nimic de-a face cu căldura de acolo.

– Asta din cauza costumului tău demodat...

Exasperat, el ridică ochii spre cer.

– Îmi dai sau nu numărul patronului tău de la Icabod?

Ea capitulă, fără tragere de inimă.

– I-am spus că-i vei telefona mâine, o anunță el întorcându-se în dormitor. A spus să ai grijă de sănătatea ta.

– Nu merg cu tine, Sam. Rămân aici, declară ea, posomorâtă.

– Haide, Chelsea, credeam că ne-am înțeles.

– Te-ai înșelat. Aici nu mai suntem în Mexic și, *aici,* fac ce vreau.

– Și asta numai pentru că îți este teamă.

– Adevărat.

El se apropie de pat, se așează pe margine și-i luă mâna. Ochii lui cenușii o implorau.

– Nu vreau să te mai fac să suferi, Chelsea, crede-mă, te rog. Te iubesc. Și pentru ca relația noastră să poată să înflorească, trebuie să fim împreună, să învățăm să ne cunoaștem, să fim aproape unul de altul. Vreau să vii cu mine, la mine acasă și îți promit că n-am să-ți cer nimic. Cel mai important lucru acum este sănătatea ta.

Sam se ridică de pe pat și se îndreptă spre șifonier. Chelsea îl privea, neștiind ce să-i răspundă. Dorea să fie cu el, dar rana ei era încă prea adâncă. Și se simțea atât de slăbită...

Se întinse din nou pe pat și-și puse un braț peste ochi. Îl auzi deschizând mai multe sertare, scoțând haine, punându-le în geanta de voiaj.

– Vrei să te schimbi înainte să plecăm? o întrebă cu blândețe.

– Da... murmură ea abia auzit.

– Te aștept în salon.

Chelsea făcu un duș călduț apoi îmbrăcă o rochie ușoară. Sam o întâmpină cu un zâmbet când reveni și Chelsea se lăsă condusă spre mașină. Abia se așeză, lăsându-se să cadă pe speteaza scaunului, că închise ochii și ațipi.

Sam îi respectă somnul și n-o trezi decât după ce parcă mașina pe o stradă mărginită de clădiri noi, de-a lungul portului.

Ea își ridică încet pleoapele și, privind în jurul ei, zări un imobil modern de două etaje, nou construit.

Salonul în care intrară era decorat în nuanțe de albastru deschis și brun într-un stil modern luxos și simplu totodată.

– Bucătăria și sufrageria sunt alături de salon, o informă el în timp ce o conducea spre primul etaj. Acesta este dormitorul meu. Mai există unul, chiar în față, dar cred că acesta este mai confortabil.

Punând geanta de voiaj pe un fotoliu, el se apropie de pat și începu să tragă cuvertura.

– Vreau să te culci imediat și să te odihnești. Și dacă se poate, va trebui să dormi. Mă duc să pregătesc cina și mă întorc să te văd imediat... Bine?

Chelsea încuviință slab, îl privi ieșind din cameră, se strecură între cearșafurile răcoroase, puse capul pe pernă și adormi imediat.

*

* *

– Chelsea?... Trezește-te, draga mea... Chelsea...

Încetul cu încetul, se trezea, auzind ca prin vis o voce, simțind o mână care-i scutura ușor umărul, respirând aerul răcoros din încăpere... Ridică încet capul și clipi din ochi, întrebându-se cât timp dormise. Camera era luminată de razele soarelui ce se strecurau prin perdele.

Și apoi era Sam – Sam? – care-i zâmbea, așezat alături de ea și îmbrăcat într-un costum nou din tweed gri deschis.

– Cât este ceasul? întrebă ea, încruntată.

– Opt și jumătate.

– Și... este încă lumină...

– Opt și jumătate dimineața!... precizează el, amuzat. Cum te simți?

– Dimineața?...

– Da... Te-aș mai fi lăsat să dormi mai mult, dar trebuie să plec la muncă și n-am vrut să te trezești singură.

– Dimineață? repetă ea, buimăcită.

– Ți-am lăsat în bucătărie cereale și cornuri... Eu mă întorc la prânz.

– La prânz?... Doamne, Sam, nu pot să cred că am dormit atât...

Se ridică ușor în pat și Sam îi așeză pernele din spatele ei.

– Aveai atâta nevoie!... Arăți deja mai bine... Chelsea, sunt sigur că vrei să te repezi acasă și să te apuci de treabă, dar te rog să mai rămâi. Diseară, dacă dorești, te conduc la apartamentul tău să-ți iei dosarele de care ai nevoie. Poți să folosești telefonul cum vrei. Promite-mi că n-ai să pleci...

Ea se așeză mai comod pe perne.

– Nu cred că am chef să plec undeva. Cu siguranță, voi adormi la loc imediat după plecarea ta.

– Dar mai întâi mănâncă, bine?

Fără să mai aștepte răspunsul, o sărută pe frunte și ieși din cameră.

În timp ce auzea ușa de la intrare închizându-se, Chelsea se gândi că, de ani de zile, nu se mai simțise atât de fericită. Între ea și Sam lucrurile nu erau încă limpezi, dar inima îi era ușoară și simțea că viitorul îi surâde.

Și, de fapt, îi era teribil de foame. Dădu la o parte cearșafurile și coborî repede la bucătărie unde găsi micul dejun pe care i-l pregătise Sam. Pe tavă găsi un bilețel: *Pe curând. Te iubesc. Sam.*

*
* *

– Ai mâncat? fu prima întrebare pe care i-o puse când reveni la ora prânzului.

– Oh, foarte ușor, glumi ea zâmbind. Am mâncat cereale, o banană, două cornuri, omletă și o bucată de brânză... Și acum, unde mâncăm de prânz? întrebă ea frecându-și palmele.

– Ai devenit un adevărat căpcăun! o iromiză el. Și pari într-o formă grozavă!... Chiar și obrajii și-au recăpătat un pic culoarea...

Îi plăcea când o privea, se simțea seducătoare și dorită...

– Am rezervat o masă la *Jasper,* spuse el. Cunoști restaurantul?

– Nu.

– Cred că o să-ți placă.

Într-adevăr, restaurantul îi plăcu, dar mai ales compania lui Sam. Foarte diplomat, el nu abordă subiectul relației lor, părând să-și dea seama că ea mai are neovie de puțin răgaz. Avură o conversație agreabilă, despre munca ei, despre munca lui.

Toată după-amiaza, Chelsea dormi iar și seara Sam o conduse acasă la ea, așteptând-o să împacheteze o valiză mare cu haine și alta, mai mică, cu dosare. Ea profită de asemenea ca să-i telefoneze patronului ei și să-i spună că-și prelungește concediul.

La întoarcere, își despachetă lucrurile în timp ce Sam se duse să cumpere ceva pentru cină de la un restaurant specializat în fructe de mare. O invită apoi să-și aleagă o cameră de la etajul doi în care să-și amenajeze biroul. Era o încăpere mică și luminoasă, confortabilă, ale cărei ferestre mari dădeau spre un balcon cu vedere spre port.

După o cină substanțială și delicioasă, se așezară în salon să-și bea cafeaua.

– Am absolută nevoie să știu un lucru, Chelsea, un lucru foarte improtant pentru mine...

Privirea lui era intensă, cu o expresie de vulnerabilitate.

– Mă iubești?... După toate câte s-au întâmplat, mă mai iubești?

– Da, răspunse ea fără să șovăie.

El închise ochii o clipă și tot corpul i se relaxă. Se schimbase când se întorsese de la birou, iar blugii și cămașa

sport pe care o purta îi dădeau din nou acea înfățișare de Samuel *mexicanul.* Chelsea se simți copleșită de un val de tandrețe.

– Din moment ce ne iubim, ne putem construi viața pe o bază solidă, murmură el liniștit. Ce ai de gând să faci cu studiile?

– Am fost admisă la universitatea din Boston, dar am amânat înscrierea până când voi avea bani suficienți ca să-mi plătesc studiile.

– Mama mi-a spus că i-ai înapoiat banii...

Chelsea află astfel cu ușurare că, de când sosise, luase legătura cu Beatrice London și că ea îl informase despre această poveste cu banii. Ea nu și-ar fi dorit să discute despre asta.

– N-ar fi trebuit, Chelsea, i-ai meritat. Pentru că la urma urmei, m-am întors.

– Te-ai întors pentru că tu ai hotărât astfel. Oricum, nu voiam acei bani, după toate acuzațiile tale...

– Așadar, i-ai înapoiat din cauza mea?

– Nu. Dar pentru că mă îndrăgostisem de tine, mi-a fost rușine să-i păstrez.

– Sunt sigur că mama te-a felicitat pentru gestul tău nobil... o ironiză el.

Nedorind să învenineze relația dintre mamă și fiu, Chelsea preferă să ignore remarca lui.

– Am acționat din simplă onestitate față de mine. Nu voiam să-mi plătesc studiile cu acești bani murdari. Diploma pe care mi-o doresc este prea importantă pentru mine. De ea depinde reușita mea în viață.

– Dar ai reușit deja! Nu mai ai nevoie...

– Tu te-ai născut într-un mediu înstărit, replică ea prompt. Pentru mine, a fost altfel. Părinții mei, oricât de minunați sunt, n-au avut studii...

– Dar tu ai deja o licență...

– Nu este suficient.

– Vreau să te ajut, Chelsea, pot s-o fac...

– Nu.

– Crezi că-ți propun asta din milă?... Te înșeli. Dacă o fac, este pentru că te iubesc și pentru că dacă faci aceste studii ești fericită, și dacă tu ești fericită, eu voi fi primul care va beneficia. Vezi așadar, că motivațiile mele sunt pur egoiste... Dacă am fi căsătoriți, ai putea lua acești bani din contul nostru comun...

– Dar nu suntem căsătoriți.

– Vrei să te măriți cu mine, Chelsea?

– Nu... nu încă. Pe parcursul acestor două săptămâni care s-au scurs, am înțeles că, pentru a construi o relație durabilă, este nevoie de mult mai mult decât de dragoste...

Cuvintele Beatricei London, care o răniseră, încă o mai urmăreau...

– Facem parte din medii diferite, continuă ea. Ne-am întâlnit în Mexic, în împrejurări cu totul deosebite. Poate că gusturile noastre nu se vor potrivi, poate că nu-mi vor plăcea prietenii tăi, că îi vei detesta pe ai mei... Și în ciuda bunelor noastre intenții, ne vom îndepărta iremediabil unul de altul...

– Este imposibil!

– Poți să garantezi?... În ceea ce mă privește, eu vreau totul sau nimic. Vreau toată dragostea ta, toată tandrețea ta, toată atenția... Sau nimic. Mă obișnuisem mai mult sau mai puțin cu această idee înainte să bați la ușa mea, ieri.

Sam tăcu o clipă. Îi luă mâna în mâinile lui, o strânse apoi îi privi palma, ca și cum liniile acelea îl puteau informa asupra viitorului lor. Apoi ridică privirea spre ea.

– Pot să te asigur că te iubesc, Chelsea, și că fiecare minut din viața mea va fi al tău. Poate că ar trebui să trăim împreună o vreme... Ce zici?

Ea înțelese că-i oferea primul pas către fericire. Respiră adânc, și-i zâmbi cu tandrețe.

– Cred că este o idee bună, încuviință ea aplecându-se spre el să-l sărute. Te iubesc, Sam. Și vreau să fim fericiți.

– Vom fi fericiți, dragostea mea.

*
* *

În vreme ce zilele treceau, Chelsea trebui să recunoască faptul că Sam avea dreptaste. Era fericită mai mult decât fusese vreodată. Își abandonase munca la *Icabod* și acum își consacra timpul căutării copiilor dispăruți.

În fiecare dimineață, luau micul dejun împreună, cinau împreună în fiecare seară și se întâlneau o dată sau de două ori pe săptămână, la prânz. În timpul weekendului, erau nedespărțiți.

Sam îi prezentă câțiva prieteni și, în ciuda reticențelor sale, Chelsea constată că prezența lor era foarte plăcută. La fel, și Sam aprecie prietenii Chelsei.

Din când în când, mai vorbeau despre micul lor sat mayaș, dar toate gândurile le erau concentrate spre prezentul și viitorul lor.

În urma lungilor discuții cu Chelsea, Sam se hotărî să-și limiteze responsabilitățile din cadrul companiei *London and McGee* păstrând pentru el doar sectorul centrelor comerciale. O dată luată această hotărâre, în el se produse o transformare profundă. Căldura și nonșalanța care-l caracterizau pe Sam în Mexic ieșeau încetul cu încetul la iveală și, de mai multe ori, îi mărturisi Chelsei certitudinea că regăsise în sfârșit și la ea acea privire deosebită despre care discutaseră în vremea când trăiseră în pueblito.

La capătul unei luni de viață comună cu Sam, Chelsea era mai îndrăgostită de el ca oricând. Începea să se gândească la căsătorie, la copii...

O singură umbră îi mai întuneca din când în când fericirea. Un lucru pe care-l păstra bine ascuns în adâncul sufletului. Conștientă că acum Sam știa totul despre ea, nu fu deloc surprinsă când el abordă subiectul.

– Am vorbit astăzi cu mama, spuse el într-o joi când se întoarse de la birou. Am invitat-o mâine seară la cină.

Nu, Chelsea nu era surprinsă, dar o cuprinse o puternică îngrijorare.

– Oh, Sam, crezi că este o idee bună?

– Mai devreme sau mai târziu, trebuia să ne hotărâm.

– Dar... eu și cu ea... ne-am despărțit în termeni mai degrabă reci. Sunt chiar uimită că a acceptat invitația ta...

– Nu i-am dat posibilitatea să refuze.

– Atunci, cu siguranță, va fi de două ori mai furioasă... N-ai vrea să mai așteptăm un pic?

El o trase spre el, masându-i ușor ceafa.

– Este singurul punct negru în relația noastră, Chelsea. Tu nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, nu mi-ai spus un singur cuvânt despre discuțiile voastre. Știu că ai făcut-o ca să nu mă rănești, dar eu o cunosc pe mama, știu că are o limbă de viperă...

– Și dacă va profita de această cină ca să încerce să ne facă să ne certăm?...

– Nu-ți fie teamă de asta, ea nu mă impresionează și nimic nu va putea să-mi schimbe sentimentele pe care le am față de tine. Știu exact ce fel de femeie este mama. Și sunt imunizat împotriva ei. Nu avem acum dovada că suntem făcuți unul pentru altul?...

– Ba da. Dar haide să mai amânăm cina asta...

– Nu se mai poate, Chelsea! Vreau să mă căsătoresc cu tine cât mai repede cu putință. Știu că ție îți este teamă de ea și lucrul acesta mă necăjește. Pusă în fața faptului împlinit, va fi obligată să recunoască dragostea noastră.

– Și dacă refuză s-o facă?

– Va fi problema ei, nu a mea. Ți-am mai spus că o iubesc fiindcă este mama mea, dar nu-i dau dreptul să-mi organizeze viața. Dacă este prea oarbă ca să vadă și să simtă că niciodată în viața mea n-am mai fost atât de fericit, atunci o plâng.

Capitolul 10

„Știu ce fac” îi spusese el. Chelsea încerca să se convingă cu disperare că el avea dreptate și se studia neliniștită în oglinda din dormitor. Ironia soartei făcea ca Beatrice London, cea care fusese la originea întâlnirii lor, să fie acum ultimul obstacol în calea fericirii lor.

Mătasea de culoarea lavandei a rochiei ei noi cădea în pliuri suple pe silueta ei subțire, prinsă în talie de un cordon fin. Chelsea se machiase discret, o umbră ușoară de fard pe pleoape punându-i în evidență strălucirea ochilor albaștri. Totuși, parcă lipsea ceva. Căutând într-o casetă mică, scoase un colier de perle pe care și-l puse la gât, dar se încruntă, sceptică, în fața rezultatului prea puțin mulțumitor.

– De ce ai aerul acesta îngrijorat? întrebă Sam punându-i o mână pe umăr.

Chelsea nu se putu abține să-i admire eleganța sobră a costumului negru și cămașa albă care-i punea în valoare tenul bronzat.

– Nu-mi plac perlele astea. Ar fi trebuit să-mi cumpăr un alt colier, dar n-am prevăzut că astă seară vom cina cu mama ta...

Sam rămase tăcut câteva clipe, studiind cu un aer îngândurat imaginea ei din oglindă.

– Așteaptă puțin... Poate că vom putea remedia situația.

Sub privirea mirată a Chelsei, se îndreptă spre o comodă și scoase dintr-un sertar un pachețel legat cu o panglică pe care i-l întinse.

– Este un cadou? se miră ea. Pentru mine?

– Ce ți se pare atât de ciudat? răspunse el calm.

– Nici un bărbat nu mi-a oferit vreodată ceva...

– Eu nu sunt orice bărbat. Sunt viitorul tău soț. Haide, Chelsea, deschide-l.

Fericită și emoționată ca un copil, desfăcu repede nodul și descoperi trei mici cutiuțe. Prima era lungă și îngustă. A doua era mai puțin mare, iar a treia și mai mică. Chelsea le deschise una după alta, scoțând exclamații de bucurie și surpriză în fața bijuteriilor care străluceau sub ochii ei. Era un lănțișor de aur fin cizelat de care era agățată o inimioară de diamant, o pereche de cercei asortați, și ei cu o inimioară de diamant în mijloc, și... un minunat inel cu diamant.

– Vreau să le porți, Chelsea, murmură el punându-i ceremonios inelul pe deget. Vreau ca toată lumea să afle că ne vom căsători în curând.

Îi luă apoi mâna și i-o sărută tandru.

– Te iubesc, Chelsea. Dumnezeule, cât te iubesc!

Dând frâu liber emoției, Chelsea se aruncă de gâtul lui, neputând să-și rețină lacrimile de bucurie care-i umeziră ochii.

– Oh, Sam...

– Ssst... nu plânge. Va trebui să te machiezi din nou, și peste douăzeci de minute avem întâlnire cu mama, glumi el mângâindu-i obrazul cu degetul.

– Ai dreptate. Să n-o facem să aștepte...

*
* *

Chelsea și Sam se așezaseră de vreo cinci minute când Beatrice London își făcu apariția în restaurant. Mergea încet, cu o oarecare crispare pe care Chelsea se gândi pentru prima oară s-o pună pe seama vârstei.

– Ești prea nervoasă? îi șopti Sam la urechea Chelsei.

– Nu. Este în regulă.

El zâmbi, îi strânse mâna cu un gest încurajator, și se ridică să-și întâmpine mama.

– Mamă, ți-o amintești pe Chelsea...

– Ce mai faci, domnișoară Ross? întrebă Beatrice.

Chelsea încercă să fie cât mai entuziastă cu putință. Fără să fie excesiv de caldă, Beatrice nu afișa totuși acea distanță glacială care-i era obișnuită, ceea ce Chelsea interpretă drept o încurajare.

– Foarte bine, mulțumesc. Dar, vă rog, spuneți-mi Chelsea.

Sam o ajută galant pe mama sa să se așeze și, după ce se instală și el în fața celor două femei, comandă o sticlă de șampanie.

– Se impune un toast, propuse el ridicând cupa de îndată ce chelnerul se îndepărtă. Chelsea și cu mine ne-am logodit. Am vrut să fii prima care află.

Chelsea nu-și dădu seama care dintre ele două a fost mai surprinsă. Cu siguranță, nu se aștepta ca Sam să anunțe vestea atât de direct.

– Logodiți? repetă Beatrice privindu-i pe rând. Nu este cam pripită hotărârea?

– Ne cunoaștem de două luni, răspunse el, radios. A trebuit să-mi folosesc toată puterea de convingere, dar până la urmă Chelsea a cedat.

– Ei bine... felicitările mele amândurora, spuse ea cu amabilitate.

– Atunci, închin paharul pentru Chelsea, proclamă el, cu privirea scânteind de mândrie. Pentru Chelsea care m-a învățat atâtea despre mine însumi și care a știut să-mi aducă fericirea și bucuria.

În ciuda tonului ușor provocator al fiului său, Beatrice își păstră atitudinea calmă.

În timpul mesei, Sam o puse la curent pe mama sa cu schimbările pe care le făcuse la întreprindere, lucruri de care păru foarte interesată. Discutară apoi despre noile achiziții făcute de London Corporation. Chelsea urmărea cu atenție conversația, punând din când în când întrebări pertinente cu siguranța pe care o câștigase în orele lungi petrecute discutând cu Sam despre proiectele lui.

Beatrice o întrebă la rândul ei despre progresele care le mai făcuse și, încurajată de un semn discret al lui Sam, Chelsea îi explică derularea unora dintre căutările sale. Chiar dacă nu se lăsa înșelată de aparentul interes al Beatricei, cu toate acestea îi fu recunoscătoare pentru faptul că făcea efortul să se prefacă interesată.

Apoi, sub pretextul că recunoscuse un prieten în restaurant, Sam le abandonă ca să meargă să-l salute.

– A făcut-o special, să știi, remarcă Beatrice. Vrea să ne dea ocazia să rămânem singure.

Chelsea aruncă o privire ușor neliniștită spre Sam, apoi zâmbi timid.

– Da, fără îndoială aveți dreptate.

– În privința asta, da. Dar nu în toate. Trebuie să fiu cinstită cu dumneata, Chelsea. Probabil că eu aș fi ales altă soție pentru Sam dacă aș fi avut dreptul să-mi spun părerea. Și n-am de gând să-mi cer scuze pentru tot ce ți-am spus pentru că chiar gândeam așa.

Chelsea dădu încet din cap și chipul i se întunecă brusc.

– Îmi pare foarte rău, doamnă London. Sam vă iubește și-mi pare rău că între noi există divergențe.

– Te iubește, nu-i așa?

– Păi... da.

– Și dumneata îl iubești, evident. Asta m-a frapat cel mai mult la ultima noastră întâlnire. Lucrurile pe care mi le-ai spus despre el erau foarte... frumoase. În calitatea mea de mamă, nu sunt insensibilă la complimente.

– În mintea mea, nu erau complimente, obiectă Chelsea cu calm. Era pur și simplu ceea ce gândeam profund despre el.

– Nu mă îndoiesc. Dar spune-mi, ți-ai început cursurile?

Chelsea își ridică bărbia cu mândrie.

– Nu. Încă n-am strâns suficienți bani.

– Adevărat? Totuși, Sam trebuie să-ți fi...

– I-am refuzat oferta. În ciuda a ceea ce se pare că gândiți, nu mă voi căsători cu Sam pentru bani. Este unul dintre motivele pentru care i-am acceptat atât de târziu propunerea în căsătorie.

– Dar până la urmă ai acceptat.

Chelsea ridică ușor din umeri și un zâmbet îi lumină privirea.

– Îl iubesc, îi explică ea simplu. Vreau să fiu cu el. Am nevoie de el și cred că și el are nevoie de mine. Poate că n-am educația sau clasa soției pe care dumneavoastră i-ați fi ales-o, dar sunt sigură că voi putea să-l fac fericit. La urma urmei, nu asta contează?...

Beatrice London o privi îndelung, îngândurată.

– Credeam că nu va trebui să recunosc vreodată, dar cred că ai dreptate. De ani de zile, Sam n-a mai fost atât de vesel, cu chef de muncă. Se pare într-adevăr că lângă dumneata și-a găsit fericirea.

Se întrerupse o clipă, ridicând sprâncenele cu un aer mirat.

– Tot nu înțeleg ce-l făcea atât de nefericit înainte. Poate că ar fi fost și acum în Mexic dacă nu te-ai fi dus dumneata... să-l cauți. Așa că, într-un anume fel, ți-ai câștigat pe deplin banii pe care...

– Nu! o opri Chelsea. Vă rog. Să nu mai vorbim niciodată despre asta.

– Cum vrei, oftă Beatrice. În orice caz, sunt foarte mulțumită că s-a întors. Vreau să știi, Chelsea, că nu mă voi opune planurilor voastre. Dacă asta își dorește Samuel, îi voi acorda tot sprijinul pe care-l va dori.

Chelsea știa că Beatrice nu va spune mai multe. Oh, bineînțeles, nu-și ceruse scuze, nici nu-și întâmpinase viitoarea noră cu brațele deschise, dar nu-i păsa. Cel puțin, lucrurile fuseseră clarificate.

Și totuși, spre marea ei surpriză, Beatrice afișă dintr-o dată un zâmbet slab.

– Trebuie să recunosc că, așa cum sunteți voi doi, cu siguranță că îmi veți dărui niște nepoți superbi.

Chelsea simți că roșește în fața acestei observații neașteptate.

– Sper, murmură ea abia auzit.

În clipa aceea, Sam se apropie de masă cu o nonșalanță prefăcută, despre care Chelsea își promise să-l tachineze mai târziu.

*

* *

Trecură câteva săptămâni de la acea cină. Sam și Chelsea stăteau în ziua aceea tandru îmbrățișați în patul mare din căsuța veche pe care tocmai o cumpăraseră doar de câteva zile.

– Îți place? întrebă el.

– Casa? O ador!

– Va fi mult de lucru la ea ca s-o renovăm.

– Am impresia că-l aud vorbind pe Samuel Prescott London. Sam *al meu* știe foarte bine că dacă ar fi vrut o casă nouă, ar fi cumpărat-o. Casa aceasta este perfectă. Absolut perfectă. Fără pretenții, calmă, izolată... Nu asta ai spus când ai văzut-o prima oară?

– Da, dar voiam să fiu sigur că ești fericită.

– Cum poți să te mai îndoiești? întrebă ea ridicându-se într-un cot să-l sărute. Sunt aici cu tine, nu?

– La bine și la rău.

– Spune-mi, n-ai cumpărat-o pentru că această casă îți amintește de pueblito?

– Poate... Regăsesc aici acele sentimente de libertate, de seninătate... Va fi fantastic să putem să ne refugiem aici în fiecare weekend.

– Și să facem dragoste în pădure, ca ieri?

– Ca ieri, ca astăzi și ca mâine... adăugă el aplecându-se s-o sărute.

– Te iubesc, murmură ea. Te iubesc la nebunie, cu pasiune... Dar știi asta, nu-i așa?

– Mmm... răspunse el cu un zâmbet malițios și tandru totodată. Dar poți să repeți cât de des vei dori, nu mă supăr...

Sfârșit